

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง
—(ภาคสอง)—

3

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

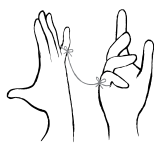
ทดลองอ่าน

อินเซียนอวี่ 銀千羽 เขียน

อวี เปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

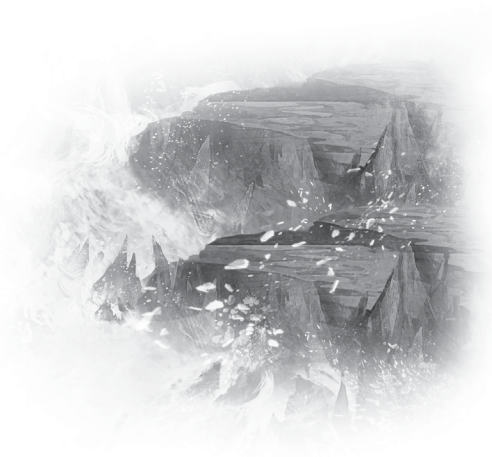

โมอีเหรินเฝ้าไปหาลี้จิงหงไม่ห่าง เค้ากลางการเลื่อนชั้นของเขาค่อยๆ ปรากฏขึ้น แล้วก็ผ่านไปอีกสามวันสามคืนกว่าไปหาลี้จิงหงจะล้มตายเป็น อย่างเชื่องช้า โมอีเหรินที่เป็นคนเฝ้าแทบจะหมดพลัง นางถึงกับหมดสติไป เลยทีเดียว ทั้งหมดนี้เพราะความรักที่ทั้งสองมีต่อกันจริงๆ ค่ะ

และในเล่ม 3 นั้นนอกเหนือจากเรื่องราวความรักแล้ว จะได้เห็นเรื่องราว ของมิตรภาพและการต่อสู้กับศัตรูที่เพิ่มเข้ามาอย่างเข้มข้นขึ้นมากๆ ด้วย พวกหลังเข้าจวินร่อไปหาลี้จิงหงอยู่ที่หอสุราผู่อวี่นไหลด้วยอารมณ์ซุนเคื่อง เพราะทั้งสองจากไปหลายวันโดยไม่ส่งข่าว ไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร อีกทั้งวันที่ประตูแดนสมบัติแรกนภาจะเปิดออกก็ใกล้เข้ามาทุกทีแล้วด้วย เหตุการณ์ต่างๆ ที่รอพวกเขาอยู่ในนั้นล้วนเป็นสิ่งที่พวกเขาคาดการณ์ อย่างแม่นยำไม่ได้จริงๆ ทว่าเมื่อไปหาลี้จิงหงและโมอีเหรินปรากฏตัวขึ้น สิ่งทีหลังเข้าจวินตกใจมากที่สุดก็คือการพบว่าพิษในร่างกายของไปหาลี้จิงหง ถูกกำจัดไปหมดแล้วด้วยฝีมือโมอีเหริน นางในสายตาของคนภาคีผู้ฝึกตน ยิ่งลึกซึ้งและมีความหมายมากขึ้นไปกันใหญ่ น่าเสียดายที่เป็นเพียง ระยะเวลาสั้นๆ เพราะเมื่อต้องเข้าแดนสมบัติ ทั้งหมดก็ต้องแยกจากกัน เสียแล้ว ส่วนอะไรที่รอคอยพวกเขาและนางอยู่นั้น ต้องพลิกกระดาศ ษหน้าต่อไปเพื่อที่จะทราบไปพร้อมกันแล้วละค่ะ แต่รับรองได้เลยว่าสนุกสนาน และลุ้นตามไปกับพวกโมอีเหรินมากจริงๆ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

โมอีเฮอร์นจดจำเรื่องนี้อยู่ทุกเวลา มีโอกาสก็จะหยิบมาบ่น ทั้งๆ ที่
ยี้มแย้มจนเรียวก้าวดวงตาเป็นเส้นโค้ง กลับฝันทำสีหน้าคับข้องใจออกมา
ช่าง...น่ารักโดยแท้

เขาอดไม่ไหวต้องโน้มหน้าลงจูบริมฝีปากนาง

โมอีเฮอร์นเบิกตาโพลงทันที นี่นางกำลังต่อว่าเขาอยู่นะ!

มีหน้าข้าตอนนี้พวกนางก็กำลังอยู่ในหินหนืดที่ต้มคนให้สุกได้...

เวลาพรรค์นี้ยังจะจูบนาง ถูกต้องแล้วหรือ

ผลคือเนื่องจากท่าทางเบิกตาโตของนางน่ารักเกินไป ไปหลีจิงหงจึง
จูบริมฝีปากนางอีกรอบ

คราวนี้โมอีเฮอร์นได้สติกลับมาแล้ว

"จิงหง!" จะจูบซ้ำ...ก็ต้องเลือกเวลาให้ถูกหน่อยกระมัง!

•

แนะนำตัวละคร

* โมอีเฮอร์น

ประมุขหวงแห่งตระกูลเฟิง ได้ครอบครอง
เปลวเพลิงแห่งชีวิต เครื่องหน้าประณีตบรรจง
สีหน้าอันงดงามนุ่มนวลแฝงด้วยความน่ารักใฝ่ซื่อ
บริสุทธิ์จริงใจ ทำทางดูไร้เดียงสา ทว่าความจริง
ฝีมือเก่งกาจเหนือใคร

* ไปหลี่จิ้งหง

ประมุขน้อยเกาะหุน แล้วยังเป็นประมุขน้อย
ของหอลงกัณฑ์แห่งดินแดนแรกนภาอีกด้วย
รักและปรารถนาดีต่อโมอีเฮอร์นด้วยใจจริง ทั้งยัง
วางนางไว้สูงส่งเหนือผู้อื่นในชีวิตของเขาทั้งหมด

* ไปหลี่จิ้งหยวน

ประมุขเกาะหุน บิดาของไปหลี่จิ้งหง องค์พยพ
ดูคร่ำมั่งมีและมีบุคลิกพิเศษที่แสดงออกมา
คล้ายคลึงกับไปหลี่จิ้งหงอย่างมาก

* ไปอัน

ราชาจิ้งจอก สหายของโมอีเฮอร์น ชอบสวม
เสื้อคลุมสีขาวปักปูยผสมสีเงินเป็นประกาย
ที่ช่วยเสริมส่งความงามของเขาให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

* เฟิงอู่ซี

บรรพบุรุษของตระกูลเฟิง บุรุษรูปร่างร่างทองอร่าม
ผู้ส่งางามเหนือโลกีย์ ซึ่งโมอีเฮอร์นได้พบเจอเขา
ที่หุบเขาตึกดำบรรพ์ด้านหลังศาลตระกูล

31

เมื่ออีเหรินมองท่าทีของไปหลี่จิ้งหงอยู่ตลอด เขากัดฟัน นางก็กัดฟันตาม
จวบจนเส้นเลือดสีดำปรากฏขึ้น นางถึงได้โล่งใจ

หลังนางหยิบหินวิเศษออกมาวางเป็นค่ายกลวิเศษล้อมรอบไปหลี่จิ้งหง
เสร็จก็เดินมาหยุดเบื้องหน้าเขา และหยดไขเย็นพันปีเข้าไปในปากเขาหยดหนึ่ง

ไอวิเศษในแหวนผู้สวรรค์ที่เดิมทีหลังไหลมาอย่างช้าๆ เวลานี้กลับ
พุ่งเข้าหาไปหลี่จิ้งหงอย่างรวดเร็ว กอปรกับมีผลจากค่ายกลวิเศษ ไอวิเศษ
จึงยิ่งถาโถมเข้าไปในกายของเขามากขึ้นเป็นเท่าทวี

"ตั้งจิตมั่น ฝึกร่างกาย"

เสียงของเมื่ออีเหรินก้องดังในห้วงสมองของไปหลี่จิ้งหง เขาเข้าสู่
ภาวะฝึกบำเพ็ญทันที บีบอัด สะสม บีบอัด สะสมไอวิเศษที่เข้ามาในกาย
สลบไปมาอย่างไม่หยุดหย่อน

เพียงไม่นานไปหลี่จิ้งหงก็ปะทะกับสิ่งกีดขวางก่อนจะเลื่อนขั้น

พลังทั่วร่างเพิ่มขึ้นพรวดพราดในทันใด

ไปหลี่จิ้งหงเลื่อนชั้นได้อย่างราบรื่น

หากแต่ไอวี่เศษที่หลังไหลมามีได้หยุดลงเพราะเหตุนี้ กลับยังมีแนวโน้มรุนแรงขึ้นกว่าเดิม เวลานี้ไชเย็นพันปีเองก็ตามไอวี่เศษเข้าไปอยู่ในซีฟजरแล้วเช่นกัน

ไชเย็นพันปีเกิดขึ้นมาโดยมีไอวี่เศษหล่อเลี้ยง ยังมีอายุผ่านพันปียิ่งบริสุทธิ์ เพื่อที่จะสกัดไชเย็นพันปี ไปหลี่จิ้งหงจึงชะลอการดูดซับไอวี่เศษจากภายนอกโดยไม่รู้ตัว

โมอีเหรินถือโอกาสเอาหินวิเศษที่ไม่เหลือไอวี่เศษแล้วออก ก่อนจะเปลี่ยนเป็นหินวิเศษชุดใหม่

การสกัดนี้ใช้เวลาไปสามวันสามคืนเต็มๆ กว่าไปหลี่จิ้งหงจะเริ่มดูดซับไอวี่เศษภายในแหวนฟุ่สวรค์เป็นปริมาณมากอีกครั้ง

ชั่วครู่เดียว คำลางการเลื่อนชั้นก็ปรากฏขึ้นอีกครั้ง...

แล้วก็ผ่านไปอีกสามวันสามคืนกว่าไปหลี่จิ้งหงจะลืมนตาขึ้นอย่างเชื่องช้า ครั้นลืมนตาขึ้นเขาก็มองเห็นโมอีเหรินที่เฝ้าอยู่เบื้องหน้า อีกทั้งเสียทุนกับเขี้ยวเงินที่อยู่ด้านหลังนาง รวมไปถึงหินวิเศษที่แตกเป็นเสี่ยงอยู่บริเวณโดยรอบ

"ร่างกายเป็นอย่างไร ดีขึ้นแล้วหรือไม่" โมอีเหรินถามทันควัน

"ดีขึ้นโดยสมบูรณ์แล้ว และยังเลื่อนชั้นติดต่อกันสองชั้นด้วย"

ภายในกายไม่มีความรู้สึกติดขัด ซีฟजरที่เสียหายไม่เพียงพื้นฟูกลับมาอย่างสมบูรณ์ แต่ยังขยายตัวขึ้นด้วย ตอนนี้อยู่ในร่างกายมีไอวี่เศษอยู่เต็มเปี่ยมจะยกแขนหรือแกว่งขาก็คล้ายกับว่าอยู่ในการควบคุมทั้งสิ้น

เนื่องจากก่อนหน้านี้สภาพจิตใจรุดหน้า จึงทำให้พลังยุทธ์ที่มั่นคง

แข็งแรงแล้วหลังจากไปหลี่จื๊อหงเลื่อนชั้น เลื่อนขึ้นไปถึงปลายยอดของ
ชั้นแบ่งจิต อีกแค่นิดเดียวก็สามารถเลื่อนขึ้นถึงชั้นถอดจิตได้

ส่วนญาณพิเศษของเขาที่พอเข้ามาในแคว้นพุทธวรรคก็ถูกจำกัดไว้ บัดนี้
ก็ได้ขยายระยะออกไปอีกเท่าตัวแล้ว

"ดีเหลือเกิน" โมอีเหรินยิ้มออกมา ก่อนจะล้มเข้าสู่อ้อมกอดของ
ไปหลี่จื๊อหง

"อีเหริน" ไปหลี่จื๊อหงหน้าถอดสี

"ท่านพ่อ ไม่ต้องเป็นห่วง ท่านแม่เพียงแต่เหนื่อยแล้ว พักสักหน่อย
ก็ดีขึ้น" เสี่ยวทุนที่สื่อสนองกับโมอีเหรินได้โดยตรงพูดขึ้นในทันใด

"ห้องของอีเหรินอยู่ทางนั้น" เขี่ยเงินซีเรื้อนไม้เรือนหนึ่งทันที

ไปหลี่จื๊อหงอุ้มโมอีเหรินขึ้นมา พาทางไปนอนในห้อง

เดิมทีไปหลี่จื๊อหงอยากจะเฝ้าอยู่ข้างๆ แต่กลับได้ยินเขี่ยเงินพูดว่า
"ไปอาบน้ำที่ริมทะเลสาบได้"

"ต้องอาบให้ตัวหอมๆ" เสี่ยวทุนพูดสมทบ

ไปหลี่จื๊อหงถึงได้ค้นพบว่าชุดดำบนร่างตนเองเลอะเทอะเประเปื้อน
ซำยังส่งกลิ่นเหม็นเน่า

นั่นเป็นเลือดเสียและป्राณเสียที่ถูกขับออกมากร่างกาย

ไปหลี่จื๊อหงทำสีหน้าเย็บปานภูเขาน้ำแข็ง ก่อนจะหมุนตัวเดินไป
ริมทะเลสาบทันที

มุมชั้นหนึ่งของหอสุราฝูอ้วนไหล หลังเช้าวันที่ยึดครองโต๊ะสี่ที่นั่ง
ตัวหนึ่งไว้ผู้เดียวกำลังดื่มชาวิเศษอย่างใจเย็น

บุคลิกสง่าผ่าเผยเฉกเช่นที่ผ่านมา ทำให้คนมองไม่ออกโดยสิ้นเชิงว่า

ภายในใจเขากำลังมีเมฆดำปกคลุมหนาทึบ พร้อมทั้งจะมีฝนตกฟ้าผ่าลงมาได้ทุกเมื่อ

หลายวันมานี้เมืองโยวหนุยมีคนเพิ่มมากขึ้น คนจากกลุ่มอำนาจใหญ่ต่างๆ ก็ค่อยๆ มากันครบแล้ว ทุกวันล้วนจะเกิดเรื่องกระทบกระทั่งกันเล็กๆ น้อยๆ ทำให้ชาวเมืองโยวหนุยแทบจะไม่เข้าเมืองแล้ว เพียงรวมตัวกันอยู่ในเขตที่พักอาศัยของตนเอง มิเช่นนั้นเกิดถูกลูกหลงจากคนที่วิวาทกันขึ้นมาจะถือว่าโชคร้ายมากเพียงไร

หลายวันมานี้หอสุราผู่อวันไหลทั้งหอก็นับว่ามีคนเข้าพักเต็มแล้ว นอกจากคนของภาคีผู้ฝึกตนก็ยังมีคนของเฟิงไหวชินกับหลงชิงเหยี่ย

อีกผู้หนึ่งจากภาคีผู้ฝึกตนที่ควรมาถึงก็มาถึงแล้ว...คือประมุขหอน้อยแห่งหอหลอมประดิษฐ์

เมื่อพิจารณาถึงการเข้าไปในแดนสมบัติ รวมถึงข้อจำกัด คุณสมบัติและความสามารถของคนในรายชื่อ การเข้าแดนสมบัติแรกนภาในครั้งนี้จึงให้หอโอสถ หอหลอมประดิษฐ์ และหอลงทัณฑ์เป็นทัพหลัก

หากแต่คนบางคนหลังจากส่งข่าวมาตอนดึกก็เริ่มเล่นซ่อนแอบจนบัดนี้เข้าวันที่สิบแล้วยังคงไม่เห็นเงา

หาคนก็หาไม่เจอ ส่งข่าวก็ไร้การตอบรับ ทำให้เมฆเหนือศีรษะหลังเข้าจวนมืดครึ้มขึ้นทุกวัน

เฟิงไหวชินกับหลงชิงเหยี่ยพอจะรู้นิสัยของเขา สองวันมานี้จึงหลีกเลี่ยงหน้า ไม่กล้ามาหาเขาส่งเดช

ต่อให้ชาวพิเศษอ้อยเพียงไรก็ไม่สำคัญเท่าชีวิต

ตามคำบอกเล่าของเฟิงไหวชิน 'ชายหนุ่มรูปงามผู้มีกิริยาสง่าผ่าเผยระยะนี้อารมณ์ไม่สู้ดี นิสัยใจคอโน้มเอียงไปทางมังกรพ่นไฟ อันตราย

อันธพาลมาก ต้องระวัง'

มีเพียงประมุขหอน้อยแห่งหอหลอมประดิษฐ์ซึ่งเพิ่งรู้มาถึงเมื่อเย็นวาน มิได้รู้ต้นสายปลายเหตุ และมีได้รู้สึกถึงพยัคฆเมฆหนาที่บดบังโดยสิ้นเชิง หลังจากตื่นนอนก็ยังคงทะเล่อทะล่าเอาตัวไปอยู่เบื้องหน้าหลังเข้าจวน

ประมุขหอน้อยแห่งหอหลอมประดิษฐ์ หลงชิงเหยา ได้ผสมเชื้อไฟอัศจรรย์ของฟ้าดินเข้าในร่างกาย ภายนอกดูมีลักษณะเป็นคนหนุ่มรูปงามที่เวลาถูกหยุดไว้ในช่วงเพ็งเติบโตมาโดยตลอด ทว่าอายุจริงนั้นร่วมสามร้อยปีแล้ว เป็นช่างหลอมผู้สามารถหลอมอาวุธวิเศษซึ่งในดินแดนแคว้นภามีอยู่น้อยยิ่งกว่าหม้อโอสถขึ้นเจ็ด

"เข้าจวน หลับสบายหรือไม่"

"ท่านเล่าหลับสบายหรือไม่ ไฉนจึงไม่นอนต่ออีกหน่อย" หลังเข้าจวน ย้อนถาม ทำท่าบอกให้เขานั่งลง จากนั้นก็รินชาวิเศษถ้วยหนึ่งวางไว้ตรงหน้าเขา

อีกถ้วยรินในห้องครุฑที่เดินมาช้ากว่าหลงชิงเหยาหนึ่งก้าว

"ข้าเพิ่งมาเมื่อคืน ยังไม่รู้สถานการณ์อะไร ไม่รู้เช่นกันว่าต้องร่วมมือกับพวกท่านอย่างไร จึงอยากมาถามท่านดูก่อน" หลงชิงเหยาพยายามทำตัวให้ตื่น

หลังเข้าจวนให้สะทกสะทอนใจขึ้นมาในทันที นี่สิถึงจะเป็นท่าทีที่ชายหนุ่มผู้เก่งกล้าสามารถมีความรับผิดชอบพียงมี ไม่เหมือนคนบางคนที่จู่ๆ ก็หายตัวไปกลางดึก นั่นเป็นเพราะอะไรกัน

"คนของหอหลอมประดิษฐ์มาครบแล้วหรือ" หลังเข้าจวนถาม

"อืม มาครบแล้ว" หลงชิงเหยาตอบแต่โดยดี

"คนที่หอยุทธ์ หอวาณิช หอวิเวกส่งมาก็มาถึงแล้วเช่นกัน ตอนนี้

มีแค่...ประมุขหอน้อยแห่งหอลงทนต์ที่ยังไม่กลับมา นอกจากนี้ยังมีคนของ
ตระกูลไปหลี่ที่ต้งจัดการอีก"

อันที่จริงคำว่า 'ประมุขหอน้อยแห่งหอลงทนต์' นี่ หลิงเซ่าจวิน
อยากพูดว่า 'ภูเขาน้ำแข็งจอมหายหัว' มากกว่า

"จริงด้วย ไปหลี่จิงหงไม่อยู่" หลงชิงเหยาเพิ่งจะนึกได้ว่ายังไม่ได้เห็น
ไปหลี่จิงหงเลย

"... ท่าที่ตอบสนองนี้ยังสามารถเชื่อข้ากว่านี้ได้อีกหรือไม่

"ไปหลี่จิงหงไปที่ใดแล้ว"

เขาไม่ถามยังดี พอถามขึ้นมาก็ทำเอาหลิงเซ่าจวินตาเขียว แม้สีหน้า
ท่าทางจะยังคงเป็นคุณชายผู้สง่างามก็ตามที่

"พาคู่หมั้นของเขาหนีออกไปอยู่ในโลกส่วนตัวกันสองคนแล้ว"

"อ้อ..." ที่แท้ก็พาคู่หมั้น...ทันใดนั้นชาที่เพิ่งดื่มก็ถูกพ่นออกมา
"คู่...คู่หมั้น?!"

ซ้ำมากจริงๆ

หลิงเซ่าจวินมองท่าทางตระหนกตกใจจนภาพลักษณ์คนหนุ่มรูปงาม
หายไปสิ้นของหลงชิงเหยาพลางพยักหน้าอย่างหมดคำจะกล่าว

"ถูกต้อง คู่หมั้น"

จากนั้นเขาก็มองคู่มือข้างหนึ่งยื่นมาจากด้านหลังหลงชิงเหยา หยิบ
ผ้าเช็ดหลังมือและเสื้อผ้าที่ถูกน้ำชาปนใส่จนเปียกให้เขาอย่างสุ่มเยือกเย็นยิ่ง

"อา...เอ่อ..." หลงชิงเหยาปากพะงาบเพราะพูดไม่ออก เขาจำได้ว่า
ไปหลี่จิงหงยังนับว่าอ่อนเยาว์อยู่กระมัง

ในสายตาพวกเขาก็มีอายุไม่ต่างจากทารก แต่ถึงกับมีคู่หมั้นแล้ว
เป็นไปหลี่จิงหงรวดเร็วจนน่าตกใจ หรือเป็นพวกเขาช้าเกินไปกันแน่

ทว่าเรื่องนี้ชวนให้คนอยากรู้อยากเห็นยิ่งนัก

"คู่หมั้นของไปหลี่จิ้งหรงเป็นสตรีเช่นไร" หลงชิงเหยาอดจะเอ่ยถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้

ไปหลี่จิ้งหรงเป็นภูเขาน้ำแข็งเดินได้เชียวนะ...เหล่าประมุขหรือน้อยต่างต้องเกิดข้อสงสัยเช่นเดียวกันอย่างเป็นเอกฉันท์ว่าต้องเป็นสตรีเช่นไรถึงทำให้ภูเขาน้ำแข็งหวั่นไหวได้

"เป็น..." หลงเซ้าจวินคิดชั่วครู่ "เด็กหญิง...ที่น่ารักงดงามมาก แต่ก็อันตรายมากเช่นกัน"

"เด็กหญิง?" หลงชิงเหยาทำหน้าฉงนสนเท่ห์

"นางน่าจะอายุน้อยยิ่งกว่าไปหลี่จิ้งหรง เพิ่งจะสิบกว่าเองกระมัง" หลงเซ้าจวินเดา

"... ผู้เยาว์! ล่อลวงผู้เยาว์!

ประเดี๋ยวก่อน ไปหลี่จิ้งหรงเองก็เป็น 'ผู้เยาว์' เหมือนกัน

ผู้เยาว์สองคนมาเจอกัน...หลงชิงเหยาไม่รู้ว่าควรพูดอะไรแล้ว

สำหรับผู้ฝึกบำเพ็ญมาตั้งแต่เล็ก ทั้งใจมุ่งมั่นอยู่กับการฝึกบำเพ็ญหายใจเข้าออกก็เป็นการฝึกบำเพ็ญอย่างพวกเขา คู่หมั้นคืออะไร นั่นเป็นเรื่องไกลตัวประหนึ่งอยู่ต่างมิติเลยทีเดียว

หลงชิงเหยาถูกเรื่องนี้ทำให้ตระหนกตกใจเข้าแล้ว จึงไร้ปัญญาจะตอบสนองใดๆ ได้

องค์กรที่อยู่อันหลังเขาเคยชินกับการตอบสนองอันเชื่องช้าของเขามาก จึงนำอาหารเข้าที่เพิ่งส่งมามาวางลงตรงหน้าเขา ก่อนจะยัดตะเกียบใส่มือ ให้เขาลงมือกิน

"อู๋เหยา เจ้าก็กินเถอะ" หลงเซ้าจวินกล่าว

จึงอุ้มยาพริกหน้าให้เขา ก่อนนั่งลงอีกข้างหนึ่ง แล้วเริ่มกินอย่างรวดเร็ว ขณะที่กินเขาก็ยังไม่ลืมให้ความสนใจหลังซึ่งเหยา ช่วยคืบกับข้าวให้อีกฝ่ายเป็นระยะ เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายกินแค่ข้าวอย่างเดียวโดยลืมไปว่ายังมีกับข้าวและน้ำแกงอยู่ด้วย

มองดูสองคนตรงหน้านี้ คนหนึ่งเห็นได้ชัดว่าทำงานคล่องมือยิ่ง ส่วนอีกคนก็ได้รับการดูแลอย่างไม่มีสะดุด หลังเช้าจวินให้รู้สึกหมดคำพูดยิ่ง

ทันใดนั้นก็พลันรู้สึกว่ทุกคนล้วนมีอุปนิสัยเฉพาะตัวเด่นชัด แต่เขากลับไม่มีลักษณะพิเศษใดๆ

รู้สึกเหมือนผู้ไม่ได้ทำอะไรชอบกล...

"เช้าจวิน เช่นนั้นตอนนั้นพวกเราจะทำอย่างไร" หลังกินข้าวเสร็จแล้ว หลงชิงเหยาก็กถามขึ้นอีก

ตามที่อาจารย์ส่งข่าวมาก่อนออกเดินทาง แดนสมบัติน่าจะปรากฏขึ้นในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว

"จัดการปัญหาเรื่องตัวประกันก่อน"

"ตัวประกัน?"

"คือคนของตระกูลไปหลี่" หลังเช้าจวินเล่าเรื่องในคืนนั้นให้อีกฝ่ายฟังคร่าวๆ

หลงชิงเหยาร้องขึ้นอย่างแจ้งใจในฉบับพลัน "อ้า ข้านี้ขึ้นได้แล้ว อาจารย์บอกว่า...ไปหลี่จึงหงเกิดโทษะขับไล่สตรี"

"..." นี่เป็นการนึกขึ้นได้อะไรกัน

"ท่านยังไม่ได้ส่งตัวพวกเขาคืนไปอีกหรือ" หลงชิงเหยาจำได้ว่า นั่นน่าจะเป็นเรื่องตั้งแต่เมื่อสิบวันก่อนแล้ว ไฉนคนจึงยังอยู่ที่นี้อีก

"เพราะว่า..." หลังเช้าจวินพลันมองไปยังทิศทางห้องพักที่ด้านหลัง

"กลับ-มา-ได้-เสีย-ที" เสียงกัณฑ์กรอดดังขึ้นในประโยคนั้นของ
หลังเช้าจวิน

"ใครกลับมา" หลงชิงเหยาหน้าตาจุนง

ทว่ายามนี้หลังเช้าจวินหายตัวไปแล้ว

"เอ่อ..." หลงชิงเหยาได้แต่เลื่อนสายตาดังคำถามไปมององค์กร
ของตน

"ไปหลี่จิงหง" ซิงอู่หยาดตอบ

คราวนี้หลงชิงเหยาถึงได้ปลันแฉใจ "เช่นนั้นพวกเราไปบ้าง"

เขาอยากไปดูผู้เยาว์สองคนนั้นแล้ว

หอสุราผู้่อวันไหลแบ่งออกเป็นสองอาคารหน้าหลัง ห่องพักรวมอยู่ใน
อาคารด้านหลัง เนื่องจากกินเนื้อที่ทั้งอาคาร ห่องพักแขกจึงแบ่งออกเป็น
สามเขต

แบ่งเป็นซ้าย กลาง และขวาโดยมีบันไดคั่น

คนของภาคีผู้ฝึกตนพักอยู่ในเขตกลางที่มีจำนวนห่องพักมากที่สุด
ห่องของไปหลี่จิงหงและพวกหลังเช้าจวินอยู่บนชั้นห้าอันเป็นชั้นที่สูงที่สุด

หลังเช้าจวินเคลื่อนไหวมาถึงหน้าประตูห่องของไปหลี่จิงหง ครั้น
ยกมือเตรียมเคาะ...ประตูก็เปิดออกเอง

เพลงโห่ระฆังที่กำลังตั้งเค้าอยู่ของหลังเช้าจวินถูกการตอบสนอง
อันเหนือความคาดหมายนี้ขัดจังหวะไปเล็กน้อย แต่เขายังคงก้าวเท้า
เดินเข้าไป

ครั้นมองเห็นไปหลี่จิงหง เขาก็หยุดฝีเท้าลงด้วยความตกตะลึง

"นี่ท่านหายดีแล้ว?!"

ตัวของหลังเช่าจวินเป็นหมอโอสถชั้นเจ็ด ทั้งยังเป็นผู้รับหน้าที่รักษาไปหลี่จิ้งหง สามารถกล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่เข้าใจสภาวะร่างกายของอีกฝ่ายดีที่สุด

ก่อนหน้านี้การหายใจของไปหลี่จิ้งหงจะค่อนข้างตื่น ในสีหน้าที่ดูคล้ายเป็นปกติ อันที่จริงมีสีคล้ำน้อยๆ การก้าวเดินแม้จะมั่นคงหนักแน่น แต่กลับมีแรงไม่พอ ขณะเดียวกันก็อ่อนล้าได้ง่าย

หากแต่ตอนนี้อาการเหล่านี้ได้หายไปเป็นปกติทั้งแล้ว

ไม่เพียงเท่านั้น นัยน์ตาสีม่วงยังเปล่งประกายแวววาม สีหน้าไม่ได้มโหฬารเหมือนที่ผ่านมา อีกทั้งท่าทางยังสุขุมหนักแน่นแต่กลับยิ่งดูบีบคั้นคนยิ่งกว่าเดิม...คล้ายกับว่าเปลี่ยนโฉมหน้ามาใหม่ทั้งหมดเลยทีเดียว

นี่มิใช่แค่หายดี แต่ยังมีลักษณะของการที่พลังยุทธ์เพิ่มพูนขึ้นอย่างมากอีกด้วย

มิหนำซ้ำพลังยุทธ์ของไปหลี่จิ้งหงก็มั่นคงแข็งแรง มิได้มีอาการเลือนลอยไม่แน่นอนเหมือนอย่างเวลาที่ฝืนเลื่อนขั้นแม้แต่บ่อย

หลังเช่าจวินมีท่าทางกระตือรือร้นสุดขีดขึ้นมาในชั่วพริบตา "ไปหลี่จิ้งหง เป็นผู้ใดรักษาท่าน"

อาการบาดเจ็บของไปหลี่จิ้งหงนั้นยุ่งยากมากเพียงไร เขารู้ดี คนผู้นี้ทำให้เขาพิศวงสงสัยเหลือเกินแล้ว

ที่ยิ่งสงสัยคือคนผู้นี้ใช้วิธีการหรือยาอะไรมารักษาไปหลี่จิ้งหงจนหายดีได้

ขณะหลงชิงเหยากับชิงอู๋หาไล่ตามมาถึง ก็มองเห็นหลังเช่าจวินจับไปหลี่จิ้งหงไว้นั่นไม่ยอมปล่อย

"เอ่อ...เช่าจวิน จับผู้อื่นเยี่ยงนี้น่าจะเจ็บยิ่งนักกระมัง" หลงชิงเหยา

เอ๋ยเตือนเสียงเบา

"..." นี่คือการประเดิมสำคัญหรือ

"พวกเรานั่งลงค่อยๆ คุยกันเถอะ" ดูเหมือนจะตระหนักได้ว่าตนเองพูดอะไรผิดไป หลงซึ่งเหยาจึงเอ๋ยแนะนำแก้เก้อ

"ไม่ได้ ต้องบอกมาก่อนว่าคนที่รักษาท่านคือใคร ตอนนี้อยู่ที่ใด แล้วจะนั่งก็ค่อยนั่ง" จากนั้นเขาจะไปหาคน...หากแต่ไปหาลี้จิงหงเมินคำถามของหลิงเซ่าจวินไปโดยสิ้นเชิง

"นั่ง"

คำนี้คำเดียวก็โค่นหลิงเซ่าจวินลงได้

"ไปหาลี้จิงหง ท่านพูดมากขึ้นสักสองสามคำไม่ได้เสียหรือ"

ไปหาลี้จิงหงใช้สายตาดูตอบเขาว่า 'ยุ่งยาก'

"อย่างน้อยก็บอกนามของผู้ที่ช่วยท่านไว้มา"

"นาง"

สายตาของบุรุษทั้งสามมองไป

นาง?

โมอีเหรินนั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง บนบ่าขวามีสัตว์ตัวน้อยสีเงินเกาะอยู่ตัวหนึ่ง นางสวมชุดตัวนอกสีแดงใบเฟิง* แขนเสื้อสีขาวบานออกราวกับกลีบบุปผาตามการเคลื่อนไหวของมือนาง

โมอีเหรินยุ่งมาก...กำลังกินลูกสนที่แกะเปลือกเรียบร้อยแล้วอยู่

"นาง?!" ผู้ที่ตกใจที่สุดคือหลิงเซ่าจวิน

แต่อันที่จริงก็ไม่สมควรตกใจถึงเพียงนั้น เขารู้มาก่อนแล้วว่าโมอีเหรินเป็นหมอโอสถ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่านางจะสามารถรักษาไปหาลี้จิงหงให้หายดีได้

* ใบเฟิง หมายถึงใบเมเปิ้ล

ภายในเวลาสั้นๆ แค่นี้ก็วัน

หลังเช้าจวินรู้สึกว่ามันถูกทำให้สะท้อนใจเข้าแล้ว...

"นาง?" หลงชิงเหยาารู้สึกสงสัยใคร่รู้ในตัวนางยิ่ง

นางก็คือผู้เยาว์ผู้นั้นนั่นเอง!

อายุน้อยมากจริงๆ นับว่าเป็นผู้เยาว์ของผู้เยาว์อีกที่ได้เลยทีเดียว

มีหน้าซำยังน่ารักและงดงามมากเหมือนที่หลังเช้าจวินว่า

ส่วนที่บอกว่า 'อันตรายมาก' นั้น...ตรงที่ใดกัน

"ไปหลี่จิ้งหง นางคือ?" หลงชิงเหยาตัดสินใจเอ่ยถามออกมาด้วยความสงสัยใคร่รู้ยิ่ง

"คุณนั้นซ้ำ ไม่อี่เหริน" คำตอบของไปหลี่จิ้งหงประหลาดถ้อยประหลาดคำเหมือนดังที่แลแล้วมา

หลงชิงเหยาารู้สึกว่าปกติยิ่ง ทว่าหลังเช้าจวินที่เคยได้ยืนเข้ากับโมอี่เหรินคุยกันกลับมีท่าที่เฉียดฉันท

ทว่าตอนนี้เขายังไม่มีเวลามาเฉียดฉันทอย่างจริงจัง

หลังเช้าจวินออกตัววิ่งปราดมาถึงข้างโมอี่เหรินทันที

"โมอี่เหริน ท่านรักษาไปหลี่จิ้งหงได้อย่างไร"

"อืม..." โมอี่เหรินก็ยลดูสนมัตหนึ่ง กลืนลงไปแล้วถึงพูดต่อ "ก็รักษาอย่างนี้"

"รักษาอย่างไร"

แม้คำตอบของโมอี่เหรินจะขอไปทียิ่ง แต่หลังเช้าจวินมีน้ำอดน้ำทนยังคงถามต่อไป

"ใช้ยา"

"ยาอะไร"

"อืม...ยาลูกกลอนลี้มรณะฉบับปรับปรุง" ชื่ออย่างเป็นทางการ
ยังไม่ได้ตั้ง

"ยาลูกกลอนลี้มรณะ?" ข้ายังเป็นฉบับปรับปรุง?! หลังเข้าจวินเบิกตา
มองนาง

เวลานี้เองไปหาลี้จิงหงกลับพลันพูดขึ้น "อีเหริน มานั่งตรงนี้"

"ได้" โมอีเหรินกระโดดลงจากขอบหน้าต่าง วิ่งตืดตึงไปนั่งลง
ข้างไปหาลี้จิงหงทันที

ไปหาลี้จิงหงหยิบลูกสนอีกถุงออกมาเริ่มแกะเปลือก แกะเสร็จก็วาง
ลูกสนลงในจานเล็กเบื้องหน้าโมอีเหริน

ส่วนโมอีเหรินพอกินลูกสนในมือหมดก็หยิบชุดน้ำชาชุดหนึ่ง
กระบอกไม้หยกที่มีลายงูเขียวดูน่ารักยิ่งใบหนึ่ง และน้ำบริสุทธิ์หนึ่งกา
ออกมาชงชา

ใบชานี้ยังเป็นของที่คว้าด้วยความเสียใจในคืนนั้นอีกด้วย

ใบชานี้มาจากต้นชาที่โมอีเหรินปลูกมาห้าปีแล้ว เนื่องจากสองปีมานี้
เฟิงจะทยอยแตกยอด มียอดอ่อนใบชางอกขึ้นมา ดังนั้นโมอีเหรินถึงเฟิงได้
ลองชงชาไปแค่สองครั้ง

ปริมาณชาที่ชงสำเร็จมีน้อยเหลือเกิน แต่น้ำชาที่ชงออกมามีสีอ่อนใส
กลิ่นหอมอ่อนๆ ทว่าคงอยู่เนิ่นนาน

โดยเฉพาะหลังจากเริ่มชง กลิ่นชาอ่อนๆ ทำให้คนได้กลิ่นแล้ว
สติปลอดไปร่ง จิตใจผ่อนคลายมาก

หลังเข้าจวิน หลงชิงเหยา และชิงอู๋หยาบองไปที่ชากาน้นพร้อมกัน

"ชาใหม่?" ไปหาลี้จิงหงได้กลิ่นชาก็รู้ทันทีว่าไม่เหมือนกับเมื่อก่อน

"อืม ข้าปลูกมาห้าปีเฟิงจะงอกออกมาเชียวนะ มีหน้าข้าตอนคั่วชา

ก็ควบคุมกำลังไฟได้ยากยิ่ง ครั้งแรกที่ข้าทำนั้นล้มเหลวเกือบทั้งหมด" นั่นเป็นความล้มเหลวที่ไม่อีเฮอร์นแทบจะไม่เคยประสบเลย

ที่ว่าพอทำครั้งที่สอง นางก็มีความมั่นใจในการควบคุมไฟแล้ว ดังนั้นจึงผิดพลาดน้อยกว่าคราวแรก

น่าเสียดายที่ชาวพิเศษตัวนี้มีใบชางอกออกมาไม่มาก มิเช่นนั้นนางคงลงได้มากกว่านี้

การชงชาชนิดนี้น่าจะยังมีที่ว่างให้พัฒนาได้อีก ส่วนรสชาตินะหรือ...

ไปหาลีจิงหงดื่มแล้วก็นุ่มหัวคิ้วเล็กน้อย แต่แล้วก็คลายออกในทันที

"ไม่อร่อย?" ไม่อีเฮอร์นมองสีหน้าเขาโดยตลอด นั่นเป็นอาภัพปฏิกิริยาที่เล็กยิ่ง ไม่สังเกตก็ไม่เห็นโดยสิ้นเชิง

ภูเขาน้ำแข็งนุ่มหัวคิ้วล่ะ...

"เข้าปากมีรสหวานน้อยๆ ลงคอกลับหวานปนเผื่อน ไม่นับว่าอร่อยกว่า...ใบชาดีมาก"

ขวับ! ขวับ! ขวับ! การตอบของไปหลี่จิงหงเรียกให้สายตาสามคู่จ้องมองมาเป็นตาเดียวอีกครั้ง

นี่เป็นการตอบแบบเต็มประโยค มิใช่ย่อเสียเหลือไม่กี่คำจนไม่อาจย่อไปมากกว่านี้ได้

"นี่คือไปหลี่จิงหง?" ไม่ผิดกระมัง

หลงชิงเหย้าที่ยังไม่เคยเห็น 'ไปหลี่จิงหงพูดคุ้ย' ดึงแขนเสื้อหลังเข้าจวินก่อนถามอย่างอดไม่ได้

"ใช่แล้ว เขานั่นล่ะ" หลังเข้าจวินมีสีหน้าหนักอึ้งจนดูเหมือนเครื่อระทมเหลือแสน

ชิงอู๋หยามองเขาแปลกๆ จำเป็นต้องเศร้าถึงเพียงนี้เชียวหรือ

"พวกเขาดีต่อท่านหรือไม่" โมอีเฮอร์นเอ่ยถามไปหาลี้จิงหง โดยมองข้ามท่าทีของสามคนนี้ไปโดยสิ้นเชิง

ความหมายก็คือถ้าไปหาลี้จิงหงบอกว่าดี ก็จะทำให้พวกเขาคิดมากไปหาลี้จิงหงได้ยากก็เข้าใจในทันที

"ดี" คำตอบนี้กระชั้นชิด ทว่าไปหาลี้จิงหงยังกล่าวแนะนำสองคนที่เหลือให้โมอีเฮอร์นรู้จัก "หลงชิงเหยา ชิงอู่หย่า"

เขาบอกแค่นั้น โมอีเฮอร์นก็รู้แล้วว่าเป็นผู้ใด

ก่อนหน้านี้โมอีเฮอร์นสลบอยู่ในแคว้นผู้สววรรค์หนึ่งวันหนึ่งคืนถึงได้ตื่นขึ้นมา จากนั้นนางก็ทำอาหารวิเศษมื้อใหญ่ให้สองคนสองสัตว์ได้กินจนอิ่มหน้า

หลังจากนั้นเนื่องจากโมอีเฮอร์นยังมีความเข้าใจต่อดินแดนแรกนากน้อยเกินไป เดิมทีคิดจะไปอ่านตำราอ่านม้วนไม้หยก แต่ไปหาลี้จิงหงคว้าตัวนางกลับไปทอดไว้พลางเล่าให้นางฟังด้วยตนเอง

เจ็ดกลุ่มอำนาจใหญ่แห่งดินแดนแรกนาก โมอีเฮอร์นรู้จักแล้ว ดังนั้นไปหาลี้จิงหงจึงเน้นเล่าเรื่องระดับขั้นการฝึกบำเพ็ญของดินแดนแห่งนี้ รวมถึงเรื่องที่ระดับขั้นของโอสถกับหมอยาโอสถและช่างหลอมก็แบ่งเป็นเก้าชั้นดุจเดียวกัน

ระดับขั้นของหมอยาโอสถกำหนดโดยอิงตามระดับขั้นของโอสถที่หลอมออกมาได้

แม้ว่าตัวของโอสถเองจะมีการแบ่งเป็นระดับต่ำ กลาง สูงเช่นกัน แต่ที่นี้กำหนดจากระดับความยากง่ายในการหลอม

โอสถที่ใช้กันประจำในดินแดนเทพยุทธ์อย่างพวกลูกกลอนเสี้ยวหยวน ยาลูกกลอนเสริมพลัง ยาไม่รู้หัวซึ่งโมอีเฮอร์นเคยหลอมในสมัยก่อนล้วนจัดอยู่ในขั้นหนึ่งถึงสาม

ส่วนหยาดน้ำตาเทพยุทธ์กับยาแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์จัดอยู่ในชั้นเจ็ด นี่เป็นเพราะหญ้าโลहितหงส์อันเป็นส่วนประกอบในการหลอมหาได้ยากเป็นพิเศษ มิหนำซ้ำยังต้องใช้เวลาหลอมนานมาก

บนดินแดนแรกนภา หมอโอสถชั้นเจ็ดสามารถนับได้ว่ายืนอยู่บนจุดสูงสุดของหมอโอสถแล้ว

สำหรับโมอีเฮอร์น ยาสองชนิดนี้ล้วนไม่ยากเกินความสามารถนางอีกทั้งนางก็เคยหลอมสำเร็จมานานแล้ว มิหนำซ้ำนางยังสามารถปรับปรุงตำรับยาได้อีกด้วย ดังนั้นอย่างน้อยๆ โมอีเฮอร์นก็ถือว่าเป็นหมอโอสถชั้นเจ็ดผู้หนึ่ง

ด้านช่างหลอมเองก็กำหนดระดับขึ้นจากระดับอาวุธที่หลอมออกมาเช่นกัน

อาวุธแบ่งเป็นสามระดับชั้น ได้แก่ อาวุธล้ำค่า อาวุธเวท และอาวุธวิเศษ ส่วนคุณภาพก็แบ่งตามดีเลวได้อีกสี่ระดับ ได้แก่ คุณภาพต่ำ กลาง สูง และชั้นเลิศ

สามารถหลอมอาวุธล้ำค่าได้จะจัดเป็นช่างหลอมชั้นหนึ่ง อาวุธเวทจะจัดเป็นชั้นสองถึงห้า ส่วนอาวุธวิเศษจะจัดเป็นชั้นหกถึงเก้า

ช่างหลอมที่สามารถหลอมอาวุธวิเศษชั้นหกขึ้นไปได้ก็จัดเป็นบุคคลที่สามารถเดินกร่างในดินแดนได้เช่นกัน

หลงชิงเหยาก็คือช่างหลอมชั้นหกที่กำลังก้าวเข้าสู่ชั้นเจ็ด

นอกจากนี้ไปหลี่จิงหงยังเล่าถึงบุคคลชื่อดังจากกลุ่มอำนาจใหญ่ต่างๆ ให้ฟังเป็นพิเศษ โดยเฉพาะบุคคลสำคัญของภาคีผู้ฝึกตน

ประมุขของหกหอผู้ซึ่งขณะเดียวกันยังเป็นหกผู้อาวุโสใหญ่ของภาคีผู้ฝึกตน รวมไปถึงประมุขหอน้อยทั้งหก

อายุของหกประมุขหอน้อยล้วนน้อยกว่าห้าร้อยปี ผู้ที่เด็กที่สุด อีกทั้งปรากฏตัวครั้งสุดท้ายที่แน่นอนว่าคือไปหลี่จิ้งหง

ไล่อายุจากน้อยไปมาก ได้แก่ หลงชิงเหยา หลังเซาจวิน เยี่ยจิ้น แห่งหวิเวก อ้ายหลี่สือแห่งหกวาณิซ จันเฮ้าเทียนแห่งหอยุทธ์

แม้ประมุขหอน้อยทั้งหกจะรู้จักคุ้นเคยกันในระดับต่างๆ กันไป แต่หลังจากได้พบหน้าไม่กี่ครั้งก็ล้วนค่อนข้างถูกคอกัน

แม้แต่ไปหลี่จิ้งหงที่ได้คลุกคลีด้วยไม่กี่วัน อีกทั้งยังพูดน้อยจนชวนให้คนอยากรลมจับ ทว่ากลับมีตัวตนเด่นชัดยิ่ง ก็ยังได้รับการยอมรับจากห้าคนที่เหลืออย่างง่ายดาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากหลังเซาจวิน เนื่องจากให้การดูแลไปหลี่จิ้งหงที่ได้รับบาดเจ็บมาโดยตลอด จึงเป็นผู้ที่คุ้นเคยกับเขาที่สุด

ส่วนอุปนิสัยของหลงชิงเหยานั้น นอกจากเวลาหลอมประดิษฐ์ก็เป็นคนที่มึนโดยธรรมชาติ แทบจะไม่มีความสามารถในการดำรงชีวิต พลังยุทธ์ไม่ได้นับว่าสูงส่ง ซึ่งอุ๋นหยาก็คือผู้ที่ให้การดูแลและคุ้มครองเขา

ตามคำบอกเล่าของหลังเซาจวิน 'ตั้งแต่อายุสิบขวบเป็นต้นมา อุ๋นหยาก็เป็นพี่เลี้ยงให้ชิงเหยามาโดยตลอด'

ขณะเดียวกันเขาก็เป็นผู้ที่แสดงความเป็นมิตรต่อไปหลี่จิ้งหงเร็วที่สุด นอกเหนือจากหลังเซาจวิน

'แม้ไปหลี่จิ้งหงจะเหมือนภูเขาน้ำแข็ง แต่ข้ามีภาพจำต่อเขาที่ยิ่ง' คนที่มึนโดยธรรมชาติอาศัยสัญชาตญาณในการตัดสินใจจัดไปหลี่จิ้งหงเข้าอยู่ในขอบข่ายคนกันเอง

ไมตรีจิตและการชื่นชมเช่นนี้ อันที่จริงดูพิกลอีกทั้งเถรตรงยิ่ง

ไม่จำเป็นต้องพูดออกมาก็รู้ได้ว่าต่างฝ่ายต่างวางกันและกันไว้ใน

ตำแหน่งเดียวกัน

เนื่องจากให้การยอมรับ จึงปฏิบัติต่อกันด้วยความจริงใจ รับอีกฝ่าย
มาเป็นคนของตนเอง

ไม่เพียงแต่ประมุขหอน้อยทั้งทำให้การยอมรับไปหาลี้จิงหง ไปหาลี้จิงหงเอง
ก็ให้การยอมรับทั้งห้าคนนี้เช่นกัน ดังนั้นขณะที่เล่าถึงจิ้งย๋อมจะให้ความสำคัญ
เป็นพิเศษ

ด้วยเหตุนี้พอโมอีเหรินได้ยินนามของสองสามคนตรงนี้ ในสมอง
จึงมีภาพจำชัดเจน และจิ้งย๋อมจะทักทายสองคนนี้อย่างเป็นธรรมชาติ

"ข้าคือโมอีเหริน พวกท่านสบายดีหรือ ต้องการดื่มชาหรือไม่"

"ต้องการ!" คนทั้งสามต่างพยักหน้าและเอ่ยเป็นเสียงเดียวกัน
โดยหลงชิงเหยา กับหลิงเซาจวินพยักหน้าแรงที่สุด

โมอีเหรินเป็นคนมีจิตสำนึกที่ตืออย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวเตือน
ก่อนจะรินชาให้ "ชานี้ข้าเพิ่งคั่วใหม่ เพิ่งจะลองทำเป็นครั้งที่สอง เพราะฉะนั้น
รสชาติอาจจะไม่ดี พวกท่านต้องเตรียมใจไว้ก่อน"

พอพูดจบนางยังคิดอีกเล็กน้อย ถึงค่อยส้าทับอีกว่า "ทว่าพวกท่าน
วางใจได้ ต่อให้ไม่อร่อยก็จะไม่ทำให้พวกท่านท้องเดินอย่างแน่นอน"

หลิงเซาจวิน หลงชิงเหยา และชิงอู่หยาได้ยินดังนั้นก็ถึงกับพูดอะไร
ไม่ออก

คำพูดส่วนหลังไม่จำเป็นต้องพูดออกมาเลยจริงๆ

แม้จะกล่าวว่าชงชา แต่อันที่จริงอุณหภูมิของน้ำมิได้สูง ขณะที่
คนทั้งสามยกถ้วยชาขึ้นมา น้ำชาก็อยู่ในอุณหภูมิกำลังพอดี

ดื่มเพียงอีกเดียว หลิงเซาจวินกับหลงชิงเหยาก็มีสีหน้าเปลี่ยนแปลง
แล้ว

ชิงอุหย่าเพียงรู้สึกว่าน้ำชาที่ดื่มแม้จะขมอยู่บ้าง แต่โดยรวมแล้ว
ไม่เลว ทำให้จิตใจของเขาผ่อนคลายไร้ใดเทียม ต่อจากนั้นเขาก็เผยสีหน้า
ประหลาดใจออกมาทันทีเช่นกัน

ขณะพวกเขาดื่มชากัน โมอีเฮอร์นก็หยิบเหยือกหยกที่คล้ายกับกาน้ำชา
ออกมาอีกใบหนึ่ง

คนทั้งสามถลึงตามองเหยือกหยกใบนั้น

เหยือกน้ำชาที่ทำจากหยกผลึกพันปี?!

ภาชนะที่ทำจากหยกผลึกพันปีมีจุดเด่นอยู่ที่สามารถรักษาไอริส
ของสิ่งของที่อยู่ภายในไม่ให้กระจายหายไปได้ ของเยี่ยงนี้...เป็นของที่ใช้
เก็บรักษาสุนไพรมันได้ดีที่สุด

ใช้ของเยี่ยงนี้ทั้งก่อนมาทำเป็นเหยือกน้ำชา จะสิ้นเปลืองเกินไปแล้ว
หรือไม่

ครั้นมองเห็นของสิ่งนี้ หลงชิงเหยา ก็หันหน้าไปมองกระบอกไม้หยก
ที่ดูน่ารักยิ่งใบนั่นอย่างละเอียด จากนั้นถึงได้จำแนกออกว่าของที่ดูเหมือนเป็น
กระบอกไม้หยกธรรมดาจนถึงกับทำจากหยกน้ำแข็งหมื่นปีซึ่งหาได้ยากยิ่งกว่า
หยกผลึกพันปีเสียอีก...

หลงชิงเหยาเงยบังนไปแล้ว ในใจคิดแต่เพียงว่า ยังสามารถฟุ่มเฟือย
กว่านี้ได้อีกหรือไม่

หากแต่ไม่ว่าพวกเขาจะกำลังคิดอะไร ก็มองเห็นโมอีเฮอร์นรินน้ำบริสุทธิ์
ถ้วยหนึ่งให้ไปหลั่งลงบนปากก่อน...

เอาน้ำพิเศษมาบนปาก?!

หลังเข่าจวินอยากจะคว้าโต๊ะ

จากนั้นโมอีเฮอร์นรินน้ำชาในเหยือกออกมาอีกครั้ง เป็นของที่เพิ่งขง

เมื่อครู หากแต่...หอมสดชื่นยิ่งกว่า และมีไอระเหยเข้มข้นยิ่งกว่า

"ใบชาเหมือนกัน แต่นี้เป็นชาที่ชงแบบเย็น ท่านลองดื่มดูอีกที จากนั้นก็บอกว่าท่านชอบแบบใดมากกว่ากัน" โมอีเฮอร์นกล่าว

ที่แท้ไปหลี่จิ้งหงก็กำลังลองชิมชาอยู่อย่างนั้นหรือ

แต่...ใบชาที่ใช้ชิมนี้จะระดับสูงเกินไปหน่อยแล้วหรือไม่

หลังเช้าจวินไม่พูดพร่ำทำเพลง ยืนถ้วยชาของตนเองออกไป "โมอีเฮอร์น ข้าขอลองดื่มด้วยคน"

"พวกข้าก็ด้วย" หลงชิงเหยา กับชิงอู๋หยาก็ยืนถ้วยชาออกไปเช่นกัน

โมอีเฮอร์นล้งเลอยู่สักหน่อย "แต่ว่าวิธีชงแบบเย็นนี้ข้าเพิ่งลองครั้งแรกเอง ไม่รับรองจริงๆ ว่าดื่มแล้วจะไม่ท้องเดิน"

หลังเช้าจวิน หลงชิงเหยา และชิงอู๋หยาดต่างอึ้งงันอีกครั้ง

เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องพูดออกมาจริงๆ ต่อให้ชานี้ดื่มแล้วท้องเดิน พวกเขาก็ยอม

"เช่นนั้นให้ไปหลี่จิ้งหงดื่ม ท่านไม่กลัวเขาท้องเดินหรือไร" หลงชิงเหยา สงสัยเป็นอันมาก

"ไม่เป็นไร ข้าช่วยชดเชยคืนให้เขาได้" โมอีเฮอร์นยิ้มตาหยี ไม่เป็นกังวล แม้แต่น้อย

"..." หลังเช้าจวินเบิกตาโพลงทันควัน

เขาเป็นหมอโอสถ ทั้งยังเป็นผู้เดียวจากสามคนในที่นี้ที่เคยได้เห็นอาหารวิเศษที่โมอีเฮอร์นเป็นคนทำ จึงสับสนขึ้นมาอย่างที่สุดว่าจะอีกฉะไรไปหลี่จิ้งหงดีหรือไม่

ดูจากสภาพการณ์นี้ 'ไปหลี่จิ้งหงจะต้องเป็น 'เหยื่อทดลอง' ให้โมอีเฮอร์นเป็นประจําอย่างแน่นอน

อีกฝ่ายสามารถได้กินอาหารวิเศษจำนวนมาก หากแต่ความเสี่ยงก็ดูจะสูงยิ่งเช่นกัน

ถ้าเกิดผลอกินถูกพิษเข้า ถึงจะได้รับการชดเชยคืนกลับมา แต่นั่นถือว่าได้กำไรหรือขาดทุนกันแน่

"ข้าจะดื่ม" หลงชิงเหยาตัดสินใจลงเสี่ยงอย่างกล้าได้กล้าเสีย ท้องเดินก็ท้องเดิน

ด้านชิงอู่หยาและหลงชิงเหยากระทำการสอดคล้องกัน ต่างก็ไม่คิดว่าดื่มมันแล้วจะท้องเดิน

"ข้าก็จะดื่ม"

"ข้าก็ด้วย"

สำหรับพวกเขาไม่ว่าจะได้กำไรหรือขาดทุน...ดื่มก่อนค่อยว่ากัน

"ก็ได้" ข้าได้บอกความเสี่ยงไว้ก่อนแล้ว ผลที่ตามมาเป็นอย่างไรมิอาจโทษข้าได้ มิใช่หรือคิดในใจอย่างไม่ใคร่มีความรับผิดชอบ

ทว่าก่อนจะรินชา นางยังคงรินน้ำพุวิเศษให้พวกเขาล้างปากก่อน จากนั้นถึงค่อยรินชาให้

ขณะที่พวกเขายกชาเตรียมจะดื่ม ไปหลี่จิงหงก็ดื่มถ้วยของเขาหมดแล้ว เขาหลับศีรษะมิใช่หรือ เหนือหน้าก่อนบอกนางว่า "อย่างนี้อร่อยกว่า ไอวิเศษบริสุทธิ์กว่า ดีต่อญาณวิเศษมากกว่าด้วย"

สามคนที่กำลังดื่มชาอกับปิริยาเซงักไปอีกครึ่ง

น้ำเสียงอ่อนโยนถึงเพียงนี้ เป็นไปหลี่จิงหงกำลังพูดอยู่จริง?!

"อืม" มิใช่หรือหน้าเป่งประกาย ล้วงสมุดบันทึกออกมาจากอากาศก่อนจดลงไปทันที

'วันที่ xx เดือน xx ปี xxxx ข้าใหม่หมายเลขเจ็ดด้วยไฟ ๐๐
บรรจุในกระบอกไม้ที่ทำจากหยกน้ำแข็งหมื่นปี

วันที่สิบสอง+xx เดือน xx ปี xxxx หอสุราผู้วันไหล ไปหลี่จิ้งหง
ลองดื่ม

น้ำพุพิเศษ อุณหภูมิแล้วมีรสขม ชงแบบเย็นให้รสดีกว่า

ชื่อชา...ยังไม่ได้คิด

สรรพคุณ...บำรุงญาณพิเศษ'

บุรุษทั้งสี่ในที่นี้มีสายตาดีเกินคนธรรมดา จึงล้วนมองเห็นทั้งหมด
รูปแบบการจดบันทึกนี้ไฉนจึงทำให้พวกเขาอยากหัวเราะยิ่งนัก
หลังเข้าจวนมองสมุดบันทึกเล่มนั้น...ช่างหนาพอตัวทีเดียว

"โมอีเหริน ข้ามีความเห็นเหมือนกับไปหลี่จิ้งหง ชงแบบเย็นอร่อยกว่า
ข้ายังให้ประโยชน์ดีกว่าด้วย" เขาบอกความรู้สึกนึกคิดนำไปก่อน จากนั้นก็
เอ่ยถาม "สมุดเล่มนี้เป็นบันทึกเกี่ยวกับอาหารพิเศษที่ท่านทำทั้งหมดหรือ"

"มิใช่ มีแค่เรื่องการชงชา"

"เช่นนั้นยังมีบันทึกอะไรอื่นอีกหรือไม่"

"อืม..." โมอีเหรินย่นน้กลีเล็กน้อย "การหลอมโอสถ ข้าวิเศษ
ผักพิเศษ ผลไม้วิเศษ เนื้อสัตว์วิเศษ..."

โมอีเหรินมีบันทึกหลายเล่มยิ่ง แม้แต่การหลอมประดิดษัฐก็ยังมี
บันทึกเฉพาะเช่นกัน

การหลอมโอสถกับการหลอมประดิดษัฐมีบันทึกหลายเล่มที่สุด
ในบรรดาทั้งหมด

ความแตกต่างอยู่ที่เล่มเกี่ยวกับการหลอมโอสถมีอยู่จำนวนมากที่เป็น

บันทึกกลวิธีการหลอมของนาง และยังมีตำรับยาที่ปรับปรุงแล้วอีกด้วย
ส่วนที่เกี่ยวกับการหลอมประดิษฐ์เป็นบันทึกความล้มเหลวไปแล้ว
ครึ่งหนึ่ง นั่นทำให้นางเหงื่อตกเลยทีเดียว

"ท่านเริ่มบันทึกตั้งแต่เมื่อไร" หลังเข้าจวินแทบจะผลอกัดลิ้น
จะเยอะเกินไปแล้ว!

ประเดี๋ยวก่อน โมอีเหรินเพิ่งจะ...อายุสิบกว่าเองกระมัง! มีอะไร
ให้บันทึกมากถึงเพียงนั้นเชียวนะ

"ข้าเริ่มบันทึกตั้งแต่วินาทีแรกแล้ว" เริ่มแรกยังเป็นการดูท่านตาหลอม
แล้วตนเองก็ช่วยบันทึก ต่อมาเห็นว่าท่านตาขอดูบันทึกทุกครั้ง นางจึงตั้งใจ
จดไว้ทุกครั้ง

"ท่านเป็นคนอยากจดบันทึกเองหรือ"

"ตอนแรกท่านตาบอกให้ทำ ต่อมาภายหลังข้าทำจนเป็นนิสัย จึง
บันทึกไว้ทุกอย่าง"

ขณะอยู่บนเกาะโมเสเวียน เวลาโมอีเหรินทดลองนั้นทดลองนี้
หลอมนั้นหลอมนี้ผู้เดียว การได้จดบันทึกนับว่าสนุกมากจริงๆ

ยามที่ล้มเหลวแล้วเผลอเขียนบ่นลงไป ก็ยังถูกท่านตาเขกศีรษะ
อีกด้วย

"ท่านตาของท่านคือ?"

"คือผู้สอนการหลอมโอสถให้แก่ข้า" เนื่องจากนึกถึงท่านตาขึ้นมา
รอยยิ้มของโมอีเหรินจึงมีแวววาวลึกถึง

รอยยิ้มนี้เรียกทำที่ตอบสนองจากบุรุษทั้งสี่

ไปหลังจึงหงั่วอยู่แล้วว่าท่านตาเป็นผู้เลี้ยงดูโมอีเหรินจนเติบโต
โมอีเหรินผูกพันกับท่านตาลึกซึ้งมากเพียงไร ดังนั้นแหม่มจึงรู้ได้ว่านางคิดถึง

ท่านตาแล้ว

หลังเช้าจวินได้อาจารย์เลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็กจนโต กล่าวถึงสายใยให้รำลึกถึงก็มีเพียงอาจารย์ที่ป้อนโอสถให้เขากินต่างข้าวสามมื้อมาตั้งแต่เล็กฯ...ไม่รู้จริงๆ ว่าโชคดีหรือโชคร้าย

ส่วนหลงชิงเหยานั้นเคยมีบุพการีมอบความรักให้ แต่พวกท่านกลับถูกขับไล่ จนทำให้บิดาลิ้นใจ มารดาตรอมใจตายตาม เขาจึงถูกฝากให้อาจารย์เลี้ยงตั้งแต่อายุได้สิบขวบ

อาจารย์รักใคร่ทะนุถนอมเขาเป็นอย่างมาก ทั้งยังทุ่มเทใจอบรมสั่งสอน หากแต่เขายังคงไม่มีทางลืมความอบอุ่นยามได้อยู่ร่วมกับบิดามารดา... เขาไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้มานานมากแล้ว

ชิงอู๋หายออกจากตระกูลตั้งแต่เนิ่นนานมาแล้ว ผู้ที่หลงชิงเหยาให้การยอมรับเป็นคนในครอบครัวก็คือเขาผู้นี้

ทว่ากล่าวถึงโอสถ หลังเช้าจวินก็นึกขึ้นได้

"โมอีเหริน ยาลูกกลอนลี้มรณะฉบับปรับปรุงของท่านหลอมเองหรือ"
"ใช่แล้ว"

"ท่านมีวัตถุดิบ?!"

ยาลูกกลอนลี้มรณะเป็นโอสถชั้นเจ็ด ตามหลักแล้วหลังเช้าจวินสมควรจะหลอมได้

แต่เนื่องจากตัวยาหลักของยาลูกกลอนลี้มรณะหาให้ครบได้ยาก ยิ่ง 'บัวน้ำแข็งเก่ากลีบ' หนึ่งในส่วนผสมยิ่งพบเห็นได้ยาก ไม่ได้ปรากฏโฉมมาหลายสิบปีแล้ว ดังนั้นหลังเช้าจวินจึงแค่เคยเห็นยาลูกกลอนลี้มรณะที่อาจารย์หลอมออกมา แต่ตนเองยังไม่เคยหลอม

ทว่าของที่อาจารย์หลอมนั้นใช้หมดไปนานแล้ว มิเช่นนั้นปัญหาเรื่อง

ชีพจรของไปหาลี้จิงหังคงไม่กลายเป็นปัญหาใหญ่

ยาลูกกลอนลี้มรณะหนึ่งเม็ดช่วยเสกให้หายดีดังเดิมได้ทันที

"มีอยู่พอดี" โมอีเหรินประคองน้ำพุวิเศษขึ้นดื่ม

"แล้วตอนนี้ยังมีอยู่หรือไม่"

"บัวน้ำแข็งเก่ากลับไม่มีแล้ว" พูดถึงเรื่องนี้ โมอีเหรินก็มีสีหน้าปวดใจ
เช่นกัน

เพื่อฉบับปรับปรุง นางได้ใช้ของที่เก็บไว้ไปจนหมดแล้วทั้งต้นเต็มๆ
ข้างล่างผลาญเกินไปแล้วจริงๆ

หลังเช้าจวินผิดหวังเป็นอย่างมาก

หลงชิงเหยามองสีน้ำตาลท่าทางของหลังเช้าจวิน ก่อนมองสีน้ำตาลท่าทาง
ของโมอีเหริน แล้วพลันพูดขึ้นว่า "พวกท่านสองคน สีน้ำตาลท่าทางในตอนนี้อยู่
ดูเหมือนกันยิ่งนัก"

เป็นการใช้ประโยชน์จนหมด มิใช่หายไปกับอากาศเสียหน่อย 'ไม่ต้อง
เสียดายถึงเพียงนี้ก็ได้กระมัง

32

นี่จะต้องเป็นจุดอ่อนของหมอโสดที่พิศวาสโสดทุกคนเป็นแน่แท้
ไม่ว่าเป็นการใช้หมดหรือไม่ แต่การไม่มีตัวยาดี ๆ ก็เป็นเรื่อง
น่าปวดใจยิ่ง

"ชิงเหยา หากทองคำถูกใช้หมดโดยที่ท่านไม่แม้แต่จะได้เห็น
จะปวดใจหรือไม่" หลังเช้าจวินทางพัดดั่งพริบ ใบพัดด้วยท่าทางสง่างาม
เขาขาดบัวน้ำแข็งแกกليبที่จะหลอมยาถูกกลอนลี้มรณะไป ส่วน
หลงชิงเหยาก็อยากได้ทองคำมาหลอมทำอาวุธวิเศษใหม่

"ปวดใจสิ" หลงชิงเหยาตอบโดยไม่มีลังเล เพราะฉะนั้นเขาเองก็
ไม่มีสิทธิ์หัวเราะเยาะผู้อื่น

เช่นนั้นดื่มชาต่อดีกว่า...

หลงชิงเหยาหยิบกาน้ำชามารินเองอีกถ้วย

โม่อีเหรินไม่ได้ห้าม

ดีเหลือเกิน

หลงซึ่งเหยาส่งยิ้มซาบซึ้งใจอย่างใหญ่หลวงให้โมอีเหริน...โมอีเหริน
ช่างเป็นคนดี

จากนั้นเขาก็ดื่มชาลงไป

"ท่านหลอมออกมาได้ก็เม็ต" ไม่มีวัตถุดิบตัวยา หลังเช้าจวินจึง
เปลี่ยนเป้าหมายมามอง...ยาลูกกลอน

"แค่สองเม็ต" นี่เป็นจำนวนหลอมสำเร็จที่ชวนให้คนอยากถอนหายใจ
เหลือหลาย

นับตั้งแต่โมอีเหรินเริ่มหลอมโอสถเป็นต้นมา นี่เป็นจำนวนที่ต่ำที่สุด
ที่เคยทำได้

แต่โชคยังดีที่มีได้พูดคำนี้ออกมา มิเช่นนั้นหลังเช้าจวินจะต้องจับนาง
มาตีกันเป็นแน่

"เช่นนั้นน่าจะยังเหลืออีกเม็ตกระมัง" หลังเช้าจวินมีสีหน้าคาดหวังยิ่ง

"ข้าไม่มีแล้ว" โมอีเหรินมองเขาอย่างเสียใจ

"กินไปหมดแล้วทั้งสองเม็ต?!"

"กินไปแค่เม็ตเดียว"

"อย่างนั้นอีกเม็ตเล่า"

"ให้จึงหงไปแล้ว"

"..." หลังเช้าจวินรู้สึกอย่างสุดซึ้งที่ว่าตนเองถูกปั่นหัวเข้าแล้ว จึงมอง
โมอีเหรินปราดหนึ่งด้วยความเจ็บใจ

โมอีเหรินประคองลูกสนจนวนั้นพลางขยับไปแอบหัวเราะอยู่ด้านหลัง
ไปหลี่จิ้งหง นางพูดความจริงทุกอย่างนะ

ห้ามไปถือสาหาความเด็กน้อยผู้หนึ่ง...โดยเฉพาะเด็กที่เป็นคู่หมั้นของ

สหายสนิท

หายใจลึกๆ หายใจลึกๆ

ย้ายเป้าหมาย!

"ไปหลี่จิ้งหง ขอขำยิ้มดูยาลูกกลอนที" หากไม่ให้ยิ้มก็ไม่ใช่อะไรที่ดี
ไปหลี่จิ้งหงเองก็ไม่ทำลืมา แบนมือขวาออก ขวดยาสี่ขาวก็ปรากฏอยู่
บนฝ่ามือ

หลังเช้าจวินหยิบขวดยามา ก่อนจะหยิบผ้าที่ทอขึ้นจากไหมหิมะ
ผืนหนึ่งมาปูนโตะ แล้วถึงเทยาออกมาอย่างระมัดระวัง

หลงชิงเหยาเองก็ซบไปดูด้วย

เป็นยาลูกกลอนที่ภายนอกมีสีดำแกมน้ำเงิน แสบไม่ต่างจาก
ยาลูกกลอนทั่วไป จุดที่พิเศษคือต้องมองดูดีๆ ถึงจะเห็นลวดลายสีม่วง
ลวดลายนี้เองที่ทำให้ยาเม็ดนี้มีกลิ่นอายของพลังชีวิตอยู่เต็มเปี่ยม

หากอาจารย์ทราบว่ามียาที่ไม่เคยมีมาก่อนเช่นนี้ปรากฏขึ้น ต่อให้
กำลังปิดด่านกักตัวอยู่ก็คงจะหยุดกลางคันแล้วปริมาหาทันที

"โมอีเหริน ข้าถามเถียงนี้อาจจะเสียมารยาทไปหน่อย ทว่าข้าอยากรู้
มากจริงๆ ว่าลวดลายสีม่วงนี้คืออะไร" สีหน้าของหลงเช้าจวินดูระมัดระวัง
และจริงจังยิ่ง

การสอบถามหมอโอสถถึงตำรับยาหรือตัวยาที่ใช้หลอมโอสถ อันที่จริง
เป็นเรื่องเสียมารยาทมาก และก็เป็นเรื่องละเมิดข้อตกลงห้ามเช่นกัน โดยเฉพาะ
ตำรับยานี้ยังมาจากการศึกษาค้นคว้าส่วนตัว นั่นยังเป็นเรื่องลับใหญ่

ทว่าหลงเช้าจวินสงสัยมากจริงๆ อีกทั้งด้วยความที่มีมิตรภาพกับ
ไปหลี่จิ้งหงไม่ธรรมดา โมอีเหรินเองเขาก็เคยได้พบหน้าสองสามหนแล้ว
ดูจากท่าทีที่โมอีเหรินมีต่อพวกเขาก็รู้ได้ว่าโมอีเหรินเห็นพวกเขาเป็นสหาย

ดังนั้นจึงนับเป็นการที่สหายสอบถามส่วนตัว โมอีเฮอร์นจะตอบหรือไม่ก็ย่อมได้ และจะไม่กระทบต่อไมตรีเช่นกัน

ถึงโมอีเฮอร์นจะไม่ตอบ หลังเข้าจวนก็ย่อมจะไม่ผูกใจเจ็บด้วยเหตุนี้... เราไม่ได้ได้รับการอบรมถึงเพียงนั้น

สิ่งที่คิดไม่ถึงคือโมอีเฮอร์นกลับตอบอย่างตรงไปตรงมายิ่ง

"หลักๆ คือหญ้าโลहितหงส์ นอกจากนี้ยังมีตัวยารองอีกชนิดหนึ่งที่ยังไม่อาจบอกท่านได้"

"หญ้าโลहितหงส์?!" หลังเข้าจวนตาเป็นประกายขึ้นมาอีกครั้ง

นี่เป็นสมุนไพรที่มีเฉพาะในตระกูลเฟิงเฉียนนะ ตอนแรกเขายังเคยขอจากเฟิงไหวซิน แต่ผลคือเนื่องจากตระกูลเฟิงเองยังมีเก็บไว้ใช้ไม่พอ เขาจึงขอมาไม่ได้ ทว่าเฟิงไหวซินได้รับปากเขาแล้วว่าเมื่อหญ้าโลहितหงส์โตเต็มที่ในคราวหน้า จะขอมาให้เขาก่อนคนอื่น

"ใช้หญ้าโลहितหงส์...เพื่อแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์?" หลังเข้าจวนคิดถึงจุดนี้ได้ทันที

"หญ้าโลहितหงส์ไม่ใช่พิษหรอกหรือ" หลงชิงเหยาถามด้วยความข้องใจ

"หญ้าโลहितหงส์มีสองประเภท หญ้าพิษกับหญ้าแก้พิษจะขึ้นอยู่ด้วยกัน หยาดน้ำตาเทพยุทธ์ทำมาจากหญ้าโลहितหงส์ ยาแก้ก็ต้องใช้หญ้าโลहितหงส์ถึงจะหลอมได้" หลังเข้าจวนอธิบายจบถึงค่อยหันมาหาโมอีเฮอร์นด้วยท่าทางตึกตรองอยู่บ้าง "หากแต่ข้าได้ยินหมอโอสถของตระกูลเฟิงบอกว่าหญ้าโลहितหงส์หลอมได้ยากมาก"

"อืม ยุ่งยากยิ่ง" โมอีเฮอร์นพยักหน้าอย่างผ่าเผย ปล่อยให้เขาเดาตามสบาย "ทว่ายาเม็ดนี้มีได้เป็นแค่ว่าแก้พิษหยาดน้ำตาเทพยุทธ์อย่างเดียวแล้ว มันยังมีฤทธิ์ของยาลูกกลอนลี้มรณะอีกทั้งฤทธิ์แก้พิษอยู่ด้วย โดยเฉพาะ

พิษที่มุ่งเอาชีวิต มันจะมีฤทธิ์หักล้างดีเป็นพิเศษ"

หลังเช้าจวินเข้าใจในทันใด

"ดังนั้นยาเม็ดนี้ ไม่ว่าบาดเจ็บสาหัสหรือถูกพิษจนเหลือเพียงลมหายใจ
เฮือกสุดท้าย ก็ล้วนช่วยได้ทั้งสิ้นหรือ"

"ถูกต้อง" โมอีเหรินพยักหน้า

สายตาของหลังเช้าจวินที่มองยาเม็ดนั้นมีแววกระตือรือร้นสุดขีด
อีกครั้งแล้ว

"ยาเหลือเพียงเม็ดเดียว แต่ท่านก็มอบให้ไปหลี่จิ้งหงไปทุกอย่างนี้หรือ"
แม้คุณนั้นจะสำคัญมาก แต่นี่เป็นยาช่วยชีวิต โมอีเหรินไม่อยากจะเก็บไว้
เพื่อต้องใช้หรือไร

"จิงหงต้องการมันมากกว่าข้า" โมอีเหรินกล่าวด้วยท่าทางจริงจังยิ่ง

"..." สีนํ้าท่าทางที่จริงจังถึงเพียงนี้ทำให้คนไม่อาจคิดโยงวากานี้
เข้ากับคำพลอดรักได้จริงๆ

หากแต่หลังเช้าจวินยังคงรู้สึกว้าว...ถูกทำให้ตาร้อนเข้าแล้ว

"เหตุใดไปหลี่จิ้งหงถึงต้องการมันมากกว่า" หลงชิงเหยาไม่เข้าใจ

"เขาหลอมโอสถไม่เป็น แต่ข้าเป็น เขาแก้พิษไม่เป็น แต่ข้าเป็น แม้
จิงหงจะแข็งแกร่งกว่าข้า แต่ความจริงคือจิงหงได้รับบาดเจ็บสาหัสทั้งยัง
ถูกพิษในขณะที่ข้าไม่อยู่ข้างกายเขา ดังนั้นมอบยาให้เขา ข้าจะวางใจ
มากกว่า" นางถอนหายใจ ที่สำคัญที่สุดคือแม้ยาเม็ดนี้จะมหัศจรรย์มาก
สำหรับผู้อื่น แต่สำหรับโมอีเหรินแล้ว มันมีประโยชน์ไม่มากเลยจริงๆ

"..." นี่ไปหลี่จิ้งหงถูกหมั่นไส้เข้าแล้วหรือ

หลังเช้าจวินมองไป ค้นพบว่าไปหลี่จิ้งหงที่ถูกหมั่นไส้...ยังคงกะ
เปลือกลูกสนต่อไปโดยไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อย

พฤติกรรมตามอกตามใจโดยไม่รู้ตัวพรรคนี้ก็คือการสาธิตความหวาน
อย่างไม่ปิดบังนั่นเอง

นางไม่คิดถึงหัวอกของบุรุษผู้เดียวดายอย่างพวกเขาสามคนสักนิดเลย

"ยา" ไปหาลี้จิงหงเอ๋ยปาก

หลังเช้าจวินสะดุ้งเล็กน้อย

ไม่เท่าเทียม! ไม่เท่าเทียมเกินไปแล้ว!

เวลาไปหาลี้จิงหงคุยกับโมอีเหรินไม่เพียงแต่พูดครบจบประโยค ยังมี
น้ำอดน้ำทนมากอีกด้วย แต่กับพวกเขากลับเจียบขมิ้นราวกลัวทองจะร่วง
จากปาก

หลังเช้าจวินเพิ่งคิดจะระเบิดโทสะ โมอีเหรินกลับเอ่ยถามว่า
"ท่านรู้หรือไม่ว่ารายชื่ออิสระของผู้ที่จะเข้าแดนสมบัตินั้นคัดเลือกกันที่ใด"

"ท่านถามเรื่องนี้ด้วยเหตุใด...ท่านต้องการชิงที่นั่งเข้าแดนสมบัติ?"

หลังเช้าจวินประหลาดใจ

"ถูกต้อง" นางอุตสาห์มาแล้ว แน่นนอนว่าต้องเข้าไป

"ให้ไปหาลี้จิงหงพาท่านเข้าไปมิใช่หมดเรื่องแล้วหรือไร" ไยต้องทำ
เรื่องยุ่งยากปานนั้น

"ข้ามิใช่คนของภาคีผู้ฝึกตน ทำเช่นนั้นจะเป็นการนำพาปัญหามาให้
จิงหง" สีน้าท่าทางของโมอีเหรินดูจริงจังยิ่ง

"อาศัยฐานะของพวกข้าสามคน ไม่ว่าผู้ใดอยากได้ที่นั่งอีกสักที่
ก็ไม่มีทางจะมีใครกล้าพูดอะไร" ฐานะประมุขหอน้อยมิใช่เอาไว้เรียกกันเล่นๆ

"หากแต่คงจะมีคนด่าจิงหงเป็นแน่ มิหนำซ้ำคนอย่าง...เอ่อ..."

โมอีเหรินพยายามย่นรำลึก "เว่ย...เว่ย...เว่ยเซียง คนที่ไม่เห็นใครอยู่ใน
สายตา อีกทั้งคิดว่าตนเองแน่อย่างเว่ยเซียงจะต้องยังมีอีกอย่างแน่นอน"

"เรื่องของเว่ยเซียง ท่านไม่ต้องเก็บไปใส่ใจ" หลังเช้าจวินไม่เห็นเป็นเช่นนั้น

คนพรรคนี้ที่มีอยู่ทุกแห่งหน อาจจะวิพากษ์วิจารณ์ลับหลังหรือทำลายชื่อเสียงของพวกเขา แต่แล้วอย่างไรเล่า ถ้าพวกเขายังใส่ใจแม้แต่คนพรรคนี้ เช่นนั้นทั้งตำแหน่งประมุขหรือน้อยไปยังจะอิสระเสียกว่า

"อย่าคิดฟุ้งซ่าน" ไปหลี่จิงหงตบศีรษะนางเบาๆ ที่หนึ่ง เขาเคยบอกแล้วว่าไม่ต้องคิดมาก แต่ไม่โอ้เหรินไม่ฟัง

"แต่ว่าข้าอยากไปดูผู้อื่นซึ่งที่นั่งกัน..."

ที่แท่นก็คือประเด็นสำคัญกระมัง

"ไปดูนะได้ แต่ไปแย่งชิงนั้นไม่ต้องแล้ว" ไปหลี่จิงหงเอ่ย

"ท่านจะพาข้าไปหรือ"

"อืม พาเจ้าไป"

"อย่างนั้นก็ได้"

หลังเช้าจวินและหลงชิงเหยาถึงกับพูดไม่ออก

นี่เป็นรูปแบบการเล่นของทั้งสองคน พวกเขาถูกเมินอีกแล้วใช่หรือไม่

"หืม?" ซิงอู๋หย่าพลันลุกขึ้นยืน

หลงชิงเหยาออกไปทันที

"เฟิงไหวชินกับหลงชิงเหยามาแล้ว" ซิงอู๋หย่ายืนพูดอยู่ข้างประตู

"เวลานี้?"

หลังเช้าจวินขมวดคิ้ว คืบยาที่เก็บลงขวดเรียบร้อยแล้วไปหลี่จิงหง

ไม่โอ้เหรินเองก็เก็บชาวิเศษและถ้วยชาลงจนเกลี้ยง เปลี่ยนมาวางชาที่หอสุราให้แทน

ซิงอู๋หย่าถึงค่อยเปิดประตู เชิญให้สองคนที่เดินมาถึงหน้าประตู

เข้ามาได้พอดีพอดี

เมื่อมองเห็นไปหลี่จิ้งหง คนทั้งสองก็ประหลาดใจเล็กน้อย แต่ครั้นมองเห็นหลงชิงเหยา หลงชิงเหยาก็ยิ้มออกมาในทันใด

"ชิงเหยา ในที่สุดเจ้าก็มาแล้ว"

"อืม" หลงชิงเหยาลากชิงอู่หยาไปนั่งฝั่งเดียวกัน

โมอีเหรินกับไปหลี่จิ้งหงก็นั่งกันฝั่งหนึ่ง หลังเข้าจวินก็นั่งอีกฝั่งหนึ่ง เฟิงไหวชินกับหลงชิงเหยียิ่งได้แต่นั่งลงที่ฝั่งสุดท้ายด้วยกันสองคน

"พวกข้าเตรียมจะออกเดินทางแล้ว พวกท่านเล่า" เฟิงไหวชินไม่พูดนอกเรื่อง มุ่งตรงเข้าประเด็นทันที

"ตอนนี?" หลังเข้าจวินเลิกคิ้วถาม

"อืม ทางทะเลสาบจิงโยส่งข่าวมาว่าสองวันมานี้มีทะเลสาบไม่สงบ มาตลอด ทางเข้าแดนสมบัติเป็นไปได้ว่าจะปรากฏขึ้นก่อนเวลา"

"อีกอย่างไม่กี่วันมานี้คนของตระกูลไปหลี่กับตระกูลเสวียนหมิงก็พบหน้ากันบ่อยครั้ง ตระกูลไปหลี่ยังเคยนัดพบคนตระกูลไปฉีกด้วย เป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจจะทำข้อตกลงกัน" หลงชิงเหยียพูดต่อจากเฟิงไหวชิน

ห้าตระกูลใหญ่เองก็มีแบ่งเป็นแข็งแกร่งและอ่อนแอ ผิดเหมือนเดิมไปมาหาสู่กันมานาน แต่ตอนนี้มีคลื่นใต้น้ำโหมซัด เป็นปฏิปักษ์กันอย่างเจียบๆ

การเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนที่สุดเริ่มมาตั้งแต่ยาของตระกูลเฟิงค่อยๆ ลดน้อยลง

"หลังเข้าแดนสมบัติ เป็นไปได้มากกว่าจะกระเจายกันไปอยู่คนละที่ การที่พวกเขาจะหาพันธมิตรก็ได้แปลกอะไร" เฟิงไหวชินไม่รู้สึกละอายใจ

แม่แต่น้อย

ตระกูลไปห้กับตระกูลเสวียนหมิงมีมิตรภาพต่อกันดีเสมอมา มินาซำยังต่างมีการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ ส่วนตระกูลเฟิงกับตระกูลหลงก็มีมิตรต่อกันดีกว่าตระกูลอื่นๆ เล็กน้อย มีเพียงตระกูลไปที่มีทิศทางไม่แน่ชัด มิได้คบค้าสมาคมกับตระกูลใดเป็นพิเศษ

"ข้ารู้" หลงชิงเหยียท่าทางระมัดระวังจริงจังยิ่ง "เพียงแต่คนของพวกเขาที่มาพิ้งกันแท้โดยเฉลี่ยอยู่ชั้นลูกกลอนจิตขึ้นไป อายุอยู่ระหว่างสามร้อยถึงห้าร้อยปีแทบจะทุกคน การแย่งชิงหลังจากเข้าแดนสมบัติในครั้งนี้อาจอันตรายยิ่งกว่าเมื่อก่อน"

เวลาเช่นนี้การหาพันธมิตรเป็นสิ่งจำเป็น อย่าว่าแต่ตระกูลไปห้กับตระกูลเสวียนหมิง กลุ่มอำนาจสามกลุ่มในที่นี้ต่างก็เข้าใจกันโดยไม่ต้องพูด หากแต่คนที่พวกเขาส่งออกมา มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ออกมาหาประสบการณ์เป็นหลัก พลังกันแท้โดยเฉลี่ยไม่ถึงชั้นลูกกลอนจิตหรือลูกกลอนปรานทอง คนเช่นนี้ปะทะกับตระกูลไปห้และตระกูลเสวียนหมิง ผลลัพธ์ก็น่าวิตกเหลือประมาณ

ทว่าถ้าจะเปลี่ยนคนเอาตอนนี้ก็เหลวไหลเกินไป

"ระหว่างเส้นทางการฝึกบำเพ็ญ การประสพกับอันตรายเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ พวกเราต้องระมัดระวังตัว แต่ก็ไม่จำเป็นต้องวิตกจนกลัวหวาดไปทุกสิ่งก่อนล่วงหน้า หลังเข้าไปในแดนสมบัติ หากคนของพวกเราสามฝ่ายได้พบกันก็พยายามอย่าพลัดจากกันอีก ให้ดูแลกันและกัน ถ้ากลางทางได้เจอกับคนตระกูลไปห้และตระกูลเสวียนหมิง เลี่ยงได้ก็เลี่ยง รักษาชีวิตไว้ก่อน ยามที่พลังกันแท้ไม่เพียงพอจะต้องถอยเป็นหลักอย่าฝืนสู้" หลังเข้าจวินกล่าว

แม้สมบัติในแดนสมบัติจะน่าดึงดูด แต่แดนสมบัติแรกนาก็เป็นเพียงด้านหาประสบการณ์ด้านหนึ่งในเส้นทางการฝึกบำเพ็ญยามมีโอกาสต้องช่วงชิง แต่ยามที่เห็นชัดว่าสู้ไม่ไหวกลับยังคงเอาชีวิตเข้าแลก นั่นเป็นการกระทำอันโง่เขลา

นอกจากนี้ก็ต้องพยายามเตรียมยาสำหรับช่วยชีวิตไปให้มากเท่าที่จะทำได้

พอคิดถึงจุดนี้ หลังเข้าจวนก็กล่าวเตือนขึ้นอีก "หากเป็นไปได้ ทางที่ดีก็เตรียมยาแก้พิษไปด้วยจำนวนหนึ่ง พวกท่านได้เห็นท่าทางของไปหลี่เยียนในวันนั้นแล้ว คนของตระกูลไปหลี่เป็นไปได้มากเช่นกันว่าจะใช้พิษ"

เฟิงไหวชินกับหลงชิงเหยียได้ยินแล้วก็หน้าดำไปทันที

"คนของตระกูลไปหลี่คิดจะทำอะไรกันแน่" หลงชิงเหยียพูดอย่างเช่นเขี้ยว

"ไม่รู้" เฟิงไหวชินกอดกระบี่พลางเอ่ยตอบตรงๆ

การใช้สมองเล่นเล่ห์เพทุบายไม่ใช่จุดแข็งของเขามาแต่ไหนแต่ไรสามารถสู้บ่าวแล้วมารายงานได้ทันเวลาก็เป็นขีดจำกัดของเขาแล้ว

"อย่างนั้นก็เอาตามนี้ พวกเราแยกย้ายกันไปเตรียมตัวออกเดินทางไปถึงแถวทะเลสาบจิงโยวแล้วคอยดูจังหวะอีกที" หลังเข้าจวนกับคนทั้งสองแลกเปลี่ยนวิธีการสื่อสารกันอย่างรวดเร็ว

"ตกลง" เฟิงไหวชินและหลงชิงเหยียกล่าวลาแล้วออกไปทันที

แม้จะร่วมมือกัน ทว่าอย่างไรพวกเขาก็เป็นตัวแทนของสามฝ่ายกระทำการใดแคมี่แนวทางคร่าวๆ ก็พอ ส่วนรายละเอียดนั้นเป็นเรื่องของแต่ละฝ่ายเอง

เวลานี้ไปหลี่จึงหงถึงเฟิงเอ๋ยปาก "ตัวประกันเล่า"

"ยังถูกขังไว้ที่คอกม้า" หลังเช้าจวินตอบพลางไม่ลืมถลึงตาใส่เขา
โยนเรื่องนี้ทิ้งไว้ให้เขา แล้วตนเองก็หายตัวไปสัปดาห์นี้ ยังมีคุณธรรม
นำมิตรอยู่หรือไม่

"ท่าทีของตระกูลไปหลั?"

"ไม่มี" หลังเช้าจวินเดาว่าอีกฝ่ายคงอยากถ่วงเวลาไปจนกว่าแดนสมบัติ
จะเปิดออก พวกเขายืนเงื่อนไขไปก็ไม่มีความหมาย ตระกูลนี้คล้ายว่าไม่คิด
จะจ่ายสินวิเศษ ไม่หวังแม้แต่บอกว่าพวกเขาจะมีอิสรภาพกับตัวประกัน

"บอกให้ตระกูลไปหลัตอบกลับภายในหนึ่งชั่วยาม มิเช่นนั้น...ทางเหนือ
ยังขาดคนชุดเหมืองอยู่มาก" ไปหลัจึงหงกล่าวด้วยใบหน้าไร้อารมณ์

หลังเช้าจวินหลุดหัวเราะพรีตออกมา "ข้าเข้าใจแล้ว"

ไปหลัจึงหงไม่มีความผูกพันใดๆ ต่อไปหลัเยียนที่เป็นมารดาแล้วจริงๆ

"ซึ่งเหยา ให้คนของพวกท่านเตรียมตัวด้วยสักหน่อย รอทาง
ตระกูลไปหลัตัดสินใจได้แล้ว พวกเราจะออกเดินทาง"

"ได้"

เว่ยจิงพาตัวเว่ยเซียงกลับไปส่งยังหอลงทนต์ แล้วเปลี่ยนเป็น
พาตัวเว่ยเฟิงกลับมาแทนด้วยคำสั่งที่ส่งมาจากอิงอู่จี

ขณะเดียวกันอิงอู่จีที่รู้ว่าลูกศิษย์ของตนมีคู่หมั้นโผล่มาแล้ว จึงสั่งให้
เว่ยจิงมาถ่ายทอดคำพูดเป็นพิเศษว่า 'พาคนกลับมา'

การพาโมอีเหรินกลับไปพบอาจารย์เป็นเรื่องที่แน่นอน ทว่ายังไม่ใช่ว่า
ตอนนี้

ในจำนวนรายชื่อเข้าแดนสมบัติหนึ่งร้อยสิบรายชื่อ หอโอสถ
หอลอมประดิษฐ์ หอลงทนต์ได้ไปหอละสามสิบ ที่เหลืออีกยี่สิบมีไว้ให้

คนที่อีกสามหอส่งมาหนุนช่วยและหาประสบการณ์ โดยทั้งหมดมีหลังเข้าจวน เป็นผู้กำกับดูแล

ตระกูลไปหลิ่ตบกลับมาแล้ว พวกเขาเลือกจ่ายหินวิเศษ
มิเช่นนั้นจะมองดูพวกไปหลิ่เยียนกับไปหลิ่จ้งถูกส่งไปขุดเหมืองหรือไร
ตระกูลไปหลิ่เสียคนระดับนี้ไปไม่ไหว

ที่นำแปลกคือไปหลิ่เยียนกับไปหลิ่จ้งเป็นคนในสายตระกูลที่สามของ
ตระกูลไปหลิ่ แต่ผู้ที่จ่ายหินวิเศษกลับเป็นคนของสายที่สี่กับห้า

ขณะไปหลิ่เยียนกับไปหลิ่จ้งจากไป สีหน้าดูไม่น่ามองอย่างยิ่ง
หลังเข้าจวนตั้งข้อสันนิษฐานทันที "ภายในตระกูลไปหลิ่ก็ไม่ค่อยสงบ
เหมือนกัน..."

ทว่านี่เป็นเรื่องของพวกเขา

หินวิเศษที่ได้มาจากการไถ่คนคืน โมอีเหรินมิได้เก็บไว้ผู้เดียว แต่
แบ่งออกเป็นสี่ส่วน ให้นาง ไปหลิ่จ้งหง หลังเข้าจวนคนละส่วน อีกส่วนที่เหลือ
มอบให้ศิษย์ของภาคิที่อยู่ในเหตุการณ์คืนนั้น

ก่อนฟ้ามืด คนของภาคิผู้ฝึกตนก็ได้หาสถานที่ตั้งค่ายพักแรม
ข้างทะเลสาบจโยว

คราวนี้ผู้ที่ควรมาล้อมมากันครบแล้ว มินนำข้าต่างฝ่ายต่างก็สร้าง
ปราการป้องกันกันอย่างชัดเจน

ฝ่ายที่ยึดครองพื้นที่กว้างที่สุดริมทะเลสาบคือตระกูลไปหลิ่และ
ตระกูลเสียนหมิง ส่วนค่ายพักแรมของตระกูลไปหลิ่ ตระกูลเฟิง ตระกูลหลง
และภาคิผู้ฝึกตนมีขนาดพื้นที่ไม่ต่างกันมาก ทว่าไม่เน้นความกว้าง แต่เน้น
ตั้งค่ายเป็นแนวยาวออกมาทางตรงข้ามกับทะเลสาบจโยวแทน

นอกจากนี้ก็ยังมีเขตค่ายพักแรมตั้งกระจายกระจายอีกจำนวนหนึ่ง

ผู้ที่อยากจับปลาในน้ำขุ่น* น่าจะมีเยอะมากเช่นกัน

ในเวลาพรครั้งนี้ การลาดตระเวนตรวจตราค่ายพักแรมของตนเอง ยังคงเป็นสิ่งจำเป็น

หลังจากคนทั้งหมดมารวมตัวกันที่ทะเลสาบจวงโยวครบก็ผ่านมา ห้าวันแล้ว แต่ทะเลสาบกลับไม่มีความเคลื่อนไหวแม้แต่หยดน้ำ คนทั้งหลาย ที่เดิมที่ยังรอดคอยอย่างมีความอดทนจึงค่อยๆ เริ่มหมดความอดทนกันแล้ว

"มิใช่บอกว่าบนทะเลสาบมีความเคลื่อนไหว เป็นไปได้ว่าจะเป็นการเข้าหรืออะไร ไฉนปานนี้ยังไม่มีอะไรโผล่มาอีกเล่า"

"เป็นแค่ความเป็นไปได้ที่น่า อาจจะไม่ใช่ก็ได้"

"แดนสมบัติก็สิ่งมีชีวิตพิเศษของฟ้าดิน วังไปวังมาได้เช่นกัน นอกจากรอ พวกเรายังจะทำอะไรได้อีก"

แดนสมบัติ ตามหลักแล้วสมควรจะเป็นสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นทำเลที่ตั้งที่แน่นอน ทว่านับตั้งแต่แดนสมบัติแรกนภาพรากฎขึ้นบนโลก กลับไม่เคยปรากฏตัวในสถานที่เดียวกันติดต่อกันเลย ดังนั้นจึงมีคนเดาว่าแดนสมบัติอันที่จริงเป็นสิ่งมีชีวิต

หากแต่ในสิ่งมีชีวิตเป็นไปไม่ได้ที่ยังบรรจุสิ่งมีชีวิตเข้าไปได้อีก นี่มิใช่การตั้งครมรค์เสียหน่อย

ด้วยเหตุนี้จึงมีคนคาดว่าแดนสมบัติอาจจะเป็นสมบัติอย่างหนึ่งหรือไม่ก็เป็นสิ่งมีชีวิตพิเศษของฟ้าดิน ตัวของมันมีจิตสำนึก ถึงได้กระโดดย้ายถิ่นไปทั่วเช่นนี้

แต่ไม่ว่าจะเป็นการคาดเดาแบบใดก็ล้วนไม่มีหลักฐาน ด้วยเหตุนี้ ตอนหลังทุกคนจึงไม่สนใจแล้ว

* จับปลาในน้ำขุ่น เป็นสำนวน หมายถึงฉวยโอกาสในช่วงซุลมุน

สรุปคือขณะแดนสมบัติปรากฏตัว ใครอยากได้สมบัติหรือสัตว์วิเศษ หรือสุดยอดของวิเศษก็ต้องรีบหน่อย

"แดนสมบัติแรกนภาพราภฏในสถานที่ไม่แน่นอน และไม่รู้เช่นกันว่าจะเป็นที่ใด เช่นนั้นทุกคนรู้ได้อย่างไร" จุดนี้โมอีเหรินข้องใจมาตลอดตั้งแต่ได้ยินว่ามีแดนสมบัติแล้ว

"รู้จากข่าวที่อาณาจักรสัตว์ส่งมา" หลังเข้าจวินตอบเสียงค่อย

"อาณาจักรสัตว์?" แดนสมบัติแรกนภาพามีความเกี่ยวข้องกับอาณาจักรสัตว์หรือ

โมอีเหรินนึกถึงจิ้งจอกบางตัว นกบางตัว หูเตียวบางตัว รวมไปถึงจอมตะกละบางตัว ไม่รู้ว่าสถานการณ์ทางพวกนั้นเป็นอย่างไรบ้าง

"ไม่รู้สถานการณ์โดยละเอียด หากแต่ได้ยิวก่อนที่แดนสมบัติแรกนภาพะปรากฏขึ้น ราชชาของอาณาจักรสัตว์จะสัมผัสได้ แม้อาณาจักรสัตว์จะไม่เข้าไปในแดนสมบัติ ทว่าก็สามารถใช้ขานี้แลกผลประโยชน์ได้"

ดังนั้นทุกๆ แปดสิบเจ็ดปี หกกลุ่มอำนาจใหญ่ต้องการเข้าแดนสมบัติไปล่าสมบัติ อาณาจักรสัตว์จะขายข่าวให้แก่หกกลุ่มอำนาจใหญ่ ด้วยเหตุนี้ถึงแดนสมบัติจะยังไม่ได้เปิดออก แต่ถูงเงินของอาณาจักรสัตว์กลับตุงไปก่อนแล้ว

เหมือนอย่างข่าวในครั้งนี้ ภาคิผู้ฝึกตนก็ใช้ยาปริมาณไม่น้อยแลกมา

"อาณาจักรสัตว์นั้นได้บอกหรือไม่ว่าแดนสมบัติจะปรากฏวันใด" แดนสมบัติมีความเกี่ยวข้องกับราชชาอาณาจักรสัตว์หรือ

"รู้เพียงสถานที่และเวลาโดยคร่าว แต่เท่านั้นก็เพียงพออย่างยิ่งแล้ว" หลังเข้าจวินยิ้มพลางตอบ

ส่วนสภาพการณ์โดยละเอียดนั้น แน่แน่นอนว่ายังต้องมาดูสถานที่จริง

ก่อนค่อยตัดสินใจ

เนื่องจากทะเลสาบจิงโยวไม่มีความเคลื่อนไหวโดยตลอด พวกเขา
ห้าคนจึงไปสังเกตการณ์ที่ข้างทะเลสาบทุกวัน

คนของกลุ่มอำนาจอื่นก็ไม่ต่างจากพวกเขาเช่นกัน

มาถึงเวลานี้ แต่ละกลุ่มอำนาจล้วนไม่มีการสัมผัสติดต่อกันอย่าง
สนิทสนมเกินพอดี มิเช่นนั้นก็จะดูชัดเจนเกินไป ทว่าขณะเดินไปเดินมา
ก็ยังคงทักทายถามไถ่พร้อมกับสืบทอดความลับของกันและกันไปด้วยเล็กน้อย

เหมือนอย่างยามนี้ คนกลุ่มหนึ่งก็กำลังเดินมาทางพวกเขาแล้ว

หลังเช้าจวินมองเห็นคนเหล่านั้นก็พูดกับโมอีเหรินเสียงค่อยๆ ทันทิ
"เพียงพอนเหลือง* มาแล้ว"

"พวกเขาเป็นใคร" โมอีเหรินเหลือบมองพวกนั้นปราดหนึ่ง

"ห้าอัจฉริยะในรุ่นนี้ของตระกูลไปลี่ เป็นผู้สืบทอดจากห้าสายตระกูล
ไปลี่จิงหลิว ไปลี่จิงหลัน ไปลี่จิงไห่ ไปลี่จิงเทา และไปลี่จิงเหอ
ไปลี่เยียนเป็นคนของสายที่สาม" หลังเช้าจวินตอบอย่างสั้นกระชับจบ
ห้าคนนั้นก็เดินมาถึงเบื้องหน้าเขาแล้ว

"ประมุขหอน้อยหลัง ประมุขหอน้อยหลง ไม่ได้พบกันเสียนาน"

พอเปิดปากพูดก็ทำเป็นมองข้ามไปลี่จิงหงกับชิงอู๋ยาไปแล้ว ส่วน
โมอีเหรินตอนนี้มีคนรู้จักเพียงไม่กี่คน ทว่าในคนที่มา ยังมีคนมองนาง
อยู่หลายอีตี่ใจ

โมอีเหรินหรีดตาลงน้อยๆ สายตานี้ชวนให้คนรำคาญใจเป็นพิเศษ นาง
ขยับไปยืนด้านหลังไปลี่จิงหง ตัดสินใจจะสังเกตการณ์ก่อน ทว่าได้เตรียม

* มาจากสำนวน 'เพียงพอนเหลืองมาเยี่ยมเยือนไถ่ถอนปีใหม่' หมายถึงคนเจ้าเล่ห์ที่หยิบยื่นความปรารถนาดีให้
ย่อมมีเจตนาร้ายแฝงอยู่ โดยเพียงพอนเหลือง หรือ Yellow Weasel เป็นสัตว์กินเนื้อขนาดเล็ก รูปร่างเพรียว
ขาวสัน หางสั้นน้ำตาลเหลือง ขนหลังสีน้ำตาลเทา ออกหากินเวลากลางคืน ชาวจีนสมัยโบราณจัดว่าเป็นสัตว์ที่ซอบ
ลึกซึ้งไมยของกินตามบ้านเรือน

ผิงพิชไว้พร้อมแล้ว

ดวงตาสีเงินของเขี้ยวเงินที่อยู่บนบำไม้อีเหรินก็ตรึงอยู่ที่คนพวกนั้น อย่างเงียบๆ เช่นกัน

"คุณชายจึงหลิว 'ไม่ได้พบกันเสียนานเลย' หลังเข้าจวินเองก็เห็น สายตาของพวกเขา จึงก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งอย่างแนบเนียน อาศัย การตกท่ายปราศรัยบังไม้อีเหรินเอาไว้

"จึงหลัน 'ไม่ได้พบกันเสียนาน' หลังชิงเหยาเป็นฝ่ายกล่าวตกท่าย คนผู้เดียวที่มีมิตรภาพต่อกันจากในบรรดาคนที่มา

"ชิงเหยา เข้าจวิน อุ้ยา" ไปหลี่จึงหลันยิ้มให้พวกเขา จากนั้นก็ มองไปยังไปหลี่จึงหง แล้วพยักหน้าให้ทีหนึ่ง

แม้จะไม่รู้จัก แต่ดูจากลักษณะภายนอกของไปหลี่จึงหง รวมถึงการที่ เดินเคียงมากับหลังเข้าจวินและหลงชิงเหยา ไปหลี่จึงหลันก็ได้ได้แล้วว่า เขาเป็นผู้ใด

เพียงแต่ทั้งสองไม่เคยได้พบหน้ากัน จึงไม่เหมาะที่จะแสดงท่าที สนิทสนมเกินไป มีหน้าซ้ำตอนนี้ก็เห็นได้ชัดว่ามีโชโอกาสที่ดีในการ ทำความรู้จักกัน

แต่กระนั้นก็เห็นชัดว่ามีคนไม่รู้จักกาลเทศะจงใจถามขึ้นว่า "ท่านนี่คือ?"

"ประมุขหอน้อยแห่งหอลงทัศนซ์ของภาคี้ผู้ฝึกตนเรา ไปหลี่จึงหง" หลังเข้าจวินกล่าวแนะนำอย่างผ่าเผย

เน้นว่าเป็น 'ประมุขหอน้อยแห่งหอลงทัศนซ์ของภาคี้ผู้ฝึกตนเรา' เป็นพิเศษ มิใช่คนของตระกูลไปหลี่ ฉะนั้นจงระวังวาจาที่ทักทายน้อย ทว่าการเน้นเพียงระดับนี้เห็นได้ชัดว่าเขาค้นไม่รู้จักกาลเทศะไม่ได้ "คือคนที่จับตัวอาหึงเยียนไว้แล้วเรียกค่าไถ่จากพวกข้า?!"

"คุณชายจึงเหอคิดว่าพวกข้าเรียกราคาต่ำเกินไปกระนั้นหรือ" หลังเช้าจวินแสวงทำเป็นถอนหายใจ "อันที่จริงข้าเองก็รู้สึกเช่นนั้น..."

"ข้าได้พูดว่าท่านเรียกราคาต่ำเสียทีเดียว!"

"อา...มิใช่หรือหรือ" หลังเช้าจวินทำท่าทางงั้นไปเล็กน้อย "ข้ายังอุตสาหณึกว่าจะอย่างไรก็อยู่ร่วมดินแดนตอนกลางเหมือนกัน คงไม่ดีหากจะทำให้พวกท่านสิ้นเปลือง ด้วยเหตุนี้จึงแสดงน้ำใจรับแคว่ราคามิตรภาพ..."

"ล่ำฟังแค่ไปหลีเยียนกับไปหลีจ้งก็เรียกตั้งหมื่นก้อนหินวิเศษ คุณภาพสูง ยังจะบอกว่าเป็น 'ราคามิตรภาพ' เหตุใดท่านไม่มาปล้นกันเสียเลยเล่า!" ไปหลีจ้งเหอหวิดจะเต้นเร่าๆ ให้เขาดูแล้ว

"คุณชายจึงเหอพูดเยี่ยงนี้ได้อย่างไรกัน ข้ามิใช่โจรเสียหน่อย จะปล้นผู้อื่นได้อย่างไร"

"เช่นนั้นท่านยังจะเรียกค่าไถ่จากพวกข้าอีก?"

"นั่นเป็นค่าทำขวัญและค่ารักษาอาการบาดเจ็บ" หลังเช้าจวินพูดด้วยท่าทางเป็นการเป็นงาน "สูญญินกับผู้ดูแลของตระกูลท่านมาแหกปาก โวยวายใส่คนของภาคีผู้ฝึกตนไม่พอ ยังวางยาพิษทำร้ายคนอื่นอีกด้วย ข้าไม่ได้ขอคำอธิบายจากประมุขตระกูลท่าน เพียงแต่ขอให้ตระกูลท่านจ่ายหินวิเศษมาให้พวกข้าซื้อยาแก้พิษสักนิดสักหน่อย นี่ถือว่าเกินไปหรือไร"

"เรื่องนี้..."

"หากเหตุการณ์แบบเดียวกันเกิดขึ้นที่ตระกูลของท่าน ตระกูลท่านจะเลิกแล้วกันไปเพียงเท่านี้หรือไร"

"เรื่องนี้..."

"มิหนำซ้ำคนของตระกูลท่านวางยาพิษ แล้วยังเผลออกไปทำให้คนของตระกูลเฟิงและตระกูลหลงถูกพิษไปด้วย หากมิใช่ข้าช่วยแก้พิษอีกทั้ง

ช่วยเกลี้ยกล่อม เกรงว่าตระกูลท่านคงไม่ได้เผชิญหน้ากับแค่ภาคีผู้ฝึกตน แต่เป็นภาคีผู้ฝึกตนรวมถึงตระกูลเพ็งและตระกูลหลงร่วมกันถามหา ความรับผิดชอบแล้ว"

"เรื่องนี้..." ยามนี้มาดร้อนรุ่มพลุ่งพล่านของไป่หลี่จึงเหวี่ยงไปสิ้นแล้ว อันที่จริงมีการเกลี้ยกล่อมเสียที่ได้ ความจริงคือการขวยโอกาสคำกำไร ต่างหาก

"พฤติกรรมของนางมีจุดที่เสียมารยาทไป แต่จำนวนหินวิเศษ ที่ประมุขหอน้อยหลังเรียกก็ไม่น้อยเช่นกัน" ไป่หลี่จึงเทากล่าว

"ยาแก้พิษเดิมทีก็ไม่ได้ราคาถูกมิใช่หรือ" หลังเข่าจวินตบยืมๆ ถึงภาคีผู้ฝึกตนจะหลอมได้เองแล้วอย่างไร แพงก็คือแพง นี่เป็น ความจริง

"น้องเทา น้องเหอ พอได้แล้ว เรื่องนี้เป็นพวกเราเสียมารยาท ไม่อาจ ดำเนินประมุขหอน้อยหลัง" ไป่หลี่จึงหลิวเพ็งเอ่ยห้ามเอาต่อนี้

หากอยากห้ามจริงๆ ก็ควรจะห้ามตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว มิใช่รอจน เถียงไม่ชนะแล้วค่อยห้าม

โมอีเหรินไม่เห็นด้วย ขณะเดียวกันก็มองดูท่าทีของห้าคนนี้อยู่ใน สายตา

ดูเหมือนเป็นอย่างที่หลังเข่าจวินสันนิษฐาน ภายในตระกูลไป่หลี่ ก็ไม่ค่อยสงบเช่นกัน

การท้าทายปราศรัยพรรคนี้น่าเบื่อเหลือเกิน โมอีเหรินมองท้องฟ้า ปราดหนึ่ง ก่อนเอ่ยขึ้นเบาๆ "จึงหวัง พวกเรากลับไปกินมื้อกลางวันกัน"

"อืม"

แม้เสียงจะเบา ยัง แต่ไม่กี่คนในที่นี้ล้วนมีพลังยุทธ์ไม่ต่ำ ระยะเวลา

แค่นี้ต่อให้พูดเบาเพียงไรก็ยังได้ยินอยู่ดี

ไปหลี่จิ้งหลิวจึงถือโอกาสถาม "แม่นางท่านนี้ดูไม่คุ้นหน้าเสียเลย ไฉนจึงไม่เคยได้พบมาก่อน"

สายตานำรำคาญนี้มาอีกแล้ว โมอีเหรินมองเขาปราดหนึ่ง แล้วจับแขนของไปหลี่จิ้งหงโดยไม่ปรึกษา

ท่านตอบว่า 'พูดกับคนนำรำคาญไปก็เสียเวลา ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องไปพูดด้วย หากยังไม่รู้กาลเทศะอีก หาโอกาสสั่งสอนสักยกก็พอแล้ว ไม่ต้องเก็บมาใส่ใจ'

ด้วยเหตุนี้ไปหลี่จิ้งหลิวจึงได้รับเกียรติถูกโมอีเหรินจดจำเอาไว้แล้ว ทว่าท่าทีของไปหลี่จิ้งหงนั้นตรงไปตรงมายิ่งกว่า เขามองเมินอย่างตรงไปตรงมา แล้วจึงโมอีเหรินหมุนตัวเดินจากไป

"..." คนทั้งห้าจากตระกูลไปหลี่เบิกตาโพล่ง ท่าที่ตอบสนองดูชอบกลยิ่ง

แต่ในจำนวนนั้น ไปหลี่จิ้งหลินกลับยิ้มออกมา

ด้านไปหลี่จิ้งหลิวก็ได้ถามด้วยสีหน้าบึ้งตึง "นี่คือวิธีการต้อนรับแขกของภาคี้ผู้ฝึกตนหรือ"

"มิใช่ นี่เป็นศิษย์สืบทอดคำสอนของอาจารย์ การแสดงออกของไปหลี่จิ้งหงเป็นเพียงการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของอาจารย์อาอิง มิได้มีเจตนามุ่งเป้าไปที่ท่าน" หลังเซาจวินกล่าวพร้อมกับยิ้มตาหยี

เขาจำได้ว่ามีปีหนึ่งอาจารย์อาอิงเคยตบโต๊ะเดินหนีคนไปต่อหน้าต่อตาประมุขตระกูลไปหลี่ ดังนั้นการที่ไปหลี่จิ้งหงหันหลังเดินหนีไปเช่นนั้นจึงไม่นับเป็นอะไรจริงๆ

หากแต่ไปหลี่จิ้งหลิวได้ยินแล้วกลับหน้าบึ้งยิ่งกว่าเดิม

"ได้ยืนยันว่าประมุขหรือน้อยแห่งหอลงทัณฑ์เป็นคนตระกูลไปหฺลีของพวกข้า"

"กระนั้นหรือ" หลิงเซ้าจวินทำท่าทางประหลาดใจเหมือนเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก

"ไปหฺลีเยียนเป็นมารดาของเขากะมัง" ยังจะทำไขสืออีก?

"เรื่องนี้ข้าไม่เคยได้ยินไปหฺลีจึงหงุดหงิด" สีหน้าท่าทางของหลิงเซ้าจวินดูใส่ชื่อบริสุทธ์จนไม่อาจใส่ชื่อบริสุทธ์ไปกว่านี้ได้แล้ว

ที่ว่าไปหฺลีจึงหงุดหงิดนั้นเป็นความจริง จริงอย่างยิ่งกว่าทองเสียอีก ส่วนเรื่องที่ว่าผู้อื่นเคยพูดนั้น...เจ้าตัวยังไม่เคยพูด ผู้อื่นพูดจะนับเป็นอะไรเล่า

เวลานี้เองยันต์ถ่ายทอดเสียงใบหนึ่งก็พลันลอยมาหาหลิงเซ้าจวิน เสียงเยียบเย็นสันกระบี่ของไปหฺลีจึงหงุดหงิดมาจากด้านใน "กินมื้อกลางวันกลับมา"

"จะกลับเดี๋ยวนี้" หลิงเซ้าจวินตอบกลับทันที จากนั้นก็ฉีกยันต์ถ่ายทอดเสียง แล้วกล่าวกับคนทั้งห้าด้วยสีหน้าขอลุแกโทษ "ขอภัยด้วย หากไม่มีธุระอื่นแล้ว พวกข้าขอตัวไปก่อน"

"เชิญตามสบาย" ไปหฺลีจึงหลิวกล่าวพลางมองคนทั้งสามจากไปพร้อมกันด้วยสีหน้าบึ้งตึง

เวลานี้ไปหฺลีจึงให้ถึงได้เอ่ยปากพูดอย่างติดจะเยาะเย้ย "ผลคือท่านถามไม่ได้คำตอบอะไรทั้งสิ้น"

"เจ้าเองก็ไม่ได้พูดอะไรเหมือนกัน" ไปหฺลีจึงหลิวปรายตามองเขา

"หลิงเซ้าจวินผู้นั้นน่าชังเกินไปแล้ว!" ไปหฺลีจึงเหอยังคงโมโหเป็นพื้นเป็นไฟ

"ไปหลี่จิ้งหเองก็ไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตาสักนิด" ไปหลี่จิ้งเทา
แสร้งยิ้มพลางมองไปยังไปหลี่จิ้งหลัน "จิ้งหลัน เจ้าเห็นว่อย่างไร"

"พลังแก่นแท้ของพวกเขาล้นไม่เลว"

นี่เป็นประเด็นสำคัญที่เขาถามหรือ

"ข้ากลับไปที่มือกลางวันก่อนละ" ไปหลี่จิ้งหลันพยักหน้าให้พวกเขา
แล้วกลับไปก่อน

ผู้ที่ฝึกบำเพ็ญจนถึงขั้นลูกกลอนจิตแล้วอันที่จริงไม่จำเป็นต้องกินอาหาร
เสมอไป ทว่านี่เป็นข้ออ้างที่ดี

วันนี้ไม่นับว่ามาเสียเที่ยว ไปหลี่จิ้งหเอง...ญาติผู้น้องไม่เลวเลย

"ไปหลี่จิ้งหลันผู้นี้ยังนับเป็นคนของตระกูลไปหลี่เราอยู่หรือไม่"
ไปหลี่จิ้งเทาไม่พอใจอยู่บ้าง

"อย่างไรก็ดีดีกว่าพวกเจ้าที่ร้องเอ็ดตะโรมาเป็นครึ่งวัน ข้ายังถูกคน
ค่อนข้างอดกลับมามากนัก"

"ไปหลี่จิ้งให้ เจ้า..."

"พอได้แล้ว!" ไปหลี่จิ้งหลิวตวาด "คนนอกยังไม่ทันทำอะไร พวกเรา
ก็อย่าชิงดีกันขึ้นมาก่อน แดนสมบัติเปิดออกคราวนี้เป็นการทดสอบที่ตระกูล
มีต่อพวกเรา อย่าได้ทำพังเสีย"

สามคนที่เดิมทียังอยากจะทะเลาะกันต่างเงยบงแทบจะทันที
ตระกูลไปหลี่สายตรงทั้งห้าสาย บัดนี้มีไปหลี่จิ้งหลินบุตรชายของ
ประมุขตระกูลเป็นผู้นำ พวกเขาจึงไม่กล้ากำเริบเลิบบานเกินไป

"พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าสตรีที่อยู่ข้างกายไปหลี่จิ้งหเองเป็นใคร" ไปหลี่จิ้งหลิว
ถามขึ้น

"แค่สตรีนางหนึ่งเท่านั้น" ไปหลี่จิ้งเหอทำน้ำเสียงเหยียดหยัน

"แค่สตรีนางหนึ่ง แต่กลับเดินอยู่กับประมุขหอน้อยถึงสามคน ไม่เพียงแค่ว่าไปหลีจิงง แม้แต่หลังเข้าจวนก็ยังให้การปกป้องเป็นพิเศษ ลำพังดูจากจุดนี้ พวกเราก็ไม่อาจมองข้ามนางได้แล้วกระมัง"

แม้ไปหลีจิงหลิวจะคิดถึงแต่ตนเอง ทว่าเขายังคงสังเกตสังกา ได้ละเอียดยิ่ง

"นาง..." ไปหลีจิงให้คิดเล็กน้อย "หรือว่าจะเป็นาง!"

ไปหลีจิงเทาเองก็นึกได้แล้วเช่นกัน

"นางคือสตรีที่ไปหลีจิงงชอบ"

ตอนนั้นหลังจากไปหลีเจียนกลับมาที่เคยปรึกษาถึงเรื่องนี้อยู่หลายครั้ง

"ชื่อว่า 'โมอีเหริน'" ไปหลีจิงให้รู้สึกยิ่งกว่า

จะอย่างไรสตรีที่ทำให้พวกเขาเสียของครั้งไปหลายคน แต่ผลกลับยังไม่สามารถบรรลุภารกิจ ซ้ำครวก่อนยังทำให้ไปหลีเจียนได้รับความอับอาย อย่างหนักก็มีเพียงคนเดียว

ไปหลีเจียนอยู่ในสายตระกูลที่สาม พอคิดถึงความอับอายขึ้นมาทีไร ก็เป็นต้องด่ากราดด้วยความแค้นเคืองทุกครั้ง ทำให้ต่อให้คนไม่ยอมจดจำ ก็ยังยากจริง ๆ

"เป็นนางนี่เอง" ไปหลีจิงหลิวจำไว้แล้ว

"ตอนนี้จะเอาอย่างไรต่อ" ไปหลีจิงให้เอ่ยถาม

แดนสมบัติยังไม่มีวี่แววเคลื่อนไหวเสียที เดิมทีพวกเขาคิดจะหยั่งท่าทีของภาคีผู้ฝึกตนเสียหน่อย แต่ตอนนี้กลับถามไม่ได้คำตอบเลยสักอย่าง

"พวกเขาน่าจะไม่รู้สาเหตุที่แดนสมบัติยังไม่เปิดออกเช่นกัน อย่างนั้น พวกเราก็กลับกันก่อนเถอะ" ไปหลีจิงหลิวกล่าว

"อืม" คนทั้งสามต่างพยักหน้าเห็นด้วย

ครั้นคนจากไปกันหมดแล้ว เสี่ยวทุนที่ซ่อนตัวมาตลอดถึงได้โผล่
 ส่วนหนึ่งออกมาจากในพุ่มไม้ จากนั้นก็ซ่อนตัวอีกครั้ง แล้วถ่ายทอดเรื่องที่ได้
 ยินเมื่อครูให้ท่านแม่ฟัง

33

ภาคีผู้ฝึกตน ภายในกระโจมของไปหลี่จิ้งหง
บุรุษสี่คนกวาดอาหารบนโต๊ะจนเกลี้ยงในเวลาเพียงไม่นาน แต่ไม่ได้
มีท่าทางหยาบช้าตะกละตะกลาม

หลังจากมาตั้งค่ายพักแรมกันที่ทะเลสาบจงโยว หลังเช้าจวิน
หลงชิงเหยา และโมอีเหรินก็คุ้นเคยกันมากขึ้น ต่อมาเวลาโมอีเหริน
เตรียมอาหารพิเศษจึงเตรียมเผื่อพวกเขาด้วย

เวลานั้นหลังเช้าจวินยังทอดถอนใจด้วยว่า 'ที่แท้โมอีเหรินก็ไม่ได้ใจแคบ
จริงๆ'

'อันที่จริงข้าสามารถใจแคบได้มากกว่านี้อีก' โมอีเหรินกล่าวด้วย
ท่าทางเอาจริงเอาจัง

'ไม่ต้องแล้ว เช่นนี้ดียิ่ง' หลังเช้าจวินถอนคำพูดทันควัน

'โมอีเหรินน่ารักยิ่งนัก' หลงชิงเหยาเองก็พูดชมอย่างเป็นธรรมชาติ

'น่ารักยิ่งนัก' ซึ่งอุบายที่มีฐานะเป็นองค์กรช่วยเหลือตามทุกคำพูด
ของหลงซึ่งเหยา

'ขอบคุณ' โมอีเหรินเอนอิงอยู่ในอ้อมแขนของไปหลี่จึงหงพลาง
ยิ้มตาหยา

ทว่าอาหารพิเศษมีเพียงหนึ่งมื้อต่อวัน เนื่องจากใครบางคนทนให้คู่หมั้น
ของตนเหน็ดเหนื่อยเกินไปไม่ลง

โมอีเหรินไม่ได้เข้าร่วมวงชิงอาหาร แต่หยิบผลไม้พิเศษลูกหนึ่งมากัด
ดูน้ำที่อยู่ด้านในที่ละน้อย ทางหนึ่งก็ยังคงคุยกับเสี่ยวทุน

เมื่อครู่ก่อนที่จะจากมา นางได้ทิ้งเสี่ยวทุนไว้ให้แอบฟังอย่างเงิบๆ

จำต้องกล่าวว่าพรสวรรค์นี้ของเสี่ยวทุนมีประโยชน์มากจริงๆ

'...ท่านแม่ อยากจะให้ข้าตามไปหาโอกาสกดดันผู้นั้นสักทีหรือไม่'
หลังรายงานเสร็จสิ้น เสี่ยวทุนก็ขอคำสั่งด้วยท่าทางจริงจังยิ่ง

อย่านึกว่ามานอยู่บนข้อมือของท่านแม่แล้วจะไม่เห็นสายตาคา
นาราคาญนั้น

ไม่ต้องแล้ว มีโอกาสพวกเราค่อยเล่นงานเขากลับ โมอีเหรินไม่รีบ

'อ้อ...' ระบายแค้นแทนท่านแม่ไม่ได้ เสี่ยวทุนก็ผิดหวังอยู่เล็กๆ

ในทะเลสาบมีความเปลี่ยนแปลงหรือไม่

'ไม่มี' เสี่ยวทุนลงเลเล็กน้อย 'แต่ว่าท่านแม่ ข้ามีความรู้สึกที่แปลกยิ่ง
อยู่ตลอด เหมือนว่ามีบางสิ่งกำลังจะโผล่ออกมา รู้สึกมาตั้งแต่เช้าใกล้
ทะเลสาบแล้ว'

ตอนนี้ก็ยังรู้สึกเช่นนั้นอยู่หรือ

'ประเดี๋ยวมี ประเดี๋ยวไม่มี' ตัวเสี่ยวทุนเองก็ไม่เข้าใจ

โมอีเหรินสะกิดใจ

เสียยวทุนสามารถมองข้ามครอบพล้งใดๆ ก็ตาม ทว่ากลับความรู้สึกไว
ต่อความผันผวนของครอบพล้งอย่างมาก นี่จะใช้เป็น...ความผันผวนจาก
ทางเข้าแดนสมบัติหรือไม

เสียยวทุน เจ้าคอยจับตาดูอยู่ริมทะเลสาบสักหน่อย หากมี
ความเคลื่อนไหวอะไรให้ออกข้าทันที

'ได้เลย'

หลังจบการสื่อสารผ่านญาณวิเศษกับเสียยวทุนแล้วก็ได้ยินหลังเข้าจวิน
พูดว่า "แดนสมบัติไม่ปรากฏเสียที มีคนร้อนใจยิ่งกว่าพวกเราอีก"

"พวกเราไม่ร้อนใจหรือ" หลงชิงเหยาถามอย่างแปลกใจ

"ไม่"

"เพราะอะไร"

"รออีกไม่นาน พวกเราก็จะมีของอร่อยให้กินแล้ว" อาหารวิเศษ
ฝีมือโมอีเหรินกินอย่างไรก็ไม่เบื่อ

"อย่างนี้โมอีเหรินจะลำบากมากหรือไม่" แม้ว่าเขาเองจะอยากกิน
อีกสักหลายมื้อก็ตามที่...

"เอาวัตถุดิบกับหินวิเศษมา" ไปหาลี้จิงหงเอ๋ยขึ้น

"ใช้หญ้าวิเศษเป็นของตอบแทนก็ได้เหมือนกัน" โมอีเหรินกล่าวเสริม

หลังเข้าจวินมองคนทั้งสองอย่างหมดคำพูด "ไปหาลี้จิงหง ท่านขัดสน
หินวิเศษถึงเพียงนั้นเสียหรือ"

"อีเหรินชอบ"

"..." ก็ได้ เขาถามผิดคนแล้ว "โมอีเหริน ท่านขัดสนหินวิเศษถึงเพียงนั้น
เสียหรือ"

"ไม่ได้ขัดสนมาก แต่มีมากไว้ก็ดี ข้ายังมีของอีกหลายอย่างที่ยากซื้อ

มีหน้าซำยังต้องซื้ออาหารว่างมาเลี้ยงสัตว์ตัวน้อยของซำอีกด้วย" นางลูบหัว
เขี้ยวเงินพลางเอ่ย

"อู๋..." เขี้ยวเงินส่งเสียงร้องอย่างให้ความร่วมมือยิ่ง

"..." ไม่พูดก็ยิ่งดี พอนางพูดที หลังเข้าจวินยิ่งหมดคำจะกล่าว
ไปใหญ่ ทว่าเขาก็มองเขี้ยวเงินโดยตลอดด้วยความสงสัยใคร่รู้ "ไม่อิเหริน
สัตว์ตัวน้อยนี้เป็นสัตว์วิเศษกระมัง"

"ใช่แล้ว"

"เป็นสัตว์วิเศษชนิดใด"

"หมาป่า"

"หมาป่า?!"

ตัวแค่นี้ ดูอย่างไรก็เหมือนลูกสุนัขมากกว่า

คงเพราะสายตาสงสัยของหลังเข้าจวินแสดงชัดเจนไป เขี้ยวเงินจึง
ถลึงตาใส่เขา ก่อนจะหันหน้าหนีเพื่อไม่ให้มองเขาแล้วยิ่งโมโห

"..." เขาถูกสัตว์ตัวน้อยตัวหนึ่งเหยียดหยามเข้าแล้ว

หลงชิงเหยาเองก็สังเกตเห็นเขี้ยวเงินอย่างละเอียดเช่นกัน มองดู
ทั้งซ้ายขวาหน้าหลัง

"เป็นหมาป่า" หลงชิงเหยาประกาศความมั่นใจนี้ออกมาทันที

"ท่านรู้ได้อย่างไร" หลังเข้าจวินมองไม่ออก

"มีเพียงหมาป่าที่มีขนสีเงิน" หลงชิงเหยาทำสีหน้าท่าทางมั่นใจ

"..." หลังเข้าจวินแทบหงายหลัง

วิธีการจำแนกชนิดสัตว์วิเศษโดยอาศัยสีขนด้วยหรือ!

ไม่อิเหรินลูบหลังเขี้ยวเงินเบาๆ เพื่อไม่ให้มันโมโหจนพ่นพายุหมุนใส่
สองคนนี้ จากนั้นก็ยิ้มตาเย้ยกล่าวว่า "เขี้ยวเงินอย่าโมโห จะดีจะชั่วเขาก็

อายุมากกว่าพวกเรา พวกเราไม่อาจบอกว่าเขาเห็นโลกมาน้อยได้ มีโอกาส
ค่อยให้พวกเขายดโถมบุปผาชันอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางของเจ้า ทำให้เขา
ต้องอ้าปากค้างไปเลย"

เขี้ยวเงินคิดแล้วก็เห็นว่ามิเหตุผล จึงหายโมโหในที่สุด

"คือว่า...โมอีเหริน ข้าไม่ได้ไม่เชื่อเสียหน่อย" อย่าเสียมสอนให้
สัตว์ตัวน้อยเห็นข้าเป็นศัตรูสิ

"อย่างนั้นหรือ" โมอีเหรินมองเขาอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

หลังเช้าจวินเปลี่ยนเรื่องพูดทันควัน "จริงสิโมอีเหริน ข้าเห็นท่าน
ทำเป็นทุกอย่าง แม้แต่ของที่ทำได้ยากขนาดชาวพิเศษ ท่านก็ยังทำได้อย่าง
ชำนาญชำนาญ ท่านไปเรียนมาจากที่ใดกันแน่"

"ท่านตาสอน และอ่านตำรา"

"เช่นนั้น..." หลังเช้าจวินยังอยากจะถามอีก โมอีเหรินกลับพลิ้น
ร้องห้าม

"ประเดี๋ยวก่อน"

เสียงของเสียงทวนปรากฏขึ้นในห้วงสมองของโมอีเหริน

'ท่านแม่ ท่านแม่! มีบางอย่างจะปรากฏตัวแล้ว ที่บนผิวนทะเลสาบ
ด้านเหนือห่างจากตำแหน่งเมื่อครู่ครั้งดี ท่านแม่รีบมาเร็วเข้า!'

ทะเลสาบจึงโยวเกิดความผิดปกติ ภาคิผู้ฝึกตนรุดมาถึงเป็นกลุ่มแรก
ตามมาด้วยตระกูลเฟิง ตระกูลหลง จากนั้นก็เป็นตระกูลไปหลี่ ตระกูล
เสวียนหมิง ตระกูลไป่ ตลอดจนคนอื่นๆ

คนทั้งหลายต่างจับตามองผิวนทะเลสาบ

บนผิวนทะเลสาบสีฟ้าอมเขียวมีระลอกคลื่นปรากฏน้อยๆ เคลื่อนที่

อย่างแถมเข้าอ๋อนโยนราวกับเป็นชนชั้นสูงผู้สง่างามผู้หนึ่ง

ระลอกคลื่นยังคงความเบาไว้ตลอด มิได้รุนแรงขึ้นและก็ได้หยุดลง

จับตามองอยู่นานเท่าไรก็สุดรู้ เหล่าคลื่นบนผิวทะเลสาบกระจาย
ออกเป็นระลอกๆ ในสายตาของคนทั้งหลายกลับคล้ายว่าเห็นภาพซ้อน

"ข้าตายแล้วอย่างนั้นหรือ" มองนานจนตาล้าแล้ว?!

"ดูเหมือนจะไม่ใช่อ"

ถ้าหากตาของพวกเขาล้าง่าย ๆ เช่นนี้ ที่ฝึกบำเพ็ญมาคงเป็นเรื่องโกหก
กระมัง

"พวกท่านดูดี ๆ ระลอกคลื่นกลายเป็นซ้อนกันหลายชั้น!"

"บนผิวน้ำตรงกลางทะเลสาบ...ดูเหมือนยังมีทะเลสาบอยู่อีก"

"นี่คือ..."

"หรือว่าจะเป็น..."

"แดนสมบัติแรมภา?!"

ครั้นคำพูดนี้ถูกกล่าวออกมา คนทั้งหลายก็ยิ่งมองไปที่ตรงกลาง
ทะเลสาบด้วยสายตาเร่งร้อนกว่าเดิมทันที

หากแต่ผ่านไปอีกครู่ใหญ่ ผิวทะเลสาบก็ยังคงอยู่ในสภาพเช่นนั้น

ระลอกคลื่นบนผิวทะเลสาบยังคงกระเพื่อมอย่างเอื่อยๆ ภาพซ้อน
บนผิวทะเลสาบก็เหมือนเป็นบานกระຈກที่สะท้อนภาพระลอกคลื่น
ออกมา ซ้อนทับอยู่เหนือผิวทะเลสาบหนึ่งจั่ง บานกระຈກไม่ใหญ่ เพียง
ราวหกจื่อเจียนฟาง* เท่านั้น

บนผิวทะเลสาบมีไอน้ำรวมตัวเป็นหมอกบางๆ อยู่แต่เดิม ทำให้
บานกระຈກยิ่งดูเป็นภาพลวงตา มิใช่ของจริง แต่กลับทำให้ปรากฏการณ์นี้

* จื่อเจียนฟาง หมายถึงตารางฟุต

ดูน่าตราตรึงยิ่งกว่าเดิม

ประดุจหมอก ประดุจควัน ประดุจฝัน ประหนึ่งมายา เนิ่นนาน
มิเปลี่ยนแปลง...

ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ไม่มีครั้งใดที่แดนสมบัติแรกนภาปรากฏขึ้น
ในสภาพเช่นนี้

ไม่เพียงไม่ชัดเจน มองไม่ออกว่าทางเข้าอยู่ตรงที่ใด แม้แต่ไซ้แดนสมบัติ
จริงหรือไม่ก็ยังไม่อาจแน่ใจได้

"เช่นนี้...นับเป็นอะไร" นั้ไซ้แดนสมบัติแรกนภาจริง ๆ หรือ

โมอีเหรินที่มองดูปรากฏการณ์ประหลาดบนผิวนทะเลสาบอยู่เช่นเดียวกัน
เกิดความรู้สึกน่าพิศวงชนิดหนึ่งขึ้นมา ดูเหมือนว่าควรเข้าไปใกล้กว่านี้
อีกหน่อย

'ท่านแม่ พุ่งเข้าไป!' เสี่ยวทุนตะโกนบอก มันกลับมาอยู่บนมือท่านแม่
ตั้งแต่ท่านแม่กับท่านพ่อมาถึงแล้ว

พุ่งเข้าไปในนั้น?

'อืม ข้ารู้สึกได้ว่าด้านหลังนั้นมีบางอย่างอยู่'

โมอีเหรินจับจู่ไปหาลี้จิงหงทันที

ไปหาลี้จิงหงก้มหน้าลงก็มองเห็นโมอีเหรินให้เสี่ยวทุนเลื้อยมาอยู่บน
ข้อมือเขา

โมอีเหรินยิ้มให้เขาเล็กน้อย ก่อนจะถ่ายทอดเสียงอย่างเยียบเยิบ
"หากพวกเราพลัดกัน ท่านพาเสี่ยวทุนไปด้วย พวกเราก็จะหากันเจอเร็วขึ้น"

แม้จักเลินคว่จะสามารถสื่อสารสองกันและกันได้เช่นกัน แต่อย่างไร
ก็ไม่สะดวกเท่านางกับเสี่ยวทุนสื่อสารกันโดยตรง

มิหนำซ้ำหากที่ที่ไปหาลี้จิงหงไปมีของดีอยู่ ถึงเสี่ยวทุนกับเขาจะไม่รู้ว่า

คืออะไร อย่างน้อยเสียวทุนก็ยังสัมผัสได้ว่าดีหรือไม่ดี

ต้องรวบรวมเอามา งานล่าสมบัตินี้มอบให้เสียวทุนแล้ว

และยังมีอีกจุดหนึ่งคือไปหาลี้จิงหงทำให้นางไม่อาจวางใจได้ มีเสียวทุนอยู่ ต่อให้ใครคิดจะลอบสังหารไปหาลี้จิงหง ก็ไม่มีทางทำสำเร็จเป็นอันขาด

"นั่นคือทางเข้า?" ไปหาลี้จิงหงถ่ายถอดเสียงถามกลับมาเช่นกัน

"อาจจะใช่ เสียวทุนรู้สึกได้แค่ว่าข้างในมีบางอย่างอยู่"

"ใช่แดนสมบัติหรือไม่ ลองดูก็รู้แล้ว" ด้านไปหาลี้จิงหวลเตรียมส่งคนเข้าไปดู

โมอีเหรินเก็บเชี้ยวเงินเข้าแหวนพู่สวรรค์ ก่อนจะมุ่งไปหาลี้จิงหงเดินขึ้นหน้า

ไปหาลี้จิงหงเองก็ส่งสัญญาณให้หลังเข้าจวินกับหลงชิงเหยาเตรียมตัวให้พร้อม

"ไป!" ไปหาลี้จิงหงตะโกน

จากนั้นไปหาลี้จิงหงและโมอีเหรินก็กระโดดไปบนผิวน้ำพร้อมกัน ทั้งคู่โอบกอดกันไว้แน่นและพุ่งเข้าไปในบานกระຈกบนผิวน้ำทะเลสาบ

บานกระຈกพลันบิดเบี้ยวเล็กน้อย แล้วคนทั้งสองก็หายตัวไป

หลังเข้าจวิน หลงชิงเหยา และชิงอู่หย่าที่ด้านหลังพาคนตามไปทันทีชั่วพริบตาเดียวคนของภาคีผู้ฝึกตนก็หายลับไปในบานกระຈกทั้งหมดไปหาลี้จิงหวลทั้งโกรธทั้งตกใจ ถูกชิงตัดหน้าไปแล้ว!

"พวกเราไป!"

หากแต่ตระกูลเฟิงกับตระกูลหลงเคลื่อนไหวเร็วยิ่งกว่า

คนสามฝ่ายจากสองสามด้านแทบจะพุ่งตัวเข้าปะทะกันบนผิวน้ำทะเลสาบคนที่ด้านหลังนี้กว่าคนทั้งสามฝ่ายจะเริ่มตีกัน ผลคือ...ใครจะไปทำเรื่องโง่เงา

ถึงเพียงนั้นกันแล้ว

เวลานี้การเข้าแดนสมบัติต่างหากที่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด
ด้วยเหตุนี้คนทั้งสามฝ่ายจึงต่างเจ้าเบียดซ้ำ ข้ำเบียดเจ้า ผู้มีพลังยุทธ์สูง
สามารถกระแทกผู้อื่นให้พ้นทางได้ ผู้มีพลังยุทธ์ต่ำถูกกระแทกออกแล้วก็ต้อง
วิ่งไล่ตามเข้าไป

หากไม่เอีหริมนองเห็นภาพเหตุการณ์นี้ จะต้องพูดว่า 'หมดทำสิ้นดี'
อย่างแน่นอน

ทว่าคนที่ยังไม่ได้เข้าไปไม่มีใครมีแกลใจมาคิดเช่นนั้น ตระกูลเสวียนหมิง
กับตระกูลไปก็พุ่งตัวตามหลังคนจากสามฝ่ายไปเช่นกัน

ที่ด้านหลังมีผู้ฝึกตนไร้สังกัดโขยงหนึ่งตามไปอีก
ข้ายังมีคนจับปลาในน้ำซุ่นพุ่งตัวปะปนไปกับขบวนของกลุ่มอำนาจ
ต่างๆ โดยเฉพาะหลังจากมีคนค้นพบว่า...

"บานกระจกเล็กลงเรื่อยๆ แล้ว!"

"ไม่ได้การ รีบพุ่งเข้าไปเร็ว!"

"ไปๆๆๆ"

ครั้นเข้าไปกันครบแปดร้อยสิบคน บานกระจกก็หายวับไปในฉับพลัน
คนที่แปดร้อยสิบเอ็ดพุ่งมาเจออากาศ...ตัวถล่มไปและตกลงในทะเลสาบ

บานกระจกหายวับไปไม่เหลือร่องรอย ประหนึ่งว่าไม่เคยปรากฏขึ้น
มาก่อน

บนผิวน้ำทะเลสาบยังคงมีหมอกบางๆ ลอยฟุ้งเช่นเดิม
สี่ด้านทะเลสาบจางโยวในจุดที่ไกลออกไป ผู้ที่มีพลังยุทธ์ลึกล้ำ
ไม่อาจหยั่งไม่ถึงคนมองเห็นภาพเหตุการณ์นี้แล้วก็มีท่าทีต่างๆ กันไป
บ้างเลิกคิ้ว บ้างขมวดคิ้ว บ้างยิ้ม บ้างเห็นใจยิ่ง

สรุปคือคราวนี้มีคนเข้าแดนสมบัติเต็มจำนวนแล้ว ผู้ที่ผิดหวัง
เชิญรไปอีกแปดสิบเอ็ดปีแล้วกัน

หลังบานกระจก ใอน้ำลอยบอวล ขึ้นเสียจนคล้ายว่าจะให้เสื้อผ้าขึ้น
ไปด้วย ต่อจากนั้นก็มึแสงจ้าสดมาอีก เกิดความรู้สึกไร้น้ำหนัก ก่อนที่
โมอีเฮอร์นจะตกลงบนพื้นหญ้าแห่งหนึ่ง

โมอีเฮอร์นมองไปรอบๆ ทันที
ไปหสิ่งจิงหงหายไปแล้ว คิดว่าคงจะถูกแดนสมบัติจับแยกกันแล้ว
โมอีเฮอร์นมิได้ตื่นตระหนกเสียเท่าไร นางร้องเรียกในใจขึ้นก่อน
เสียวทูน

รออยู่ครู่หนึ่งถึงจะมีการตอบกลับจากเสียวทูน 'ท่านแม่'
เจ้ากับไปหสิ่งจิงหงยังดีอยู่หรือไม่
'ท่านพ่อกับข้าล้วนสบายดี เพียงแต่...ที่นี้เย็นยิ่งนัก! ท่านแม่อยู่ที่ใด'
บนทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง ยังไม่รู้เลยว่าเป็นที่ใด
โมอีเฮอร์นตอบพลางตรวจุจิกิเลนตัวเมีย การสนองตอบ...ค่อนข้างไป
ทางเหนือ

ประโยคต่อมาของเสียวทูนเป็นไปตามที่คิด 'ท่านพ่อบอกว่าท่านแม่
อยู่ค่อนข้างไปทางใต้'

ส่วนระยะทางที่แน่นอนนั้น...ไม่รู้
'ท่านพ่อบอกว่าท่านแม่อยู่คนเดียวต้องระวัง ปล่อยเชียวเงินออกมา
พวกข้าจะมุ่งหน้าไปหาท่านแม่'
พวกเจ้าก็ต้องระวังเช่นกัน
'แน่นอน'

พอรู้ว่าเสียทุนกับไปหาล้างเงินไม่เป็นอะไร โมอีเหรินก็วางใจแล้ว ทว่านางยังไม่รีบยื่นขึ้นตอนนี้ กลับพลิกแผ่นหญ้าออก ตรวจดูดินที่ข้างใต้ สีนํ้าเป็นสีน้ำตาลเข้ม อุดมสมบูรณ์ยิ่ง รอบๆ น่าจะไม่ได้มีแต่ทุ่งหญ้าผืนนี้

โมอีเหรินยืนขึ้น แล้วปล่อยเชิ้วเงินออกมา

"นี่คือที่ใด" เชิ้วเงินถามด้วยความสงสัย

"ข้างในแดนสมบัติแรกนภา" โมอีเหรินบอกเล่าสถานการณ์ให้ เชิ้วเงินฟังเล็กน้อย

เชิ้วเงินเอ่ยรับรองทันที "โมอีเหรินไม่ต้องกลัว ข้าจะปกป้องท่าน"

"ข้าก็จะปกป้องเจ้าเช่นกัน" โมอีเหรินยิ้มพลางออกเดินไปข้างหน้า

เชิ้วเงินนั่งอยู่บนป่าโมอีเหริน มองเห็นว่ารอบข้างล้วนมีแต่หญ้า มองดูด้านบนก็เป็นท้องฟ้าที่มีสีออกขาว เชิ้วเงินรู้สึกโดยสัญชาตญาณของสัตว์วิเศษว่าสถานที่แห่งนี้มีอะไรไม่ชอบมาพากล

ด้านโมอีเหรินนั้นแตกตื่นดีใจที่ได้ค้นพบหญ้าวิเศษชั้นดีอย่างหญ้าหวนคืนและหญ้าหยินนิลเป็นจำนวนมากอยู่ตามรายทาง หยิบที่ตักยาอันเล็กออกมาทำการเก็บและย้ายที่ปลูกทันที

จากนั้นก็เดินหน้าต่อ

หนึ่งชั่วยามให้หลัง นางยังคงอยู่บนทุ่งหญ้าอันสุดลูกหูลูกตา

"ในแดนสมบัติก็มีค่ายกลลงตาเหมือนกันหรือ..." โมอีเหรินหยุดฝีเท้าลง ก่อนจะเอ่ยพิมพ์

เวลานั้นนางคิดถึงเสียทุนเป็นพิเศษ ก้อนหินน้อยก้อนนั้นก็เผลอเหมือนกัน ทว่าตอนนี้พึ่งตนเองไปก่อนแล้วกัน

โมอีเหรินมองรอบข้างอย่างละเอียด ค้นพบว่าหญ้าที่เห็นล้วนมี

ลักษณะเหมือนกันทุกกระเปียดนี้ว มิหนำซ้ำนอกจากหญ้าก็ดูเหมือนว่า จะไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย

โมอีเฮอร์นเดินต่อไปอีกหน่อย พื้นดินที่เท้าเหยียบก็พลันมีจุดหนึ่ง ที่อ่อนนุ่มเป็นพิเศษ

"เอ๊ะ?" โมอีเฮอร์นนั่งลง แหวกหญ้าออก...

ดินที่ด้านล่างของหญ้าหาใช้ดินสีน้ำตาลเข้มเหมือนที่เห็นเมื่อครู่นี้ไม่ แต่เป็นหินสีเขียว...ไม่สิ แม้จะดูเหมือนกันกอนหิน แต่หาใช้กอนหินไม่

โมอีเฮอร์นยื่นมือไปกดดู มันอ่อนนุ่ม มีความเหนียวของดิน ทั้งยัง ละเอียดราวกับผงแป้ง เมื่อรวมเข้าด้วยกันก็ราวกับเป็นทรายเนื้อละเอียด สีเขียวกอนหนึ่ง ดูโดยรวมแล้วกลับเหมือนหน้าหินสีเขียว

นี่คืออะไรกัน

เขี้ยวเงินเองก็ดมมันด้วยความสงสัย ซ้ำยังยื่นกรงเล็บไปแตะมัน เล็กน้อย "โมอีเฮอร์น ดินนี้มีไอพิเศษ!"

โมอีเฮอร์นงันไป ก่อนจะทำดินเขียวขึ้นมากำหนึ่งและใช้พลังปฐม สัมผัสดู

ไอพิเศษอันเข้มข้นอัดแน่นกลุ่มหนึ่งซึมตามฝ่ามือเข้ามาในร่างกายนาง แม้จะไม่ว่าคืออะไร แต่ก็แปลกประหลาดยิ่ง

โมอีเฮอร์นมองดูดินกอนนี้ออย่างละเอียดอีกครั้ง พลันมองเห็นที่ได้หญ้า แต่ละพุ่มมีหญ้าต้นเล็กๆ ที่สีเหมือนไม้ซ่อนอยู่หนึ่งต้น ดูไม่สะดุดตา อย่างไม่สุด เหมือนสีของหญ้าที่เขียวแห้งแล้วอย่างยิ่ง หากแต่...

เป็นหญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณ!

หญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณถึงกับขึ้นอยู่ในสถานที่เช่นนี้?

โมอีเฮอร์นค้นหาวงจรรอบๆ อย่างละเอียดอีกครั้งทันที

บนดินเขียวก้อนเล็กๆ ขนาดราวห้าฝัองฟางหมี* ก็หาเจอถึงห้าตันแล้ว
หรือว่าดินก้อนนี้จะเป็นปัจจัยสำคัญในการเพาะเลี้ยงหญ้าพลังชีวิต
ชำระวิญญาณ

อืม ไม่ว่าจะใช่หรือไม่ใช่ ดินนี้ก็ควรค่าแก่การศึกษายิ่ง
โมอีเหรินตัดสินใจเก็บดินสีเขียวก้อนนี้กับดินสีน้ำตาลที่อยู่ติดกัน
ตลอดจนหญ้าที่ขึ้นอยู่ไปทั้งหมด

ทว่านางใช้ที่ตักยาชุดหญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณออกมาสามตัน
แล้วเก็บพวกมันลงในกล่องหยกพิเศษแยกกันก่อน เช่นนี้ถ้าขณะย้ายดิน
เกิดปัญหาอะไรก็ไม่ต้องเป็นกังวล เนื่องจากมีหญ้าวิเศษสำหรับช่วยท่านพ่อ
ของไปหลี่จิงหงแล้ว

ต่อจากนั้นนางถึงค่อยวัดดูความลึกที่รากของหญ้าฝังลงดิน หลังรู้
คร่าวๆ แล้วโมอีเหรินก็นึกคิด

พื้นดินขนาดราวสิบฝัองฟางหมี** ทั้งก่อนหายวับไปกับตา โมอีเหรินเองก็
พลันหายตัวไปจากทุ่งหญ้าผืนนี้ด้วยเช่นกัน

นี่คือ...การส่งตัว?

หลังจากหายวับเวียนตาลาย โมอีเหรินก็รีบก้มหน้าลงมองจึกิเลนตัวเมีย
ตรงหน้าออกเป็นอันดับแรก

ทิศทางที่มีการสนองตอบยังคงเป็นทางเหนือ ทว่าเบนไปจากเดิม
หน่อยๆ

ยังดีที่ไม่ได้ถูกส่งไปไกลเกินไป เขี้ยวเงินเองก็ยังเกาะอยู่บนบานาง
อย่างดี มิได้พลัดหลงกันไป

* ฝัองฟางหมี หมายถึงตารางเมตร

** สิบฝัองหมี หมายถึงลูกบาศก์เมตร

คราวนี้โมอีเฮอร์นถึงค่อยวางใจลงได้เล็กน้อย เริ่มตรวจดูรอบข้าง
ค้นพบว่านี่เป็นป่าเขียวชอุ่มผืนหนึ่ง

และนาง...ก็กำลังอยู่ภายในโพรงต้นไม้

...ปลายทางของการส่งตัวช่างพิลึกก็ก็้อโดยแท้!

มีกลางท้องฟ้า มีทุ่งหญ้า คราวนี้เป็นโพรงต้นไม้ ข้าไปหลี่จิงหงยังถูก
ส่งตัวไปยังสถานที่ที่มีแต่หิมะน้ำแข็งอีก

โมอีเฮอร์นสะทสะทอนใจอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะคลานออกมาจากโพรงต้นไม้
แล้วมองดูรอบๆ...

มีคน!

โมอีเฮอร์นหลบเข้าหลังต้นไม้ อำพรางกลิ่นอาย พร้อมทั้งเปลี่ยนสีของ
ชุดปีกสวรค์อีกเล็กน้อยในทันใด

...ขอบคุณท่านดากับท่านดาเหี้ยยน!

เงาร่างที่คุ้นเคยสายหนึ่งปรากฏขึ้นในครรลองสายตาของโมอีเฮอร์น
อย่างเงื่องง

ผู้มาเฝ้าทำเบายัง ดูคล้ายเดินเหินปกติ แต่สีหน้ากลับระมัดระวังยิ่ง
ญาณวิเศษกับสายตาคอยสอดส่องรอบข้างไม่หยุด ยันต์ถ้ายทอดเสียง
ที่กำลังอยู่ในมือมีเสียงลอดออกมา "จิงเทา เจ้าอยู่ที่ใด"

"น่าจะ...ทางตะวันตก รอบๆ มีแต่ต้นไม้ ขณะนี้ยังไม่เจอผู้ใด"

"มีเจ้าแค่คนเดียว?"

"อืม"

"เมื่อก่อนล้วนแต่ถูกส่งตัวไปที่เดียวกันสามคนห้าคน คราวนี้เห็นที่
ทุกคนคงจะถูกส่งไปคนละที่กันหมด มีหน้าข้ายังล้วนอยู่เพียงลำพังอีกด้วย..."

"จิงหลิว จะมาสมทบกันก่อนหรือไม่" สภาพการณ์คราวนี้ออกจะ

แปลกอยู่สักหน่อยจริงๆ

"เจ้าอยู่ก่อนข้างไกลจากข้า แต่อยู่ใกล้กับคนตระกูลเสวียนหมิงมากกว่า เป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจจะอยู่ในป่าแห่งเดียวกับเจ้า เจ้าอยู่คนเดียวต้องระวังหน่อย ให้เดินไปทางตะวันออกเฉียงเหนือเรื่อยๆ ถ้าเจอคนตระกูลเสวียนหมิงก็ให้เคลื่อนไหวด้วยกัน แต่ถ้าเจอกับคนอื่น... ไม่จำเป็นต้องเกรงใจ จัดการตามที่พวกเราได้หารือกันไว้ได้เลย"

"ข้ารู้แล้ว" ไปหลี่จิงเทาเก็บยันต์ถ่ายทอดเสียงลง จากนั้นก็ออกเดินไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ

เขี้ยวเงิน ระวังอย่าเผลอส่งเสียงออกมา พวกเราจะเล่นสะกดรอยตามกันแล้ว โมอีเหรินถ่ายทอดเสียงบอก

เขี้ยวเงินพยักหน้า

โมอีเหรินเดินตามหลังไปหลี่จิงเทาไปโดยรักษาระยะห่างไว้ช่วงหนึ่ง ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ไปหลี่จิงเทาก็ได้เจอกับคนตระกูลเสวียนหมิงสี่คนที่เร่งรีบเดินมาด้วยท่าทางลนลาน

"คุณชายสี่?!"

ในห้าคนจากตระกูลไปหลี่ ไปหลี่จิงเทาอยู่ในลำดับที่สี่ คนที่รู้จักกันดีจึงจะเรียกขานด้วยลำดับอย่างให้เกียรติ

"พวกท่านเป็นอย่างไรบ้าง" แต่ละคนหน้าตามอมแมม ข้าซุติเศษก็เสียหาย ดูสภาพทุลักทุเลโดยแท้

"พวกข้าเจอเข้ากับเถาวัลย์พันลี้"

"พวกท่านไปแห่เถาวัลย์พันลี้เข้า?"

"มิใช่ พวกข้าสี่คนถูกส่งตัวไปคนละที่กัน แต่อยู่ใกล้กันมาก ทว่ากลับคิดไม่ถึงว่าจะอยู่ในอาณาเขตของเถาวัลย์พันลี้ พอพวกข้าเริ่มเก็บ

หน้าวิเศษก็ถูกโจมตีแล้ว" คนตระกูลเสวียนหมิงตอบ

ถูกโจมตี พวกเขาได้แต่หนีเอาชีวิตรอด

แม้การโจมตีจากแถววัลย์พันธุ์จะไม่ถึงขั้นเอาชีวิตในทันที แต่แถววัลย์พันธุ์แถวหนึ่งสามารถเลื้อยออกมาได้อย่างน้อยก็เป็นพันธุ์ ยังมีชีวิตอยู่มานาน ก็ยังมีอาณาเขตใหญ่ อยากจะเอาชีวิตรอดก็ยิ่งยากลำบาก

อาวุธมีคมธรรมดาทำอะไรแถววัลย์พันธุ์ไม่ได้ อย่างน้อยก็ต้องเป็นอาวุธเวท

นอกจากนี้แถววัลย์พันธุ์ยังมีความทนทานต่อการโจมตีด้วยไฟอยู่ระดับหนึ่ง มีสิ่งที่ใช้ไฟเผาก็สามารถทำให้ตายได้

เว้นแต่ว่าเป้าหมายการโจมตีจะตายลง มิเช่นนั้นแถววัลย์พันธุ์ก็จะไม่หยุดโจมตี

"พวกข้าสี่คนลำบากมากกว่าจะหนีออกมาได้ ทว่า..."

"ทว่าอะไร"

"ไม่ทราบว่าคุณชายสี่วิธีรับมือกับแถววัลย์พันธุ์หรือไม่"

"พวกท่านคิดจะทำอะไร" เพิ่งจะหนีออกมาได้ ตอนนี้ยังคิดจะกลับไปอีก?

"พวกข้า..." คนตระกูลเสวียนหมิงพิจารณาเล็กน้อย ก่อนตัดสินใจตอบตามตรง "ขณะพวกข้าถูกโจมตีได้มองเห็นหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ตรงส่วนรากของแถววัลย์พันธุ์ ในหินก้อนใหญ่ดูเหมือนจะมี... น้ำนมวิเศษเนื่องจากอยู่ห่างเกินไป พวกข้าจึงไม่อาจแน่ใจในอายุ"

"น้ำนมวิเศษ? มีมากหรือ" ไปหลั่งจึงเทาชักจะสนใจแล้ว

น้ำนมวิเศษที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ อย่างน้อยต้องมีอายุร้อยปีขึ้นไป โอวิเศษและความบริสุทธิ์ที่แฝงอยู่ในน้ำนมวิเศษไม่ว่าจะนำมาสกัด

เพื่อยกระดับพลังยุทธ์หรือนำมาใช้รักษาอาการบาดเจ็บก็ล้วนเป็นสิ่งมหัสจรรย์
ที่ไม่อาจได้มาครอบครอง

"มีอย่างน้อยห้าหยด"

"อืม..." ควรค่าแก่การกลับไปเสี่ยง

น่าเสียดายที่เขาไม่มีเชื้อไฟอัศจรรย์ มีเช่นนั้นเขาก็ไม่กลัวเภาวัลย์พันธุ์
แล้ว ทว่าเขามีอาวุธเวท มีชุดวิเศษป้องกันกาย ยันไว้หนึ่งเค่อน่าจะไม่มีปัญหา

"เวลาหนึ่งเค่อ ท่านรับหน้าที่ไปนำน้ำนมวิเศษมา พวกท่านสามคน
กับข้าเบี่ยงเบนความสนใจของเภาวัลย์พันธุ์ หลังครบหนึ่งเค่อ พวกเรา
ต้องล่าถอยทันที ทำได้หรือไม่"

"ได้" คนตระกูลเสวียนหมิงทั้งสี่ต่างตอบตกลง

"เช่นนั้นเภาวัลย์พันธุ์อยู่ที่ใด"

"ทางนี้ เชิญคุณชายสี่ตามพวกข้ามา" คนตระกูลเสวียนหมิง
พาไปหลี่จิงเทาเดินกลับไปทางเดิมทันที

ไม่อิหรินกับเขี้ยวเงินสบตากันแวบหนึ่ง แล้วตามไปอย่างเงียบเชียบ

น้ำนมวิเศษเป็นของดี หากมีอายุพันปีขึ้นไปก็ยิ่งดีไปใหญ่ อีกทั้ง
ทางที่ดีขอให้มีหลาย ๆ หยด จะได้ให้ไปหลี่จิงหง ท่านตา และพี่ใหญ่
พี่เล็กด้วย

ส่วนเภาวัลย์พันธุ์... ก็เป็นของดีเหมือนกัน

เภาวัลย์พันธุ์ที่ยังไม่มี 'วิวัฒนาการ' ใช้อาวุธเวทก็เล่นงานได้แล้ว ทว่า
ถ้าเป็นเภาวัลย์พันธุ์ที่มีวิวัฒนาการแล้ว กลับมีเพียงต้องครอบครอง
เชื้อไฟอัศจรรย์หรือไม่ก็อาวุธวิเศษชนิดพิเศษถึงจะมีหนทางล่าถอยออกมา
ได้อย่างครบสามสิบสอง

"เงื่อนไขที่เภาวัลย์พันธุ์จะมีวิวัฒนาการ..." หาได้ไม่ง่ายเลย...

"โมอีเหริน ดินสีเขียวที่พิลึกพิลั่นนั้น?" เขี้ยวเงินพูดขึ้น
 "ดินสีเขียว?" ให้ปลูกเถาว์วัลย์พันลิ้วไว้นั้นอย่างนั้นหรือ
 โมอีเหรินถูกความคิดของตนเองทำให้อึ้งงันไป
 เขี้ยวเงินกลับกระเหี้ยนกระหือรือ
 "โมอีเหริน พวกเราไปหาเถาว์วัลย์นั้นกันก่อน! ไปทางนี้เร็วกว่า! บินไป"
 เขี้ยวเงินบอกทาง โมอีเหรินได้แต่ต้อง...บินไปแล้ว

"คุณชายสี มาถึงแล้ว เดินไปอีกหน่อยก็จะอยู่ในอาณาเขตของ
 เถาว์วัลย์พันลิ้ว" คนตระกูลเสวียนหมิงหยุดฝีเท้า มองรอบๆ อย่างระวังตัวแจ
 ไปหลั้จึงเทาเองก็มองสำรวจดูเช่นกัน
 ต้นไม้ขึ้นอยู่หนาแน่น กิ่งใบออกงาม ยิ่งบนกิ่งและลำต้นของต้นไม้
 ที่เห็นอยู่ถัดไปทางด้านหน้ายังมีเถาว์วัลย์เลื้อยพันอยู่อย่างเห็นได้ชัด
 ดูคล้ายธรรมชาติ อันที่จริงกลับล้วนเป็นเถาของเถาว์วัลย์พันลิ้ว
 นี่แสดงว่าตั้งแต่ตรงนี้ไปจะเป็นอาณาเขตของเถาว์วัลย์พันลิ้วแล้ว
 ก็เหมือนกับการที่สัตว์พิเศษทั้งกลืนอายุไว้ในเขตแดนที่อยู่เพื่อไม่ให้ใคร
 บุกรุกเข้าไปตามอำเภอใจ

"ตรงนี้ห่างจากก้อนหินที่พวกท่านบอกมากหรือไม่ สามารถไปถึงได้ใน
 หนึ่งเค่อหรือไม่"

คนตระกูลเสวียนหมิงสบตากันแวบหนึ่ง "น่าจะได้ ทว่าต้องห้ามถูก
 เถาว์วัลย์พันลิ้วพันตัว"

"เช่นนั้นก็ทำตามแผน พวกท่านสามคนคุ้มกันเขาเดินไปก่อน ข้าจะ
 เตรียมพร้อมอยู่ข้างหลัง หากเจอกับการโจมตี พวกท่านก็สู้พลางหนีพลาง
 ข้าจะลองขวางเถาว์วัลย์พันลิ้วเอาไว้"

เดิมทีไปหลี่จิงเทาเดินนำหน้าจะเป็นการดีที่สุด เขาสามารถใช้อาวุธเวท
สู้ให้เถาว์ลยพันลี้ถอยไปได้ จากนั้นก็หันนำไปก่อน ให้คนทั้งสี่ตามหลังเขา
เช่นนี้จะเร็วกว่า

หากแต่แม้ตระกูลไปหลี่กับตระกูลเสวียนหมิงจะเป็นพันธมิตรกัน
ก็มิได้หมายความว่าจะสามารถฝากข้างหลังไว้กับอีกฝ่ายได้ นั่นเป็น
การกระทำอันรันทาที่ตาย

ไปหลี่จิงเทาพูดอะไร อีกสี่คนก็ให้ความร่วมมือ จะอย่างไรเขาก็มี
พลังยุทธ์สูง ฐานะก็สูง สี่คนจากตระกูลเสวียนหมิงเป็นแค่ลูกหลานสายรอง
ของตระกูล ไม่นับว่าเป็นบุคคลใหญ่โตอะไร ดังนั้นคนทั้งสี่จึงมิได้พูดอะไร
ให้มากความ เดินนำเข้าอาณาเขตของเถาว์ลยพันลี้ตามคำบอกของ
ไปหลี่จิงเทา

แม้ว่าก่อนหน้านี้จะไม่ได้ทำสัญญากันก่อน แต่ถ้าครั้งนี้สามารถ
เอาชนะมวิเศษมาได้อย่างราบรื่น ไปหลี่จิงเทาก็คงจะต้องให้พวกเขาด้วย
มิเช่นนั้นหากพวกเขากลับไปพูดเรื่องนี้ที่ตระกูล ไปหลี่จิงเทาก็ไม่ได้ประโยชน์
เสียเท่าไร

คนทั้งสี่คิดเช่นนี้ จึงเดินนำหน้าด้วยความเร็วสูงสุดอย่างวางใจยิ่ง
ทางหนึ่งก็ยังไม่ลืมระวังเถาว์ลยพันลี้ไปด้วย

ผลคือปลอดภัยมาตลอดทาง

แม้เถาว์ลยพันลี้จะมีความเคลื่อนไหวผิดปกติอยู่บ้าง แต่กลับไม่ได้
โจมตีพวกเขา

แม้ทั้งสี่คนจากตระกูลเสวียนหมิงจะรู้สึกแปลกใจ แต่ก็รู้สึกเช่นกันว่า
ครั้งนี้โชคดียิ่ง ไม่ถูกโจมตีก็ดีแล้ว

อดใจปล่อยหยุดวิเศษตามทางไป หินที่ถูกเถาว์ลยพันลี้พันรอบก็อยู่

ตรงหน้า...

ขณะไปหลี่จื๊งเทา มองเห็นก้อนหิน กลับหยุดลงอย่างฉับพลัน
 เถาวัลย์พันลี้ที่เห็นมาตลอดทางนี้ล้วนเป็นสีเขียว แต่เหตุใดที่พัน
 ก้อนหินอยู่กลับมีสภาพแห้งเหี่ยว...ไม่ใช่สี ไม่ใช่แห้งเหี่ยว มันเปลี่ยนสีไป
 ต่างหาก

"รีบไป!" ไปหลี่จื๊งเทา ตัดสินใจอย่างเฉียบขาด เขาตะโกนลั่นขึ้นมา
 แล้วตนเองก็วิ่งตะปึงนำหน้าออกจากที่นี่

หากแต่เถาวัลย์พันลี้ล้อมอยู่ด้านหลังพวกเขา อาวุธเวทในมือ
 ไปหลี่จื๊งเทา ถูกปาออกไปทันที

ตูม!

แม้เถาวัลย์พันลี้จะถูกระเบิดทำให้ต้องผละถอยไปเล็กน้อย แต่ก็
 หาได้ล่าถอยไม่ กลับเลื้อยสวบสาบมารวมตัวกัน เห็นได้ชัดว่ามากขึ้นทุกที
 ล้อมข้าวยาวหน้าหลังเอาไว้หมดแล้ว

"คุณชายสี่ นี่มันเรื่องอะไรกัน"

สี่คนจากตระกูลเสวียนหมิงและไปหลี่จื๊งเทา หันหลังชนกัน

"เถาวัลย์พันลี้มีวิวัฒนาการแล้ว" ไปหลี่จื๊งเทามีสีหน้าเคร่งเครียด

"วิวัฒนาการ?" คนทั้งสี่อึ้งงัน

แม้จะจำแนกวิวัฒนาการไม่ออก แต่พวกเขากลับรู้ว่าเถาวัลย์พันลี้
 หลังจากมีวิวัฒนาการจะกระหายเลือดขึ้น อันตรายมากกว่าก่อนมีวิวัฒนาการ
 เป็นร้อยเท่า หรือถึงขนาดมากกว่านั้นอีก

คนทั้งสี่ต่างหน้าซีด

"นำอาวุธเวทที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกท่านออกมา หากสามารถ
 แยกกันหนีไปคนละทางได้ก็หนี หนีออกไปได้แล้วให้พยายามมุ่งหน้าไป

ทางตะวันออกเฉียงเหนือ" พร้อมกับที่พูด ไปหาลี้จิงเทาที่โจมตีเกาะวัลย์พันธุ์
ที่พุ่งเข้าหาจนผละถอยไปอีกครั้ง

"รีบหนี!"

ไปหาลี้จิงเทาตะโกนบอกอีกครั้ง ก่อนคนทั้งห้าจะพุ่งตัวออกข้างนอก
พร้อมกัน

ทว่าเกาะวัลย์พันธุ์หลังมีวิวัฒนาการกลับมีพลังโจมตีและความแข็งแกร่ง
ต่างจากก่อนหน้านี้เป็นคนละเรื่อง

การโจมตีของสี่คนจากตระกูลเสวียนหมิงไม่อาจทำให้เกาะวัลย์พันธุ์
ถอยไปได้โดยสิ้นเชิง จึงถูกพันรัดแทบจะทันที

"อ้าก! ช่วยด้วย..."

แม้อาวุธเวทของไปหาลี้จิงเทาจะสามารถทำให้เกาะวัลย์พันธุ์ผละถอยไปได้
แต่กลับไม่อาจสร้างความเสียหายใดๆ ให้แก่มันได้เลย ข้าพออกโจมตีมา
จนต้องถอย เกาะวัลย์พันธุ์กลับยิ่งตอบโต้เขารุนแรงขึ้นกว่าเดิม

หากมิใช่ชุดวิเศษบนตัวเขามีพลังป้องกันมากพอ กอปรกับหลบหลีก
ได้เหมาะสม ไปหาลี้จิงเทาคงถูกเกาะวัลย์พันธุ์ทำให้บาดเจ็บไปนานแล้ว

ทว่าตอนนี้เหลือเขาเพียงคนเดียว เพื่อรักษาชีวิตไว้ ไปหาลี้จิงเทา
จึงไม่แอบซ่อนอีก นำอสนีม่วงออกมาโยนใส่เกาะวัลย์พันธุ์

ตูม!

"ซี้ด..."

เกาะวัลย์พันธุ์ที่ขวางอยู่เบื้องหน้าไปหาลี้จิงเทาส่งเสียงร้องประหลาด
ออกมา เถานับไม่ถ้วนถูกระเบิดกระจุย ไปหาลี้จิงเทาหวนโอกาสหนี

เนื่องจากถูกระเบิด เกาะวัลย์พันธุ์จึงคลั่งขึ้นมาแล้ว มันยื่นเถา
นับไม่ถ้วนออกไปกลางอากาศในชั่วพริบตา ขณะเดียวกันก็กระซอกต้นไม้

ลงมา ไปหลี่จิ้งเทาเพิ่งจะเห็นกายหนีได้เพียงหนึ่งจิ้งก็ถูกเถาหนึ่งพันข้อเท้า

เถาหนึ่งทำสำเร็จ เถาอื่นๆ ก็ตามมาพันไว้ทันที

เวลาเดียวกันนี้เถาที่รัดคนทั้งสี่จากตระกูลเสวียนหมิงไว้อยู่ก็แทงเข้าไปในร่างของพวกเขา ดูร่างพวกเขาจนแห้งในพริบตา

แม้แต่จะกรีดร้องก็ยังไม่วาย คนทั้งสี่จากตระกูลเสวียนหมิงกลายเป็นซากแห้งคาที่ ส่วนเถาที่ล้อมรอบพวกเขาก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง

ไปหลี่จิ้งเทาตกใจ เหวี่ยงอาวุธเวทบนมือออกไปทันที เถาวัลย์งูจุ่มติจนผละถอยไปอีกครึ่ง

ไปหลี่จิ้งเทาลุกขึ้นออกวิ่งตะบึงอีกครั้ง เถาวัลย์สีแดงไล่ตามไปติดๆ ไปหลี่จิ้งเทาสูบลางหนีพลาง

ถึงแม้จะหนีมาได้ก็สองสามก้าว แต่ยังคงหนีมีพันอาณาเขตของเถาวัลย์พันลี้ อสนีม่วงก็ดันมีแค่หนึ่งเดียว ไปหลี่จิ้งเทาฝันรักษาความเยือกเย็นไว้ท่ามกลางความสับสนหวาดหวั่น เมื่อค้นพบว่าอาวุธเวททำได้เพียงจุ่มติให้เถาวัลย์พันลี้ผละถอย แต่ไม่อาจทำลายมันได้ เขาจึงเปลี่ยนมาเริ่มโยนยันต์อัคคี ยันต์อสนีทั้งหมดที่มีในตัวใส่มันแทน

ยันต์อัคคีและยันต์อสนีช่วยชิงเวลาพักหายใจมาให้ไปหลี่จิ้งเทาได้เล็กน้อย พร้อมทั้งยังทำให้เถาวัลย์สีแดงจุ่มติได้ช้าลง

ไปหลี่จิ้งเทาดีใจ อาศัยจังหวะทำท่าจะเห็นกายจากไปอีกครึ่ง กลับคิดไม่ถึงว่าจะมีปลายเถาวัลย์เถาหนึ่งยื่นออกมาจากข้างใต้พื้น ทะลุผ่านชุดพิเศษ แทงเข้าที่ขาซ้ายของเขา

"อีก!"

ไปหลี่จิ้งเทาเจ็บปวด รู้สึกเพียงว่าขาซ้ายเหมือนถูกอะไรดูดไป เจ็บปวดรวดร้าวจนทำให้เขาต้องร้องลั่นออกมาอย่างสุดกลั้ว

"อ้าก!"

เขาต้องตายแล้วอย่างนั้นหรือ เขาไม่ยอม!

ในช่วงเวลาคับขัน เปลวเพลิงสีส้มสายหนึ่งก็ลอยมาเผาถึงเถานนั้น
อย่างรวดเร็ว

เงาคนสายหนึ่งลอยมาพร้อมกัน ใช้มือข้างหนึ่งซ่อนตัวไปหลังชิงเทา
ขึ้นมา วางเปลวเพลิงสีส้มไว้ได้ท่า แล้วชี้อัดคืบหนีไปอย่างฉับไว!

เถาว์ลยัพันลี้้อยากไล่ตามเพียงไรก็ติดที่ความร้อนของเปลวเพลิง
ทำได้เพียงมองเหยื่อหนีไป 'ตาปริบๆ'

ไม่มีอาหารแล้ว...

เถาว์ลยัพันลี้้อยากรูสวบสาบกลับไปยังบริเวณก้อนหิน มองเห็น
ซากแห่งทั้งสี่ที่อยู่บนพื้นก็เสียนทีไม่ยิ่งรากับระบายความโกรธแค้นก็มีปาน

34

เนื่องจากการเสียนตืออย่างโหดเหี้ยม ซากแห่งจิ้งกลายเป็นผุยผง
ในพริบตา

ฟู...

เมื่อลมหอบหนึ่งพัดมาก็ฟุ้งกระจาย

หากแต่เภาวัลย์ยังคงฟาดไม่หยุด...จนเสื้อผ้าของซากแห่งไม่เหลือซาก
ผ่านไปครู่ใหญ่ก็เหมือนวาระบายแค่นับแล้ว ถึงได้เลื้อยกลับไปทีที่ก่อนหิน

และหลังจากฟาดเสร็จ สีแดงเลือดของเภาวัลย์พันลี้ก็หายไป
เปลี่ยนกลับมาเป็นสีเขียวอมเหลืองตามเดิม

ไอวี่เศษบนตัวของสีคนนั้นเพียงพอให้เภาวัลย์พันลี้กินอิมแค่นึงมือ
เท่านั้น พอย่อยแล้วก็หมดไป สีจึงเปลี่ยนกลับมา

เวลานี้เองโมอีเหรินที่หลบอยู่ด้านหนึ่งก็มองเขียวเงินปราดหนึ่ง
อย่างเงิบๆ

เถาวัลย์พันลี้โหดร้ายมากจริงๆ

โหดร้ายยิ่งนัก

เขี้ยวเงินเองก็เห็นด้วยอย่างเจ็บๆ

ทว่ายังคงต้องเอน้านมวิเศษ ดังนั้นโมอีเหรินจึงเดินออกมา

ครั้นเถาวัลย์มองเห็นโมอีเหริน ก็เลื้อยบิดมาถึงเบื้องหน้าโมอีเหริน
ซ่ายังอุ้งเท้าอุ้งขาจับมือของโมอีเหริน แสดงความเป็นมิตรและการอดอ้อน

ท่าทางน่ารักน่าชังนี้ อันที่จริงเป็นคนละเถากับที่มีท่าทางโหดร้าย
กระหายเลือดเมื่อครูนี้อะมัง

เขี้ยวเงินเหี้ยมดพยายามที่มันพยายามทำตัวน่ารัก จึงยื่นเท้าหน้าไป
สะกิดมัน

เถาวัลย์นั้นยังบิดตัวแสวงทำลายด้วยความขวยเขินอีกด้วย

ขวยเขิน? โมอีเหรินหน้าดำทะมึน

เขี้ยวเงินทนเล่นต่อไปไม่ไหวแล้ว รู้สึกว่านี่เป็นการลด شأنปัญญา
ของตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงเก็บเท้าหน้ากลับมา ก่อนบินไปทาง 'ผงมนุษย์'

เขี้ยวเงินเก็บพวกชุดวิเศษ กระเป๋าวีเศษอะไรกลับไปด้วยทั้งหมด หลัง
โมอีเหรินดูแล้วที่มีประโยชน์ก็เก็บไว้ ที่ไม่มีประโยชน์นำไปขายแลกหินวิเศษ

นี่เป็นการรับรู้ที่สัตว์ทั้งสองพัฒนาออกมาร่วมกันหลังจากเสียทุน
ปล้นคนตระกูลไปห้ อีกทั้งยังถือโอกาสเดินเล่นทั่วคลังสมบัติของผู้อื่น
และกวาดข้าวของกลับมาจำนวนมาก แล้วโมอีเหรินชมเชยเป็นการใหญ่
เมื่อคราวก่อน

การรับรู้นั้นก็คือ...ทุกอย่างที่เป็นของมีค่า ห้ามผ่านเลยไปเป็นอันขาด
เมื่อนำกลับมา โมอีเหรินจะยินดียิ่ง

โมอีเหรินยินดี พวกมันก็ดีใจ

เพราะฉะนั้นงานนี้จะต้องส่งเสริมให้รุ่งเรืองให้ได้
 เมื่อได้พบเห็นคราวหน้าก็ต้องห้ามลืมบอกมันด้วย
 ด้วยเหตุนี้ขณะที่โมอีเฮอร์นไม่รู้ตัว เสียเงินทุนกับเชี่ยวชาญก็ได้ผลเกิด
 แนวโน้ม...ที่จะกลายเป็นโจรแล้ว

ด้านเถาวัลย์พันลี้กำลังม้วนพันมือนาง...นี่เป็นถิ่นของเสียเงินทุน
 โชคดีที่ตอนนี้อยู่เสียเงินทุนไม่อยู่ มิเช่นนั้นจะต้องเกิดการแข่งหวดเถา
 ปะทะพาดทางขึ้นตรงนี้อย่างแน่นอน

ใครจะเป็นฝ่ายชนะ ขณะนี้ยังไม่อาจรู้ได้
 ทว่าเถาวัลย์พันลี้ดึงมือนางไปหาน้ำนมวิเศษ แล้วชี้มันแสดง
 ความหมายว่า...มอบให้ท่าน

เหตุใดเถาวัลย์พันลี้ถึงเป็นมิตรต่อโมอีเฮอร์นถึงเพียงนี้
 เดิมทีขณะที่โมอีเฮอร์นกับเชี่ยวชาญปรากฏตัวในตอนแรก เถาวัลย์พันลี้
 อยากจะโจมตียิ่ง แต่ไม่รู้เพราะอะไรมันกลับรู้สึกว่ามันกับตัวโมอีเฮอร์น
 ให้ความรู้สึกที่มันชอบอย่างมาก แต่ก็มีกลิ่นอายที่ทำให้มันเกรงกลัว
 โดยสัญชาตญาณด้วยเช่นกัน ทำให้มันไม่กล้าบังอาจทำอะไร
 ต่อมาโมอีเฮอร์นนำดินสีเขียวยออกมาเล็กน้อย เถาวัลย์พันลี้ก็กลืนลงไป
 ทันที

แคดินเขียวหยิบมือเล็กๆ ก็ทำให้เถาวัลย์พันลี้มีการเปลี่ยนแปลงไปใน
 ทางที่ดีขึ้น หรือที่เรียกว่า 'วิวัฒนาการ' ได้ทันที

หลังจากนั้นคนนำรำคาญก็มาถึง เถาวัลย์พันลี้เข้าสู่สภาวะต่อสู้
 ในทันที จนกระทั่งสู้ชนะถึงได้กลับมาอยู่เบื้องหน้าโมอีเฮอร์น แสร้งทำตัว
 ว่าอ่อนส่อนงายเพื่อเอาใจ

เถาวัลย์พันลี้ที่เกิดสติปัญญาขึ้นมาเล็กน้อยแล้วคิดโดยสัญชาตญาณว่า

ติดตามนางมีเนื้อให้กิน...อา ไม่ใช่สิ ต้องเป็นติดตามนาง 'มีดินให้กิน'
ต่างหาก

"เจ้าไม่ต้องการหรือ" โมอีเหรินถาม

พอมองดูดีๆ น่านมิเศษนี้ถึงกับมีอายุร่วมหมื่นปี แม้เถาว์ลย์พันธุ์
จะไม่อาจกินหรือใช้มันได้โดยตรง แต่การที่มีน่านมิเศษอยู่ ไฉนเศษโดยรอบ
ก็จะเต็มเปี่ยมกว่าที่อื่น มีผลดีต่อเถาว์ลย์พันธุ์

เถาว์ลย์พันธุ์บิดตัวใสโมอีเหรินอีกครั้ง ยังคงขึ้นน่านมิเศษอีกทั้ง
ดิ่งมีอนาง

"ก็ได้ ขอบใจ" โมอีเหรินพูดกับมัน จากนั้นก็มองก้อนหินก้อนนั้น นึกคิด
เล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือไปแตะ เก็บหินทั้งก้อนเข้าไปไว้ในแหวนฟูล์สเวิร์ด
ก้อนหินหายไป เถาว์ลย์พันธุ์ที่เดิมทีเกาะอยู่บนนั้นก็ตกลงพื้นทันที
จากที่มีความสูงระดับมือโมอีเหริน เถาว์ลย์ก็กลับลดไปอยู่แค่ระดับเข่า
ในชั่วพริบตา ช้ายังบิดตัวไปมา ทำท่าไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงได้เตี้ยลง
ทว่าไม่เป็นไร มันสามารถยืดตัวให้สูงขึ้นมาถึงมือโมอีเหรินเพื่อจะถูไถ
ต่อได้

เวลานี้เองเชี่ยวชาญเงินก็บินกลับมา

"ข้าจะไปแล้ว" โมอีเหรินพูดกับเถาว์ลย์พันธุ์

เถาว์ลย์พันธุ์ชะงักงันอยู่บนมือโมอีเหริน

โมอีเหรินลูบมัน "เจ้าต้องระวัง ซ่อนตัวให้ดี อย่าออกมาให้เห็นส่งเดช
มิเช่นนั้นเกิดเจอกับคนที่มีเชื้อไฟอัศจรรย์เข้า เจ้าจะเสียเปรียบยิ่ง เข้าใจ
หรือไม่"

ไปหลี่จิงแทนับว่าดวงยังไม่ถึงฆาต ถูกไปหลี่จิงหลั่นช่วยไว้ได้พอดี
ในขณะที่หน้าสิ่วหน้าขวาน และในตัวของไปหลี่จิงหลั่นก็มีเชื้อไฟอัศจรรย์...

เปลวเพลิงสีส้มนั่นคืออัคนีส้มกระมัง!

เถาวัลย์พันลี้ในตอนนี้อาจยังไม่มีความสามารถพอจะต่อกรกับเชื้อไฟ
อัศจรรย์ เว้นแต่ว่ามันจะมีวิวัฒนาการอีกครั้ง

ประหนึ่งรู้ว่านางจะไปแล้ว เถาวัลย์พันลี้จึงม้วนพันมือนาง ดึงนางไว้
ไม่ยอมปล่อย

"ข้าไม่อาจอยู่ที่นี้ไปตลอดได้ ยังต้องไปตามหาคนอีก เจ้าเป็นเด็กดี
ปล่อยข้าเถอะ"

เถาวัลย์พันลี้บิดตัว ดึงนาง แล้วก็บิดตัวอีก โม่อีเหรินดึงมันออก มัน
ไม่กล้าพันรัดอีก แต่พอโม่อีเหรินก้าวเดินหนึ่งก้าว มันก็ตามนางมาติดๆ พอ
นางวิ่งสองก้าว มันก็ตามนางต่ออย่างไม่ลดละ

โม่อีเหรินจึงหยุดลง มองมันอย่างสนใจอยู่เล็กน้อย นางสามารถฟัง
ที่เหล่าสัตว์วิเศษพูดเข้าใจ แต่นางไม่เข้าใจที่พืชพูด นางเพียงแค่นำออก
อย่างกล่อมแก้มว่าเถาวัลย์พันลี้ไม่ยากให้นางไป แต่นางไม่ไปไม่ได้นี่นา
นางไม่ยอมถูกขังอยู่ที่นี้ตอนที่แดนสมบัติปิดลง

มีหน่าข้านางยังต้องไปหาไปหลีกหนีกับเสียวทนต์ด้วย นี่เป็นเรื่องใหญ่
ร่างของเถาวัลย์พันลี้บิดแล้วบิดอีก ทั้งยังขยับมาขยับไปเหมือนว่า
เป็นกังวลทำอะไรไม่ถูก ผลคือเกือบจะมัดตนเองเป็นปมแล้ว สุดท้าย
มันก็เลื้อยมาเกาะมือของโม่อีเหรินไว้ ก่อนจะเจาะนิ้วของโม่อีเหรินแล้ว
ดูดเลือดไปหยดหนึ่งเสียเลย...

โม่อีเหรินตะลึงงัน

เขี้ยวเงินพุ่งตัวมาทันที ครั้นจะขัดดาบวายุออกไป...ตัวกลับถูก
โม่อีเหรินคว้าไปทอด

"เดี๋ยวก่อนเขี้ยวเงิน มันไม่ได้จะโจมตีข้า"

เขี้ยวเงินมองดูดีๆ...แค่เลือดหยดเดียวเท่านั้น
เขี้ยวเงินหรีดตาลง คราวนี้ถึงได้รั้งรอดูที่ท่าก่อน

เถาว์ลยัพันลี้พลันเริ่มบิดตัวอย่างรุนแรง ถอยหลังออกห่างจาก
โมอีเหรินเล็กน้อย แล้วถึงส่งเสียงร้องให้เหมือนเด็กทารกออกมา

"แงๆ..."

บนตัวของเถาว์ลยัพันลี้มีแสงเพลิงสีม่วงอ่อนปรากฏขึ้นมา

"แงๆๆ..."

เถาว์ลยัพันลี้ยังไม่หยุดร้อง เหมือนว่าถูกไฟเผาผลาญ ผิวสีเขี้ยว
บนตัวของมันเริ่มกะเทาะออกทีละนิด ต่อจากนั้นใบสีเขี้ยวบนตัวมันก็ค่อยๆ
แห้งเหี่ยว อีกทั้งค่อยๆ มียอดอ่อนงอกขึ้นมาใหม่

ดูเหมือนเชื่องช้า อันที่จริงกลับเป็นการเปลี่ยนแปลงในเวลา
เพียงไม่กี่นาที

จากนั้นก็มาพบเหตุการณ์แบบเดียวกันปรากฏซ้ำอีกสองครั้ง
เสียงร้องให้ถึงค่อยๆ เบาลงแล้วเงียบไป

การเปลี่ยนแปลงของเถาว์ลยัพันลี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว

ตัวเถาที่ปรากฏขึ้นมาใหม่มีขนาดเรียวยาว ผิวชั้นนอกเกลี้ยงเงาและ
มีสีเขี้ยวสดร่ากับมีรัศมีแสงสีม่วงอ่อนฉาบอยู่ชั้นหนึ่ง ดูไปแล้วทั้งงดงาม
ทั้งชุ่มฉ่ำมันเงา

แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากเถาว์ลยัพันลี้ที่ดูเหี่ยวแห้งมอมแมมก่อนหน้านี้

ทว่าท่ามกลางกิ่งเถาสีเขี้ยวดูเหมือนจะมีแกนกลางสีดำอยู่เส้นหนึ่ง
เส้นเล็กยิ่ง หากไม่ใช่เพราะโมอีเหรินมองดูอย่างละเอียด ก็มองออกได้ไม่ง่าย
เลยจริงๆ

เถาว์ลยัพันลี้ดีใจมาก

"เจ้า...เจ้านาย..." เสียงเล็กๆ อ้อแอ้เหมือนทารกหงุดหงิดดังขึ้น
ในอากาศ

โมอีเหรินนั่งงันไป

เถาวัลย์พันลี้คือปลานมาตรงหน้านาง

"เจ้านาย ข้าנםองหรือไม่ว" มันเอ่ยพลางหมุนตัวให้ดูอีกด้วย

"..." โมอีเหรินพูดไม่ออก เถาวัลย์ต้นหนึ่งถามนางว่ามันנםองหรือไม่ว
นางจะตอบอย่างไรดี

"เจ้านายฯ ข้าไปกับท่านได้แล้ว อย่าทิ้งข้าเอาไว้" เถาวัลย์พูดต่อ
หากไม่ได้ยินเสียง ไม่ว่าใครก็จะมองเห็นเพียงเถาวัลย์ต้นหนึ่ง
บิดไปบิดมาเหมือนกำลังวางทำยั่ววน

เขี้ยวเงินยกเท้าหน้าขึ้นมา พินิจพิจารณาว่ามันสามารถใช้เท้าเหยียบ
ได้หรือไม่

"เจ้ามีวิวัฒนาการอีกแล้ว?" โมอีเหรินได้สติกลับมาในที่สุด นางคาดเดา
โดยดูจากความเปลี่ยนแปลงของเถาวัลย์

"ใช่แล้ว ข้าร้ายกาจขึ้นแล้ว" เถาวัลย์ภูมิใจภูมิใจยิ่ง ก่อนจะลำทับ
อย่างกระดากใจอีกว่า "แต่ว่าความงามได้มาจากเจ้านายล้วนๆ ขอขอบคุณ
เจ้านาย..."

โมอีเหรินทำสีหน้าสันทะห์

เถาวัลย์พันลี้จึงเริ่มเล่าเรื่องของตนเองให้นางฟัง

ที่แท้มันก็ไม่ใช่ว 'เถาวัลย์พันลี้' แต่กลายเป็น 'เถาวัลย์เฉาพันลี้' แล้ว

แม้จะต่างกันแค่คำเดียว แต่หากกล่าวถึงสติปัญญา กล่าวถึง
พลังโจมตีและพลังป้องกัน กล่าวถึงความสามารถในการเติบโต นั้นกลับ
แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

เถาวัลย์พันธุ์เป็นพืชพื้นถิ่น ขึ้นอยู่ในสถานที่ที่มีไอเคะเข้มข้น เมื่อได้รับการหล่อเลี้ยงมาเป็นพันธุ์ก็ค่อยๆ เกิดสติปัญญา สำหรับพืชพรรณแล้ว พลังโจมตีของมันไม่นับว่าแก่กล้า แต่พลังป้องกันยังนับว่าไม่เลว มันมีความอ่อนโยนตามนิสัยธรรมชาติของพืชและความได้เปรียบของพืชประเภทเถาวัลย์ มันไม่โจมตีสิ่งใด และขณะเดียวกันก็งอกใหม่ได้สำหรับมนุษย์แล้ว สิ่งที่มีค่าที่สุดของมันคือเมล็ดสามารถใช้ทำยาได้ เป็นสมุนไพรวิเศษที่มีฤทธิ์ช่วยฟื้นฟูพลังวิเศษและรักษาอาการบาดเจ็บได้อย่างดีเยี่ยม

ทว่าเถาวัลย์เฉาพันธุ์คือเถาวัลย์พันธุ์ที่กลายพันธุ์ไปหลังจากมีวิวัฒนาการ การกลายพันธุ์ทำนองนี้มีความเป็นไปได้ต่ำมาก และก็พบเห็นได้น้อยมากเช่นกัน

กล่าวง่าย ๆ ก็คือเมื่อกลายพันธุ์เป็นเถาวัลย์เฉาพันธุ์ นิสัยจะเปลี่ยนจากอ่อนโยนเป็นดุร้าย ไม่เพียงเปลี่ยนจากกินพืชมากินเนื้อ ยังจะเป็นฝ่ายหาเนื้อมาแปรสภาพเป็นพลังงานของตนเองเพื่อเร่งการเติบโตให้เร็วขึ้นอีกด้วย

เมล็ดพันธุ์ของเถาวัลย์เฉาพันธุ์สามารถใช้ทำยาได้เหมือนกัน...แต่เป็นยาพิษ ยาพิษที่ใส่เมล็ดเถาวัลย์เฉาพันธุ์ลงไปเสริม ยามหลอมออกมาจะได้พืชที่มีฤทธิ์ร้ายแรงขึ้นอีกเท่าทวี

เถาวัลย์เฉาพันธุ์ต้นนี้เริ่มมีวิวัฒนาการเนื่องจากกินดินสีเขียว อันมีพลังชีวิตเต็มเปี่ยมเข้าไป ต่อจากนั้นก็ดูดเลือดเป็นอาหารอีกทันที...เลือดเนื้อที่เปี่ยมด้วยไอเคะของผู้ฝึกบำเพ็ญก็เป็นของบำรุงชั้นเยี่ยมสำหรับสัตว์วิเศษและพืชวิเศษเช่นกัน

ทว่ามันเพิ่งจะมีวิวัฒนาการก็ดูดพลังคนไปสี่คน จากนั้นยังดูดเลือด

ของโมอีเหรินไปอีกหยดหนึ่ง เถาวัลย์ทั้งต้นเท่ากับได้ผ่านการชำระชีพจร
เปลี่ยนไขกระดูกอย่างไรว่างนั้น

เถาวัลย์บอกกับนางว่า "เลือดของเจ้านายเป็นของดี ต้องระวัง
อย่าให้ถูกสิ่งอื่นกินเข้า"

"..." โมอีเหรินไม่ยอมกลายเป็นพระธำมรงค์ที่ทุกผู้ทุกคนจ้องจะกิน
แม้แต่นิดเดียว

สรุปคือพูดถึงมาตรงนี้ เถาวัลย์เองก็ไม่ว่าสาเหตุเช่นกัน รู้เพียงว่า
เลือดของเจ้านายร้อนจนแผดเผามันทั้งตัว แล้วเลือดของเจ้านายก็ทำให้มัน
ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้ง แผดเผา แล้วฟื้นคืนชีพ แผดเผาอีก จนในที่สุด
ก็หยุดที่ฟื้นคืนชีพ...แล้วมันก็กลายมามีสภาพเยี่ยงนี้

มันรู้เพียงว่าพลังชีวิตของมันในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ต่อให้ถูกพันเป็น
ร้อยแปดท่อน ก็สามารถคืนชีพได้ในชั่วพริบตา

นอกจากนี้พิษของมันก็ไม่ธรรมดาเช่นกัน สามารถฆ่าคนได้อย่าง
ง่ายดาย

มันยินดีและภาคภูมิใจยิ่ง รู้สึกว่าตนเองมีประโยชน์มาก

โมอีเหรินฟังแล้วก็หมดคำจะกล่าว

นี่คือประวัติวิวัฒนาการและการกลายพันธุ์อันเลอะเลือนเปื้อน
ของเถาวัลย์ต้นหนึ่ง?

มิหนำซ้ำนิสัยก็เห็นได้ชัดว่าเปลี่ยนเป็นโหดร้ายทารุณจริงๆ เอะอะ
ก็พูดเรื่องฆ่าฟัน!

"เจ้านาย พวกเรามีพันธสัญญากันแล้ว! ท่านจะทิ้งข้าไว้ไม่ได้"
เถาวัลย์เขาพันลี้ยังไม้ล้มความตั้งใจเดิมที่ทำให้มันดูดเลือดไปหยดหนึ่ง
โมอีเหรินมองมัน

มิใช่นางดูถูกพี่ แต่นางไม่เคยคิดเลยจริงๆ ว่าจะพาเถาวัลย์ที่
'ขาดตัวแล้วยังเป็นก้อนใหญ่' เช่นนี้เดินทางไปด้วย!

"เจ้านายๆ อย่าทิ้งข้าไว้..." พอเห็นเจ้านายยังไม่ตอบ มันก็เริ่ม
แสรังทำท่าทางน่าสงสาร

"..." เห็นทีจะไม่ใช่แค่นิสัยเปลี่ยนเป็นโหดร้าย แต่ยังเจ้าเล่ห์ขึ้นด้วย

โมอีเหรินมองมันโดยตลอด มองจนมันเริ่มไม่กล้าพูดอะไรอีก และก็
ค่อยๆ ไม่กล้าบิดตัวสงเดช กิ่งเถาที่เดิมที่ยึดตรงเหนือบัดนี้กำลังอลง

"เจ้านาย..." เถาวัลย์เฉาพันธุ์ทำอะไรไม่ถูกยิ่ง

"เหตุใดถึงยอมรับข้าเป็นเจ้านาย"

"เจ้านายดีต่อข้า มีหน้าข้าอยู่ที่นั่นก็โดดเดี่ยวเดียวดายยิ่ง..." เรื่องที่
มีวิวัฒนาการเป็นเถาวัลย์เฉาพันธุ์เป็นเรื่องบังเอิญอย่างจริงแท้แน่นอน
มันเพียงแค่อยากจะติดตามนาง

"เจ้าอยากติดตามโมอีเหรินก็ต้องเชื่อฟังโมอีเหริน ไม่มีคำสั่งก็ห้าม
เคลื่อนไหวสงเดช และก็ห้ามเผยแพร่ภาพเถาวัลย์เฉาพันธุ์ตามอำเภอใจ
ทำได้หรือไม่" เขี้ยวเงินถาม

"ข้าจะเชื่อฟังเจ้านายอย่างว่านอนสอนง่าย" เถาวัลย์เฉาพันธุ์ตอบทันที

โมอีเหรินสามารถรับรู้ถึงความจริงใจของเถาวัลย์เฉาพันธุ์ได้จาก
การสื่อสารผ่านพันธสัญญา นายบ่าว

แม้มันจะโหดร้ายอยู่สักนิด เจ้าเล่ห์อยู่สักหน่อย แต่ธาตุแท้ยังคง
ใสซื่อบริสุทธิ์ มีหน้าข้ามันเป็นฝ่ายยอมรับเจ้านายเอง จึงมีสัญชาตญาณ
เชื่อฟังและจงรักภักดีต่อโมอีเหริน

"ก็ได้ เช่นนั้นพวกเราไปด้วยกัน" โมอีเหรินตัดสินใจรับมันไว้ ทว่ายังมี
ปัญหาที่ต้องแก้ "หากแต่เจ้าตัวโตปานนี้ ข้าจะพาเจ้าไปด้วยได้อย่างไร"

"เจ้านายโปรดรอสักครู์"

พูดจบเถาว์ลย์เฉาพันธ์ก็พลันเริ่มตัวเล็กลง ตัวหดจนกลายเป็นของสีเขียวอ่อนที่มีลักษณะเหมือนแถบไหมเส้นหนึ่ง ซ้ำยังออกมาจากร่างจริงด้วย

ร่างจริงมีขนาดเล็ก สูงเพียงราวหนึ่งข้อ แต่รากของมันเป็นสีดำ แทงลงในดินก้อนหนึ่ง ตัวเถากลายเป็นสีม่วง ใบเป็นสีเขียว...เป็นรูปลักษณะที่พิลึกล้นดี

ส่วนกิ่งก้านใบอะไรที่โอบพันอยู่บนต้นไม้ก็ถูกตัดขาดจากร่างไปหมดแล้ว

"เจ้านาย ได้โปรดเก็บสิ่งนี้เอาไว้ด้วย" แถบไหมดันร่างหลักไปทางโมอีเหริน

"เจ้าทำเช่นนั้นไม่เป็นไรหรือ"

"เจ้านาย นี่เป็นความสามารถอันเป็นพรสวรรค์ของข้า ข้าสามารถแยกร่างได้นับไม่ถ้วน ขอเพียงร่างหลักยังอยู่ ก็ยังสามารถคืนชีพได้เสมอไม่ว่าจะแปลงเป็นกิ่งร่าง ความสามารถของแต่ละร่างก็ล้วนไม่ต่างกัน มีหน้าที่ข้ายังสามารถเปลี่ยนขนาดเปลี่ยนรูปร่างเปลี่ยนสีได้อีกด้วย" แถบไหมพูดอย่างจริงจัง

"เช่นนั้นพวกนั้น..." เถาว์ลย์ถูกตัดขาดไปตั้งมากถึงเพียงนั้น?

"นั่นเป็นลูกหลานของข้า"

"..." ลูก...หลาน?!

ก็ได้ พืชแค่มิเมล็ดพันธุ์ก็สามารถงอกออกมาได้ตลอด พืชต้นหนึ่งสามารถผลิตเมล็ดพันธุ์ได้จำนวนมากยิ่ง ต้องเยือกเย็นเข้าไว้

จะว่าไปแล้ว ความสามารถแปลงร่างและแยกร่างได้นี้ก็ไม่เลวอย่างยิ่ง

"พวกมันยังเล็กเกินไป ทั้งไว้ที่นี้ให้ค่อยๆ เติบโต หากมีความจำเป็น ค่อยเรียกพวกมันออกมาช่วย"

ช่วย? โมอีเฮอร์นสีหน้าเปล่งประกาย

"เช่นนั้นตอนนี้เจ้ารู้หรือไม่ว่าในป่านี้มีคนอยู่เท่าไร"

"เจ้านาย ช่วยตั้งชื่อให้ข้าก่อนได้หรือไม่" แอบโหมร้องขออย่างขวยเขิน อยู่เล็กน้อย

"เสี่ยวเถิง" โมอีเฮอร์นพูดอย่างรวดเร็วฉับไว

แอบโหม...เสี่ยวเถิงดีใจ

"เจ้านายรอบประเดี้ยว เสี่ยวเถิงจะถามดูเดี้ยวนี้" เสี่ยวเถิงบิตตัว เล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยรายงาน "มีมากมาย ทว่าล้วนกระจัดกระจายกัน บ้างกำลังเก็บหญ้าวิเศษ บ้างกำลังสู้กับสัตว์วิเศษ บ้างกำลังหาเส้นทาง บ้างเจอคนอื่นแล้วต่อสู้กัน บ้างก็รวมตัวเดินไปด้วยกัน"

"เช่นนั้นมีคนที่ตั้งกายเหมือนกับสี่คนนั้นหรือเหมือนกับคนที่หนีไป เมื่อครูนี้อย่างหรือไม่"

"มี" เสี่ยวเถิงตอบเสร็จก็เสริมอีกว่า "เจ้านาย อันที่จริงหญ้าวิเศษ ที่พวกเขาขุดได้ตอนนี้ล้วนไม่นับว่าดีนัก หากเจ้านายอยากได้หญ้าวิเศษชั้นดี เสี่ยวเถิงสามารถนำทางได้"

ในป่าเขาแห่งนี้ มันนับได้ว่าเป็นลูกพี่ใหญ่เสียวนะ

ต่อให้มีพืชที่มีสติปัญญาอยู่อีก ก็ไม่มีที่อยู่มานานกว่ามัน

"เรื่องหญ้าวิเศษเอาไว้ทีหลัง พวกเราไปแกล้งคนกันก่อน" โมอีเฮอร์น เก็บร่างจริงของเสี่ยวเถิง ตั้งใจวางมันไว้ด้วยกันกับก้อนหินโดยเฉพาะ ข้า ญาณวิเศษยังมองเห็น 'เสี่ยวเถิง' ยึดร่างพันก้อนหินไว้รอบแล้วรอบเล่าด้วยความเบิกบานใจ จากนั้นก็...นอนหลับ

"แกล้งคน?" เสี่ยวถึงฉงนสงสัย มันจัดแรงกระโดดขึ้นบ่าซ้ายของ
โมอีเหรินแล้วผูกตนเองเป็นปมรูปหูกะต่าย...ปดอมตัวเป็นเครื่องประดับ

"ไม่ว่าดีหรือไม่ ขอเพียงเป็นของล้ำค่าก็จะไม่ยอมให้พวกเขาได้ไป"
โมอีเหรินพูดพร้อมยิ้มตาหี

หลังถามทิศทางจากเสี่ยวถึงแล้ว ก็เริ่มออกสร้างความสะดวก
โดยไล่ตั้งแต่บริเวณใกล้ๆ

พร้อมกันนั้นยังถือโอกาสบอกเสี่ยวทุนด้วยว่านางจะเล่นสนุกอยู่ในป่า
เสียหน่อยแล้วถึงค่อยไปสมทบกับมัน ให้มันคุ้มครองท่านพ่อให้ดี

ด้วยเหตุนี้เสี่ยวทุนจึงมองเห็นภูเขาน้ำแข็งบนหน้าของท่านพ่
มีชั้นน้ำแข็งหนาขึ้นอีกร้อยเท่า...ทว่านางไม่เห็น

เวลาต่อมาจวบจนถึงเวลากลางคืน คนของตระกูลไปหีและ
ตระกูลเสวียนหมิงต่างก็เคราะห์ร้ายไปตามๆ กัน

อุตุส่าหีได้เจอรัวฉินผึ่ง มีหน้าข้าเหล่าผึ่งวิเศษก็ไม่อยู่ในวัง เป็นโอกาส
ชั้นเยี่ยมที่จะเก็บนมผึ่งวิเศษ...ผลคือจู่ๆ เหล่าผึ่งวิเศษก็กลับมา คนในที่นั้น
ถูกต๋อยจนทั้งหัวปูดบวม ได้แต่หนีเอาชีวิตรอดไว้ก่อน

บังเอิญพบผลเพลิงขาด แม้จะมีสัตว์วิเศษเฝ้าพิทักษ์อยู่ แต่ล่อให้
พันทางก็ใช้ได้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนดำเนินไปได้อย่างราบรื่นยิ่ง...แต่
ใครเลยจะรู้ว่าสัตว์วิเศษที่เฝ้าพิทักษ์จะมีอยู่ถึงสองตัว ผู้ที่อยากเก็บผลไม้
ถูกสัตว์วิเศษพันไฟทั้งสองตัววิ่งกวดในทันที

ข้าพขอโชคได้เจอสัตว์วิเศษสองตัวกำลังต่อสู้กันอยู่พอดี คิดจะ
ฉวยโอกาสลอบเด็ดหญ้าวิเศษ ผลกลับกลายเป็นถูกสัตว์วิเศษทั้งสองพบเห็น
เข้า จึงถูกกระต๊อบแบนคาที่...พวกด้านข้างที่ยังจืดจางอยู่จึงรีบแผ่นหนีไป

อีกทั้งพอจับปลาวิเศษอยู่ริมแม่น้ำกลับถูกจระเข้วิเศษจับกินเป็นอาหาร
เสียเอง

ไม่ย่ายเลยกว่าจะฆ่ามังกรน้ำพันปีทีบาดเจ็บสาหัสตัวหนึ่งจนตายได้
แล้วคิดจะเก็บเอามาเป็นวัตถุบู๊ธ ผลคือเจอกับอริเก่าของมังกรน้ำพันปี
ที่ตั้งใจมาแก้แค้น จึงถูกฆ่าตายเพราะฝ่ายนั้นคิดว่าเป็นพวกเดียวกับศัตรู

มีบางคนพักนอนอยู่ในป่า กลับโชคร้ายได้เจอกับแมงมุมหนามมนุษย์
ผลคือได้ลงไปอยู่ในห้องของมัน

ไหนจะยังมีคนตระกูลไปหลอกลวงที่เจอกับคนจากภาคผู้ฝึกตนจึงต้องการ
จะแย่งชิงหญ้าวิเศษ ตระกูลเสวียนหมิงมาช่วยเสริมทัพ สู้กันไปสู้กันมา
กลับหลงเข้าไปในอาณาเขตแถววัลย์พิชพอดี ทุกคนจึงล้วนถูกแถววัลย์พิช
ไล่กวาด

และยังมีคนที่บังเอิญได้สุดยอดของวิเศษมา แต่กลับถูกคนเห็นเข้า
ด้วยเหตุนี้จึงถูกฆ่าชิงของไป...

เหตุการณ์ต่างๆ นานาเกิดขึ้นในป่าแถบนี้อย่างไม่ขาดสาย ทำเอา
ทั้งคนทั้งสัตว์วิ่งวุ่นซุลมุนไปหมด

จวบจนตกกลางคืน คนกับสัตว์วิเศษแยกย้ายกันไปหาที่นอน ในป่า
ถึงนับว่าค่อนข้างสงบลงได้ในที่สุด

โมอีเหรินเองก็หายตัวเข้าไปในแหวนพู่สวรรค์อย่างเงิบๆ
สรุปสิ่งที่ได้ยินได้เห็นมาในวันนี้...

เข้ามาแดนสมบัติวันแรก ผู้ที่ถูกส่งตัวมาในป่าแถบนี้เริ่มแรกแทบจะ
อยู่ลำพังคนเดียวทั้งสิ้น ต่อมาถึงได้เจอกับคนอื่น

บ้างเป็นสหายทำให้รวมกลุ่มกันได้พอดี บ้างเป็นศัตรูจึงได้ต่อสู้กัน
เอาเป็นเอาตาย และก็มีบ้างที่คิดจะรอจนกว่าประโยชน์ แต่กลับถูก

คนข้างหลังลอบโจมตี

"เจ้านาย เก็บเกี่ยวมาได้เยอะยิ่งนัก"

ข้อมูลข่าวกรองที่ไม่อิเหรินได้ตลอดทั้งวันนี้ล้วนอาศัยเสี่ยวเถิงทั้งสิ้น
ดอกผลที่ได้ตลอดทั้งวันนี้ก็ล้วนอาศัยเสี่ยวเถิงทั้งสิ้นเช่นกัน

ดังนั้นทุกคนจึงล้วนไม่ได้สุดยอของวิเศษติดไม้ติดมือ แต่ไม่อิเหริน
กลับได้มาอย่างง่ายดาย มิน่าข้าเสี่ยวเถิงยังเกี่ยวกระเป๋าวิเศษมาได้
อีกไม่น้อย

ไม่อิเหรินค้นพบว่าพอมีสื่อเสี่ยวเถิง ยามต้องการร่วมมือ 'ก่อดดี' กับพีช
ที่มีสติปัญญา รวมถึงฝีมือและแผนมุ่นหม่นมนุษย์ก็ทำได้สะดวกเป็นพิเศษ
หวังว่านี่จะไม่ทำให้ทุกคนเสียคน เพียง!

"เจ้าทำได้ดีมาก" เชี่ยวเงินชมมัน

ตลอดทั้งวันนี้พวกมันล้วนเคลื่อนไหวอยู่ในที่ลับ บางครั้งก็รอจนขวย
ประโยชน์ต่ออีกทอดไม่ได้จริงๆ แต่พอมีสื่อเสี่ยวเถิง อยากจะแยกแยะทิศทาง
อยากจะสอดแนมศัตรู อยากจะติดต่อกับสัตว์วิเศษที่อยู่ไกลออกไปอย่าง
พวกผึ้งวิเศษก็ทำได้สะดวกเหลือเกินจริงๆ

"แะๆ" ได้รับคำชมแล้ว! เสี่ยวเถิงปิดตัวไปมาด้วยความดีใจ

"เสี่ยวเถิงร้ายกาจยิ่ง" ไม่อิเหรินชมมันเช่นกัน

"เจ้านายร้ายกาจยิ่งกว่า" วิธีการมาจากความคิดของเจ้านาย มัน
เพิ่งเคยเห็นปรากฏการณ์ทั้งคนทั้งสัตว์วิ่งวุ่นซุลมุนเป็นครั้งแรก สนุกมาก
จริงๆ "เจ้านาย ฟุ้งนี้พวกเราจะเล่นต่อหรือไม่"

"ฟุ้งนี้อาจจะต้องเปลี่ยนสถานที่" ไม่อิเหรินคิดไปพลางหยิบสิ่งของ
ในกระเป๋าวิเศษออกมาแยกประเภทไปพลาง

วันนี้ไม่ได้พบเห็นไปหาลี้จิงหลันกับไปหาลี้จิงเทาอีกเลย เป็นไปได้มากกว่า

พวกเขาจะออกไปจากป่าผืนนี้แล้ว

มิหนำซ้ำคนตระกูลไปหลีกับตระกูลเสวียนหมิงที่อยู่ในป่า นางก็ได้จัดการแก๊งไปเกือบครบทุกคนแล้ว

"เสียเถิง เจ้ารู้สภาพการณ์ของสถานที่อื่นๆ ในแดนสมบัติหรือไม่"

"ข้าไม่เคยออกจากป่า จึงค่อนข้างรู้เฉพาะสภาพการณ์ในป่า ทว่า ข้าเคยได้ยินสัตว์พิเศษตัวอื่นบอกว่าในที่แห่งนี้ยังมีทะเล มีทุ่งน้ำแข็ง และก็มีภูเขาไฟกับทะเลทรายอยู่ด้วย ข้ายังมีสถานที่แห่งหนึ่งที่ลึกลับยิ่ง พวกข้า ล้วนเข้าไปไม่ได้" เสียเถิงตอบอย่างซื่อตรง

"สถานที่ที่ลึกลับอยู่ที่ใด"

"ไม่รู้" เสียเถิงส่ายลำตัว

"ไม่เป็นไร พวกเราค่อยๆ สืบดูได้" อันที่จริงเป็นการแอบฟังมากกว่าสืบ

โมอีเหรินคาดเดาในใจ ไม่รู้ว่าการไปสมทบกันที่ไปหลีจึงหลิวพูดผ่าน ยันต์ถ่ายทอดเสียงจะเกี่ยวข้องกับที่นั่นหรือไม่

ดูพวกเขามีความเข้าใจต่อแดนสมบัติมากกว่าพวกไปหลีจึงหงมาก เพราะอะไรกันนะ

โมอีเหรินคิดอย่างไรก็ยังคิดไม่ออก จึงตัดสินใจพักผ่อนเอาแรงก่อน
วันนี้ยุ่งมามากแล้ว!

ด้วยเหตุนี้โมอีเหรินจึงนอนหลับสนิทอยู่ในแหวนพู่สวรรค์ด้วยความวางใจ

ทว่าอีกด้านหนึ่ง ไปหลีจึงหงกับเสียวทุนมิได้สบายเช่นนั้น

ไปหลีจึงหงที่ถูกส่งตัวมายังทุ่งน้ำแข็งรวบรวมพีชวิเศษหายากที่ขึ้นอยู่ใน
ทุ่งน้ำแข็ง พร้อมกับแวะชุดพวกหยกผล็กเย็นโดยที่มีเสียวทุนคอยชี้นำ

มาตลอดทาง

เดินบนทุ่งน้ำแข็ง แม้ไปหลี่จิ้งหึงกับเสี่ยวทუნจะพยายามหลบเลี้ยง
กลุ่มคนอย่างสุดความสามารถ แต่ก็ยังมีบางเวลาที่ถูกคนมาเจอเข้า

หากอีกฝ่ายไม่รู้กาลเทศะ ไปหลี่จิ้งหึงยอมจะปล้นคนที่คิดจะมา
ปล้นเขากลับไปอย่างไม่เกรงใจ

ไม่ว่าอีกฝ่ายจะบาดเจ็บหรือพิการ เขาก็ยังคงเก็บพวกกระเป๋าวีเศษ
ของอีกฝ่ายมาทั้งหมดภายใต้การร้องขอจากเสี่ยวทუნ

'ท่านแม่จะต้องดีใจมาก'

เสี่ยวทუნแค่พูดประโยคนี้ ไปหลี่จิ้งหึงก็ 'ทำงานเก็บรวบรวม' ต่อไม่หยุด
แล้ว

ทว่าเขาเองก็ขឹងใจมากเช่นกันว่าไหนเมื่อไหร่ถึงได้เลี้ยงเสี่ยวทุน
จนมีนิสัยละโมภะเยี่ยงนี้

สัตว์วิเศษตัวหนึ่งรักสมบัติถึงเพียงนี้...ทั้งยังมีช่างกรที่ชอบของแวววาว
ตามตำนาน เช่นนี้จะไม่มีปัญหาจริงๆ หรือ

ทว่าเสี่ยวทุนเอาโม้อีเหรินมาอ้างแทบจะทุกคำ ในเมื่อเป็นการทำเพื่อ
โม้อีเหริน จะดูละโมภสักหน่อยก็ไม่เป็นไร

เดิมทีที่ไปหลี่จิ้งหึงเข้ามาในแดนสมบัตินั้นนับว่ารับคำสั่งอาจารย์
มาค้นหาพิวี่เศษที่รักษาเขาได้กลับไปหลอมทำยา แต่ตอนนั้นเรื่องนี้
ไม่จำเป็นต้องเป็นกังวลแล้ว

อีกประการหนึ่ง อาจารย์ยังบอกด้วยว่าแดนสมบัติอาจจะมีควมลับอื่น
อยู่อีก หากมีโอกาสก็ให้สืบดู

ทว่าจุดประสงค์ที่สำคัญที่สุดของเขาในตอนนี้ได้เปลี่ยนเป็น...ตามจับ
คู่หมั้นตัวน้อยผู้นั้นของเขาที่ดูเหมือนจะเปลี่ยนมาชอบแอบหนีไปเล่นสนุก

ลับหลังเขาให้ได้

ส่วนเสี่ยวทูนนั้นนอกจาก 'คุม' ท่านพ่อค้นหาของดีไปฝากท่านแม่แล้ว ตัวมันเองยังมุดโพรงไปจับพวกแมงมุมวิเศษ ไหมน้ำแข็งวิเศษ แล้วผลออกไปค้นพบไขน้ำแข็งนิลที่ยังพลาดไปไม่ได้เข้า จึงนำน้ำแข็งนิลมาด้วยทั้งก้อน

ขอแค่เป็นของดีที่มองเห็นหรือสื่อสนองได้ ก็ล้วนไม่ปล่อยผ่านไปทั้งสิ้น

ก่อนตกกลางคืน ทั้งสองยังคงอยู่ในทุ่งน้ำแข็ง จึงได้แต่ขุดโพรงน้ำแข็งไว้ซ่อนตัวและฝึกบำเพ็ญชั่วคราว

วันพรุ่งค่อยไปตามจับว่าที่ภรรยาที่ 'จำได้แค่เรื่องเที่ยวเล่นโดยที่โยนว่าที่สามีทิ้งไว้ข้างๆ' ผู้นั้นของเขาต่อ!

โมอีเหรินที่ไม่รู้โดยสิ้นเชิงว่าตนเองถูกไม่พอใจเข้าแล้วจู่ๆ ก็ส่งเสียงฮึดฮัดขึ้นมาตอนเช้ามืด ตื่นขึ้นมาบนเตียงอันอ่อนนุ่มภายในเรือนไฟ

เสียวถึงเอาตัวพันต้นแขนซ้ายนาง เขี้ยวเงินเองก็ขึ้นมานั่งบนบานางเช่นกัน

หนึ่งคนหนึ่งสัตว์หนึ่งพืชออกมาจากแหวนผู้สวรัศอย่างเงิบเงียบ ซิงเดินออกจากปาก่อนที่คนทั้งหลายจะปรากฏตัว

ก่อนไปเสียวถึงก็ยังนำทางไปยังสถานที่ที่ค่อนข้างร่มลับจำนวนหนึ่ง ทำให้เก็บพืชวิเศษหายากมาได้อีกไม่น้อย ทำให้โมอีเหรินดีใจยิ่ง

การจะเดินออกจากป่ามิใช่เรื่องยากเย็น ทว่าหลังออกมา สิ่งแรกที่มองเห็นก็คือหุบเขาที่มีก้อนหินทั้งน้อยใหญ่ตั้งอยู่

โมอีเหรินกระโดดไปบนหินก้อนที่ค่อนข้างสูง สำนวญดูทั้งหุบเขา "นี่แทบจะเป็นป่าหินทั้งผืนเลย"

มีสูงมีต่ำ มีใหญ่มีเล็ก มีก้อนหินรูปร่างลักษณะแปลกประหลาด
สารพัดแบบรวมตัวกันเป็นอาณาบริเวณเหมือนกับต้นไม้ในป่าไม้

มีหน้าซำนอกจากปากหินก็มองไม่ออกเลยว่าข้างนอกปามีอะไรอยู่
นี่คงมิใช่เป็นค่ายกล หรือเป็นสถานที่อย่างทุ่งหญ้าสุดลูกหูลูกตา
เหมือนที่แรกที่นำมาถึงซึ่งต้องอาศัยการส่งตัวเพื่อที่จะออกไปกระมัง

โมอีเหรินเหงื่อตกแล้ว ได้แต่เริ่มสำรวจดู

หินที่นั่นมิได้เป็นสีเทาที่มึนๆ ทุกก้อน บางก้อนมีสีแดง บางก้อน
เกลี้ยงเกลาเหมือนหยก บางก้อนเป็นสีขาว และบางก้อนยังมีสีเหลือง
เหมือนกับทอง

แวบแรกที่ยังมองเห็นให้ความรู้สึกแปลกแตกต่างเป็นอย่างมาก ตรงกับ
คำพรรณนาที่ว่า 'หินแปลกหินประหลาด'

แต่เมื่อมองดูดีๆ ก้อนหินที่มีขนาดแตกต่างกันก็กลับดูเหมือน
จะมีระเบียบท่ามกลางความยุ่งเหยิง

นางค้นพบว่าไม่ว่าจะไปทิศทางใด ก้อนหินทุกก้อนที่ก้าวจะมีสีสัน
เสมอ มีเพียงก้อนที่อยู่คอนไปตรงใจกลางที่มีสีเทาปกติ มีหน้าซำยังก้อนเล็ก
เป็นพิเศษด้วย

โมอีเหรินมองดูอยู่เป็นครั้งก่อนวัน ที่ได้เท้าก็เริ่มมีการเคลื่อนไหว

นางกระโดดข้ามหินทุกก้อนที่ดูสวยงามและมีสีสัน ระยะห่าง
ของแต่ละก้าวสั้นบ้างยาวบ้าง จนกระทั่งมาถึงก้าวที่เก้า ก็มาหยุดอยู่
เหนือก้อนหินที่ภายนอกเป็นสีเทาที่มึนๆ สูงเพียงหนึ่งจี้่อครั้งก้อนหนึ่งพอดี

โมอีเหรินมิได้เหยียบลงไป กลับใช้มือเก็บหินก้อนนั้นขึ้นมา แล้ว
ถึงเหยียบลงบนตำแหน่งของมัน...เหมือนเหยียบอากาศ?!

ในป่าหิน โมอีเหรินหายตัวไปแล้ว แต่ป่าหินยังคงดูเหมือนเดิม

ก้อนหินมีไม่มากแต่ก็ไม่ค่อย

โมอีเหรินวิ่งเวียนตาลายอีกครั้งแล้ว
 มีหน้าซำยังกำลังอยู่ระหว่างตกลงด้านล่าง
 ไม่เพียงแค่นั้น ลมยังแรงเป็นพิเศษด้วย
 เขียวเงินจับโมอีเหรินไว้เพื่อไม่ให้หนึ่งคนหนึ่งสัตว์ถูกลมพัดปลิว ทั้งยัง
 ใช้พลังลมชะลอความเร็วที่ตกลงด้านล่าง จากนั้นก็หยุดอยู่ตรงกลาง
 ด้านบนเป็นฟ้าครามเมฆขาว ด้านล่างเป็นหุบเขาสีเขียวที่ดูเลี่ยนเตียน
 ตรงส่วนสีเขียวคือพืชพรรณ แต่พวกมันกลับขึ้นอยู่เสมอน้ำดิน
 อย่างน่าประหลาด

โมอีเหรินประคองตัวตกลงจากฟ้าอย่างระมัดระวัง กลับลงมีลมแรง
 หอบหนึ่งพัดมา ก่อให้เกิดลมกระโชกแรง

"โมอีเหริน!" เขียวเงินเปลี่ยนกลับร่างเดิมทันที ขณะให้โมอีเหริน
 นั่งบนหลังได้แล้ว ปีกทั้งสองที่อยู่บนหลังก็กางออกก่อนจะกระพือ
 ลมกระโชกแรงนั้นจึงถูกมันพัดจนเบนทิศทางไป

ซวบ...

ลมนั้นกวาดผนังผาตรงกลางค่อนไปทางขวาจนเตียนไปทั้งแถบ
 โมอีเหรินยื่นมือไปแตะตรงจุดที่เลี่ยนเตียนนั้น
 เรียบลื่นเกลี้ยงเกลา รวากับถูกเฉือนด้วยดาบด้วยกระป๋องอย่างไร
 อย่างนั้น

ที่แท้สภาพเลี่ยนเตียนของหุบเขาก็คือเพราะสาเหตุนี้เอง
 ลมนี้รุนแรงยิ่งนัก

"เสียเถิง รู้หรือไม่ว่านี่เป็นสถานที่อะไร" โมอีเหรินถาม

เสียวงยึดร่างไปเกี้ยวต้นไม้ที่เหลือแต่ลำต้นบนผนังผาไข้วปลาง
สื่อสารกับมันทันที

"เจ้านาย ที่นี่คือหุบเขากังเฟิง ทุกๆ ชั่วโมงจะมีลมกระโชกแรง
แบบเมื่อครู่นี้พัดมาหนึ่งครั้ง หากเดินไปทางใต้จะเจอกับภูเขาไฟ"

"ภูเขาไฟ?" โมอีเหรินก้มมองจิกิเลนตัวเมียในทันใด

เอ่อ...จิกิเลนตัวผู้กำลังอยู่ทางเหนือ

ข้าแล่นไปทั่ว...ไม่ถูกสิ ต้องบอกว่าข้าถูกส่งตัวไปทั่วทิศทางแล้ว!

'ท่านแม่ ท่านหนีไปที่ใดแล้ว!' เสี่ยวทุนถ่ายทอดเสียงมาตามคาด

หุบเขากังเฟิง

ทางนั้นชะงักไปชั่วคราว แล้วถึงถ่ายทอดเสียงมาอีกว่า 'ท่านแม่ ท่าน
วิ่งเรื่อยเปื่อยไปทั่ว ไม่น่ารัก!'

โมอีเหรินร้อนตัวเล็กน้อย เอ่อ...เจ้ากับไปหลีจิงหงอยู่ที่นี่

'พวกข้าอยู่ในที่แห่งหนึ่งที่มีแต่หิน' เสี่ยวทุนตอบ ข้ายังถือโอกาสถาม
'ท่านแม่ ก่อนหนีมีสารพัดสีสน มีทั้งขนาดใหญ่ขนาดเล็ก และตะเกะกะ
ไปหมด มีหินชนิดใดที่ท่านชอบหรือไม่ หรือว่าชนิดใดค่อนข้างมีค่า'

เสี่ยวทุนชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะพูดอีกว่า 'เดิมทีข้าคิดจะเรียกท่านพ่อ
มาขนหินเหล่านี้ไปให้หมด แต่ท่านพ่อบอกว่าพวกเราสองคนขนได้ไม่หมด
มีหน้าข้าท่านแม่ก็รู้ว่าหนีไปที่ใดอีกแล้ว ไม่ยอมมาหาพวกข้า พวกข้า
ต้องหาท่านแม่ให้พบก่อน' ดังนั้นเสี่ยวทุนจึงได้แต่ล้มเลิกความคิดที่จะขน
ก้อนหินเหล่านี้ไปทั้งหมด

ป้าหิน? คงมีใช่เป็นที่ที่ข้าอยู่เมื่อครู่นี้กระมัง

คิดถึงว่าเสี่ยวทุนตั้งใจจะขนหินเหล่านั้นไปทั้งหมด...โมอีเหริน
ก็เหงื่อตก

ต่อให้ยัดลงในพื้นที่พิเศษแล้วจะไม่รู้สีกหน้า แต่ลำพังแค่จำนวนของ
หินเหล่านั้นกับพื้นที่ว่างที่ต้องใช้...แหว่งงาของของไปหาลี้จิงต้องแน่น
จนระเบิดแน่!

'ท่านแม่ เอาสีทอง สีขาว สีเขียว หรือว่าสีเทาดี' ท่านแม่ไม่ตอบ
เสียวุ่นจึงถามอีกครั้ง

ประเดี๋ยวก่อน เสียวุ่น เจ้ากับไปหาลี้จิงให้ได้เหยียบบนก้อนหิน
หรือยัง โมอีเหรินถาม

'กำลังเหยียบอยู่บนก้อนที่สูงที่สุด' น้ำเสียงของเสียวุ่นฟังดู
ภาคภูมิใจยิ่ง

แต่ขึ้นไปอยู่บนก้อนสูงได้ก็ควรค่าแก่การภาคภูมิใจแล้วหรือ โมอีเหริน
ไม่เข้าใจ

ก็ได้ นั่นไม่สำคัญ โมอีเหรินถามต่อ ถ้าไม่ดูขนาดใหญ่เล็ก ดูเพียง
จำนวน พวกเจ้าเห็นหรือไม่ว่าไม่ว่ามองไปทิศทางใด ก้อนหินทุกเก้าก้อน
จะล้วนมีสี่สี

'จริงด้วย! ท่านพ่อบอกว่าใช่' ฟังคำของท่านพ่อแล้ว เสียวุ่นถึง
ตอบกลับไป

ตามปกติเสียวุ่นจะไม่รับหน้าที่นับจำนวน

เช่นนั้นเจ้าบอกท่านพ่อว่า...โมอีเหรินสอนให้มันหาหินก้อนตรงกลาง
ก้อนนั้น

'หาเจอแล้ว แต่มีใช้สีเทา เป็นหินก้อนใหญ่ขนาดสามข้อที่มีสีเหมือน
โลหะ!' นี่แน่นอนว่าเป็นท่านพ่อหาเจออีกเช่นกัน เสียวุ่นเพียงรับหน้าที่
ถ่ายทอดความ

เสียวุ่น เมื่อครูนี้น้ำก็ผ่านป่าหินเช่นนั้นเหมือนกัน จากนั้นข้าหาหิน

ก่อนนั้นที่อยู่ตรงกลางเจอถึงได้ถูกส่งตัวมาที่นี่ แต่ว่าที่พวกเจ้าหาเจอกับที่ข้าหาเจอ ไม่รู้ว่าจะใช่ป้าหินแห่งเดียวกันหรือไม่ ไม่รู้เช่นกันว่าจะถูกส่งตัวมาที่เดียวกับข้าหรือไม่...

ยังพูดไม่ทันจบ โมอีเหรินก็ค้นพบว่าขาดการติดต่อกับเสี่ยวทูนไปอย่างฉับพลัน...ก่อนจะมีบางอย่างปรากฏตัว

"ท่านแม่! หาท่านเจอแล้ว!"

35

งูตัวน้อยสีเขียวขนาดกว้างเท่านิ้วมือและยาวครึ่งจื๊อพลันกระโจน
เข้าในอ้อมแขนของโมอีเฮอร์น จากนั้นก็เลื้อยขึ้นบนบานางอย่างรวดเร็ว

ก่อนจะเอาหัวงูไถข้างแก้มโมอีเฮอร์นไม่ยอมหยุด

โมอีเฮอร์นยังไม่ทันได้พูดอะไร ทั้งตัวคนก็ถูกอุ้มขึ้นมา กลืนอายุ
เย็นเยะเยือกพุ่งมาตรงหน้านางอย่างกะทันหัน

"อีเฮอร์น เทียวเล่นมีความสุขหรือไม่"

"เอ่อ...มี...ไม่ๆ ไม่มีความสุข" เดิมทีนางจะพยักหน้า แต่ความตระหนัก
ต่ออันตรายพลันทำงาน โมอีเฮอร์นจึงเปลี่ยนจากพยักหน้าเป็นส่ายหน้า
ทันควัน มีหน้าซำยังส่ายเสียแรงยิ่ง

"ไม่มีความสุข แต่ยั้งวิ่งไปวิ่งมาอยู่ตลอด?"

"เรื่องนี้...เรื่องนี้เป็นเพราะถูกส่งตัว มิใช่เรื่องที่ข้าควบคุมได้" ทุกอย่าง
ล้วนเป็นความผิดของความสามารถในการส่งตัวอันพิลึกพิลั่นนี้

"เช่นนั้นเหตุใดถึงไม่เดินผ่านของแปลกๆ ไปแล้วตรงมาหาข้าล่ะ"

"ข้ามาขอสมบัติไม่อาจกลับมาเมื่อเปล่า" โมอีเหรินตอบอย่างมีเหตุผล
เต็มปากเต็มคำ อุตส่าห์มีสมบัติให้เอา ไม่เอาก็เสียของเปล่า

"เช่นนั้นที่เมื่อวานเจ้าวิ่งไปวิ่งมาทั่วป่าก็เพื่อสมบัติ?"

"ก็ใช่ล่ะสิ! เมื่อวานนางได้มาเยอะมากจริงๆ

โป๊ก!

"โอ๊ย!" โมอีเหรินถูกเขกศีรษะ จึงทำสีหน้าเจ็บใจ

"แค่เอาสมบัติอย่างเดียว?"

"ยังมีแก๊งคนของตระกูลไปหลีกับตระกูลเสวียนหมิงด้วย" พุดจบ
โมอีเหรินก็มองเขาด้วยความเจ็บใจต่อ "จึงหะ ท่านเขกศีรษะข้า"

"เจ้าวิ่งไปทั่วป่าผู้เดียว คนของตระกูลไปหลีกับตระกูลเสวียนหมิง
เยอะถึงเพียงนั้น เจ้านี้กว่าข้าไม่ห่วยหรือไร" ไปหลีจึงหะมองนาง

"ถึงเป็นห่วยก็ห้ามเขกศีรษะข้า เดี่ยวข้าก็โกรธออก" นางเอา 'เหตุผล'
เข้าสู่

"หากเจ้าโง่งงได้สักนิดจริงๆ ข้าคงจะห่วยน้อยกว่านี้ได้" ไปหลีจึงหะ
ทั้งฉิวทั้งขัน

นี่คือประเด็นสำคัญอย่างนั้นหรือ

"รับปากข้ามาก่อนว่าจะไม่เขกศีรษะข้า นี่เป็นความรุนแรงในครอบครัว
ข้าจะฟ้องร้อง!" นางเถียงต่อ

"ความรุนแรงในครอบครัว?"

"ก็คือคนในครอบครัวใช้กำลังทำร้ายกัน" โมอีเหรินผลอยยกคำศัพท์
ในสมัยปัจจุบันมาใช้เสียได้ นางลอบแลบลิ้น ก่อนจะพยายามเถียงอีกด้วย
ท่าที่โมโหดีดอัด "ท่านห้ามรังแกข้าเพียงเพราะว่าท่านตาไม่ได้อยู่ที่นี้"

ไปหลีจิงหมองนางด้วยความอ่อนนอกอ่อนนใจอยู่เล็กน้อย ก่อนจะ
ช่วยนางตีสระนางตรงจุดที่เขาเชกไปเมื่อครู่ก่อนนี้

เดิมทีอยากจะตีกันนางสักป้าบเพื่อให้นางเซ็ดไม่กล้าทำให้คนเป็นห่วง
เยี่ยงนี้อีก หากแต่...เขาทำไม่ลง ยังคงทำได้แค่ปลอบนาง

"ไม่เจ็บแล้ว" คราวนี้โมอีเหรินถึงยิ้มออก นางเอื้อมมือกอดเขาไว้
แล้วก็เอาหน้าอุกกับหน้าอกเขา "จิงห ขำทำให้ท่านต้องเป็นห่วงแล้ว"

"เสียวทุนก็เป็นห่วงมากเหมือนกัน" เสียวทุนผื่นเบียดตัวออกมา

"อืม ทำให้เสียวทุนต้องเป็นห่วงแล้วเช่นกัน" นางลูบหัวมัน

"แะะๆ..." เสียวทุนดีใจ หรีตาลงอุกไถท่านแม่ต่อ "ไม่ได้เห็นท่านแม่
มาตั้งหนึ่งวันหนึ่งคืน คิดถึงท่านแม่ยิ่งนัก"

"รู้ว่าข้าต้องเป็นห่วงก็ดี ต่อไปไม่อนุญาตให้วิ่งวุ่นเช่นนี้คนเดียวแล้ว"
ไปหลีจิงหตบหลังนางเบาๆ

เขารู้สึกอย่างลึกซึ้งว่าพอจากดินแดนเทพยุทธ์มายังดินแดนแรกนา
โมอีเหรินทำให้เขาเป็นห่วงเป็นกังวลยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ไปหลีจิงหรู้เช่นกันว่าโมอีเหรินมีพลังแกร่งแท้ไม่ธรรมดา แต่
ดินแดนแรกนาไม่เหมือนกับดินแดนเทพยุทธ์ ที่นี้มีผู้ที่พลังยุทธ์สูงส่งกว่า
พวกเขาอยู่มากมาย

มิใช่ว่าต้องเกรงกลัวผู้ที่ร้ายกาจกว่าตนเอง แต่อยู่ในสภาพแวดล้อม
อันไม่คุ้นเคยเยี่ยงนี้ รอบคอบระมัดระวังเอาไว้หน่อยอย่างไรก็เป็นเรื่องดี

"เรื่องนี้...แต่ว่าอุตสาห์มีโอกาสทวงหนี้แค้นที่ดีถึงเพียงนี้ทั้งที่..."
โมอีเหรินยังจดจำไม่ลืม นางต้องการทวงหนี้ให้ไปหลีจิงห

"ความปลอดภัยของเจ้าสำคัญกว่า คนพวกนั้นไม่มีค่าพอให้เจ้า
เสี่ยงอันตราย"

ต่อให้คนตระกูลไปห้ทั้งตระกูลรวมกันก็ยังไม่สำคัญเท่าโมอีเหรินคนเดียวในใจของเขา

"ไม่อันตรายเสียหน่อย ท่านคุณีลี" โมอีเหรินคว้าตัวเสี่ยวเถิงขึ้นมา "เสี่ยวเถิง ทักทายสิ"

"คู่หมั้นของเจ้านาย ยินดีที่ได้พบ ข้าชื่อว่าเสี่ยวเถิง" เสี่ยวเถิงกล่าวทักทาย

"นี่คือ...เกาวัลย์เฉาพันลี่?"

"คู่หมั้นของเจ้านายร้ายกาจยิ่งนัก!" อีกฝ่ายดูแวบเดียวก็มองตัวจริงของมันออกแล้ว

"มันยอมรับเจ้าเป็นเจ้านายแล้ว?"

"อืม" โมอีเหรินพยักหน้า ก่อนจะเล่าเรื่องของเสี่ยวเถิงให้ฟังอย่างคร่าวๆ ไปห้จีงหงไม่รู้แล้วว่าควรพูดอะไร

ผู้อื่นอยากได้สัตว์วิเศษสักตัวพีชวิเศษสักต้นยังยาก แต่โมอีเหรินกลับมีสัตว์วิเศษและพีชวิเศษเป็นฝ่ายติดตามนางไม่ยอมห่างแทน

โมอีเหรินมีโชคเช่นนี้ดียิ่ง หากแต่การที่สัตว์วิเศษพีชวิเศษเหล่านี้ติดโมอีเหรินมากเกินไป บางครั้งก็เป็นเรื่องที่น่าคับอกคับใจมาก

"เจ้า ลงมา" เสี่ยวทุนพลันเลื้อยไปอยู่บนหัวเสี่ยวเถิง ก่อนจะพูดกับเสี่ยวเถิง

เสี่ยวเถิงมองเจ้านายปราดหนึ่ง ก่อนจะมองขุนน้อยตัวนั้น พิจารณาอยู่ชั่วครู่ก็ยอมลงไป

เสี่ยวทุนพูดกับท่านแม่อย่างเฉลียวฉลาดน่ารักว่า "ท่านแม่ พวกเราต้องปมเพาะสายสัมพันธ์กันหน่อย ท่านไม่ต้องเป็นห่วง ข้าได้ช่วยท่านพ่อหาของขวัญจำนวนมากมามอบให้ท่านด้วย ล้วนอยู่กับท่านพ่อ ท่านแม่

รับของขวัญก่อน"

พอพูดจบเสี่ยวทูน เขี้ยวเงิน และเสี่ยวเถิงก็ขยับไปด้านข้างแล้ว
เขี้ยวเงินบอกว่าแม่เถาว์ล้นน้อยนี้จะเฉลียวฉลาดน่ารัก แต่ก็ติดจะ
ซุกซน จำเป็นต้อง 'อบรมสั่งสอนให้ดี' แน่แน่นอนว่าเสี่ยวทูนต้องเหมางานนี้
ไปทำ

ส่วนท่านแม่นั้น...แน่นอนว่าต้องไปอยู่เป็นเพื่อนท่านพ่อ
ท่านพ่ออยู่กับท่านแม่ เช่นนี้ท่านแม่ก็จะเบิกบานใจแล้ว
"บมเพาะสายสัมพันธ์?" โฉนโมอีเหรินถึงได้รู้สึกวาคำพูดนี้ฟังดูทะแม่งๆ
"ต่อไปภายหน้าล้วนต้องติดตามเจ้า ทำความคุ้นเคยกันหน่อยก็เป็น
การสมควร" ไปหลี่จิ้งหงกล่าวอย่างสุขุมเยือกเย็นยิ่ง

"ก็จริง" โมอีเหรินพยักหน้า ก่อนจะงูไปหลี่จิ้งหงไปหาที่โล่งๆ แล้ว
นั่งลง "ไปหลี่จิ้งหง เมื่อก่อนเสี่ยวเถิงเคยได้ยืมว่าในแดนสมบัติมีสถานที่
ที่แปลกประหลาดยิ่งอยู่แห่งหนึ่ง สัตว์วิเศษในแดนสมบัติล้วนเข้าไปไม่ได้
และไม่รู้ด้วยว่าอยู่ที่ใด"

ไปหลี่จิ้งหงครุ่นคิด คาดเดาว่านี่เกี่ยวข้องกับความลับที่อาจารย์พูดถึง
หรือไม่

"มิน่าข้าคนตระกูลไปหลี่ก็ประหลาดมากเช่นกัน ดูเหมือนว่า
ล้วนกำลังรีบรุดไปที่แห่งหนึ่ง...อะ แล้วก็เสี่ยวเถิง...ดูดาข้างหนึ่งของ
ไปหลี่จิ้งเทาจนห่างไปแล้ว"

นี่มิใช่เจตนาของนางเป็นอันขาด ทั้งหมดเป็นเพราะไปหลี่จิ้งเทา
ยั่วโมโหเสี่ยวเถิงเองล้วนๆ

"เรื่องนี้ข้าก็เคยได้ยิน" ไปหลี่จิ้งหงบอก

ขณะอยู่ที่ทุ่งน้ำแข็ง เขาเคยพบไปหลี่จิ้งไห่ เนื่องจากไปหลี่จิ้งหง

ซ่อนตัวได้ทันเวลาจึงมิได้เจอหน้ากัน ทว่าเขาได้ยื่นอีกฝ่ายคุยกับคนที่ข้างกาย
หากดูจากทิศทาง ล้วนชี้ไปยังสถานที่แห่งเดียวกัน

ส่วนเรื่องขาของไปหลี่จิ้งเหา...อยากได้สมบัติอย่างไรก็ต้องเสี่ยงอันตราย
ยังรักษาชีวิตไว้ได้ก็แสดงว่าเขามีโชคไม่เลวแล้ว

"จิงหง คงไม่ใช่ว่าอาจารย์ของท่านก็มอบหมายภารกิจให้ไปที่นั่น
เช่นกันกระมัง"

แม้ว่าตอนนี้นางจะยังไม่ค่อยแน่ใจว่าต้องไปที่ใดกันแน่...

"เปล่า แต่เรื่องที่แดนสมบัติมีความลับน่าจะไม่ผิดแน่"

อีกอย่างคือตระกูลไปหลี่รู้ได้อย่างไร

นอกจากตระกูลเสวียนหมิงที่ร่วมมือกับตระกูลไปหลี่อย่างเห็นได้ชัด
ตระกูลอื่นอีกสามตระกูลรู้เรื่องนี้หรือไม่

"ความลับอย่างนั้นหรือ..." โมอีเหรินกลอกตา "ไม่ไปสอดเท้าร่วมวง
สักนิดก็น่าเสียดายเกินไปจริงๆ"

มินำเข้าตระกูลไปหลี่ยังไป อย่างน้อยนางก็ต้องไปสร้างความเสียหาย

"ไม่รีบ พวกเราหาคนอื่นๆ กันก่อน" นางไม่ต้องพูดมาก ไปหลี่จิ้งหง
ก็รู้ว่านางตั้งใจจะไปร่วมวงครั้งไหน...หรือไม่ก็ควรบอกว่าไปสร้างความเสียหาย

โมอีเหรินโมโหตระกูลไปหลี่มากเกินไป และที่นางโมโหถึงเพียงนี้
ก็เป็นเพราะเขา

ทั้งๆ ที่ดูเป็นเรื่องไม่ดี แต่กลับเป็นเหตุผลที่ทำให้ในใจเขาทั้งปวดแปลบ
ทั้งหวานล้ำถึงเพียงนี้

ไปหลี่จิ้งหงโอบโมอีเหรินไว้อย่างอดไม่อยู่ รู้สึกว่านางมาแล้ว ช่างดี
โดยแท้

"จะหาใครก่อน" โมอีเหรินถาม

เรื่องติดต่อกับคนอื่นๆ ล้วนมอบให้เป็นหน้าที่ของไป๋หลี่จิงหง นางไม่ได้ถามอะไรตั้งแต่แรก เนื่องจากนางต้องการตามหาแค้ไป๋หลี่จิงหง หาไป๋หลี่จิงหงเจอก็พอแล้ว

"ไม่รีบ พวกเราเดินดูไปเรื่อยๆ ก่อน บางทีอาจจะยังสามารถหาสุดยอดของวิเศษเจอได้จำนวนหนึ่ง รอจนเหลือเวลาสิบวัน พวกเราค่อยรุดไปพื้นที่ใจกลาง"

แม้จะไม่วิเคราะห์คนของตระกูลไป๋หลี่ไปรวมตัวกันที่นั่นเพราะอะไร แต่แดนสมบัติเคยปรากฏตัวขึ้นในโลกหลายครั้ง ดูจากบันทึกสำรวจแดนในครั้งต่างๆ ไป๋หลี่จิงหงก็พอจะรู้ตำแหน่งทิศทางและสภาพพื้นที่ของแดนสมบัติได้เลาๆ หากต้องการตามประกบใครก็มีไซ่เรื่องยากเย็นนัก

"ได้เลย" เอาตามทีไป๋หลี่จิงหงว่า "ฮะ จริงสิ" โมอีเหรินแบมือกลองหยกใบหนึ่งก็ปรากฏขึ้นบนมือนาง "สิ่งนี้ท่านเก็บไว้ให้ดี"

"คืออะไร"

โมอีเหรินมีของติดอะไรก็แบ่งให้เขาทั้งสิ้น ดังนั้นไป๋หลี่จิงหงจึงรับมาเปิดดูอย่างไม่ลังเลเสียเท่าไร

"หญ้าพลังชีวิตชำระวิญญาณ"

มือของไป๋หลี่จิงหงสั่นสะท้านขึ้นมาเล็กน้อย

"พอเข้ามาถึงก็ถูกส่งตัวไปที่ทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง แล้วก็หาสิ่งนี้เจอโดยบังเอิญ มีสิ่งนี้แล้ว พวกเราก็คิดหาวิธีกลับไปดินแดนเทพยุทธ์ภายในร้อยปี เช่นนี้ก็สามารถช่วยท่านพ่อของท่านได้แล้ว" โมอีเหรินมองอย่างเฝ้ารอดูว่าไป๋หลี่จิงหงจะดีใจหรือไม่

ท่าทีของไป๋หลี่จิงหงคือเก็บกลองหยกลงเรียบร้อยแล้วก็กดโมอีเหรินไว้ จมพิตนางเนิ่นนานอย่างดูเด็ดแต่ก็มีได้ทำให้นางเจ็บ

โมอีเหรินเกือบจะหายใจไม่ออก

"อีเหริน ขอบคุณ" ไปหลี่จิงหงกล่าวด้วยเสียงแหบพร่า เขาขอบคุณที่นางใส่ใจต่อความวิตกกังวลของเขาเสมอมา

"ไม่ต้องขอบคุณ ท่านคือไปหลี่จิงหงนี่นา" เสียงของโมอีเหรินก็แผ่วเบา เนื่องจากยังหายใจได้ไม่เต็มปอด ทว่านางยังไม่ลืมล่ำทับอีกคำ "ไปหลี่จิงหงของข้า"

ไปหลี่จิงหงเป็นคนของนาง ดังนั้นความวิตกกังวลของเขาจึงเป็นเรื่องที่นางต้องช่วยคลี่คลาย

ภาพนี้สองสัตว์หนึ่งพืชต่างมองเห็นแล้ว

เสี่ยวทุนคว้าโอกาสสอนหนึ่งพืชทันที "เวลาพรคนี้ พวกเราต้องเงียบกันหน่อย อย่าไปเอะอะรบกวนท่านพ่อกับท่านแม่"

ทั้งๆ ที่เสี่ยวทุนมีเสียงเป็นเด็กขายนุ่มนวลอ่อนวัย แต่กลับพูดด้วยน้ำเสียงเป็นคนแก่ร้านโลก ฟังดูเป็นเด็กแก่แดดแท้ๆ

หากแต่เสี่ยวถึงกลับพยักหน้าอย่างจริงจังยิ่ง "ข้าเข้าใจแล้ว"

นี่ก็เป็นเสียงเด็กหญิงนุ่มนวลอ่อนวัยกำลังทำตัวแก่แดดเช่นกัน

ส่วนเซียวเงินกลับมองไปที่ไกลๆ มันรู้สึกได้ว่าตรงนั้นมีของบางอย่างที่ดึงดูดมันยิ่ง ทว่ามีบางอย่างกำลังมาเช่นกัน...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3J3q07T>